

Tất cả em cần là tình yêu

Quỳnh Scarlett

"Phải hôn nhiều con ếch
mới gấp được Hoàng tử"



Mục lục

Lời tựa

Gặp lại

Hẹn hò

Như chưa yêu lần nào

Cô bạn thân

Văn hóa “chia đôi”

Những ngày mộng mơ

Santa Claus is coming to town

Đà Lạt u buồn

Sau cơn mưa

Hết sóng đến gió

Giao thừa

2013

- Cám dỗ Sydney
- Hành trình xuyên Úc
- Thiên đường Batemans
- Tỉnh lẻ Bega
- Trở về Eden
- Cafe ở Orbost
- “Chảo lửa” Victoria
- Lãng mạn biển Surf Beach
- Melbourne đô hội
- Katrina
- Chuyện ở Chadstone
- I do, I do
- Phụ nữ đố kị
- Lạc trong mắt màu đại dương
- Về đồng hoang cỏ cháy Taggerty

Làm bếp ở nhà Dave
Lên đỉnh
Người làm vườn
Chris
Cơn ghen của Ryan
Sinh nhật Michelle
Đón Christina
Trái tim ở lại Taggerty
Cám dỗ trở lại
Thăm nhà người Việt
Lạnh lùng
Thiết tha hay nhạt nhòa?
Dấu yêu quay về
Ấm áp Chin Chin
Bên nhau. Trong nhau.
Về nhà

LỜI TỰA

Gửi những độc giả yêu dấu của tôi,

Bạn hẳn sẽ phân vân khi cầm cuốn sách này trên tay: liệu có thể chờ đợi, tìm kiếm gì ở một tác phẩm mới toanh, một tác giả lạ hoắc? Liệu có một thảm họa viết lách nào đang phí phạm thời gian của bạn? Hay không đến mức ấy nhưng biết đâu lại thêm nữa một sự làng nhàng chán ngấy hủy hoại lòng say mê vốn có của bạn đối với văn chương?

Tôi phỏng đoán như một kẻ xa như vậy, bởi tôi đã từng là

một độc giả quyền năng với những tác phẩm mới trên kệ sách, đã từng trải nghiệm mọi cảm xúc hồn hởi lẫn chán chường trước thứ mình đọc được, và chê khen không nương tay.

Và giờ thì tôi đặt quyền lực ấy vào tay các bạn. Mọi ý kiến theo chiều nào cũng sẽ là hữu ích cho tôi trong tương lai, trong nghiệp viết lách mà tôi đã trót yêu và sẽ theo đuổi. Tôi không dám hứa gì trước về sự hấp dẫn, cuốn hút, thú vị của nó với các bạn, vì còn tùy thuộc vào việc bạn có tìm thấy chính mình trong tác phẩm của tôi không.

Khi viết cuốn sách này, tôi nghĩ đến:

- *Những người chọn hôn nhân và sự ổn định là nền tảng, coi những chuyện phiêu lưu tình ái là hoang đường nhưng vẫn không ngừng tò mò về nó.*
- *Những người đầy mơ mộng ham nổi loạn nhưng chôn chặt mọi ước mơ trong bốn phan và dư luận.*
- *Những cô gái trẻ hăng hái vào đời và đứng trước nhiều sự lựa chọn để có cuộc đời tẻ nhạt hay thú vị.*
- *Những người còn tin vào tình yêu như điều kì diệu đáng để hi sinh bất chấp xã hội ngày càng lạnh lùng.*
- *Những ai yêu thích văn chương và tin vào những chuyện lãng漫.*

• Và tất cả những người yêu quý tôi lẫn ghét tôi nhưng quan tâm đến sự hiện diện của tôi.

Sau cùng, tôi xin gửi lời cảm ơn:

Cảm ơn sự sống, sự tồn tại mà tạo hóa dành cho tôi, để tôi còn được thức giấc mỗi ngày, trải nghiệm mọi buồn vui, chờ đợi những bất ngờ mới, cho tôi chất liệu để viết.

Cảm ơn mẹ đã sinh con ra, cho con hình hài và tâm hồn này, luôn lắng nghe và tin cậy để con khám phá bản thân mình nhiều hơn.

Cảm ơn Thảo Nguyên, bà mẹ một con, người bạn thân lâu năm và là độc giả danh dự nhất của tôi, người đã đọc

những chữ đầu tiên trong bản thảo và thúc đẩy tôi viết mỗi ngày, ngăn chặn tôi khỏi sự lười biếng và bế tắc.

Cảm ơn nhiếp ảnh gia Na Sơn vì một ngày nắng có anh nhiệt tình trong từng khuôn hình làm bìa cho cả hai cuốn sách.

Cảm ơn nhạc sĩ Quốc Bảo, người anh, người thầy đã có những lời động viên để tôi tự tin đưa tác phẩm ra công chúng.

Cảm ơn ca sĩ Mai Khôi, bạn tôi, vì sự lạc quan, lối suy nghĩ phóng khoáng, biết nhìn thấy cái đẹp nơi tâm hồn người khác.

Cảm ơn biên tập viên Thu Thủy, vì sự tận tụy, lắng nghe,

kiên nhẫn khi phải chạy tiến
độ và sửa chữa.

Cảm ơn Công ty Sách Phương
Nam đã chọn và in tác phẩm
này để tôi chia sẻ nó với các
bạn độc giả.

*Nhất là cảm ơn những cuộc tình
dang dở, những chuyện say
nắng, đã cho tôi cảm hứng để
viết nên bộ sách này.*

Quỳnh Scarlett

“Có phải, có phải tình anh đã
một mình phiêu du qua bao
thời đại, qua bao thế giới chỉ để
tìm em?”

- Tagore -

GẶP LẠI

Dúc kết kinh nghiệm yêu đương từ những năm 17 tuổi cho đến lúc xấp xỉ 30, nàng nhận thấy mình thuộc thể loại chỉ có thể yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên, sét đánh, và chàng trai có khả năng gây ra tương tác đó đa phần phải có vẻ bề ngoài đẹp đẽ, tinh quái, có thể sát gái hàng loạt bằng ánh mắt đa tình và cử chỉ mời mọc.

Bằng chứng là lần gần nhất nàng đã chết đứ đừ với anh chàng người Pháp Daniel thanh mảnh, mắt xanh biêng biếc, từng đường nét đều gợi

cảm tựa như tài tử. Chỉ sau cuộc gặp đầu tiên nàng đã bị anh ta mê hoặc đến gần như sẵn sàng dâng hiến từ tâm hồn đến thể xác chẳng chút ngần ngại. Nhưng mọi thứ kịp thời dừng lại vì sự thật nàng phát hiện vào phút 99: anh ta đã có bạn gái lâu năm, lại đang chung sống. Nàng kiêu hãnh và ngại rắc rối nên dứt khoát từ bỏ.

Nhẽ ra nên học hỏi kinh nghiệm từ những chuyện tương tự nhưng nàng không sao tránh được cảm dỗ từ những chàng đẹp mã. “Hoặc là đẹp, cộng thông minh, chung thủy, giàu có, hoặc chỉ đẹp thôi cũng đủ” - Nàng nói và giải thích cho sự cảm dỗ của bản thân trước bao nhiêu lời phiền

trách của bạn bè.

Cho nên Ryan, chàng trai người Úc cao lớn, mái tóc ánh vàng, gương mặt hơi vuông chữ điền, đôi mắt nhỏ, lông mày thưa, chiếc mũi cao nhưng hơi dài chẳng có gì đặc sắc đã hầu như chẳng để lại trong nàng ấn tượng gì đặc biệt trong cuộc gặp đầu tiên, trong tiệc hồ bơi mà Ryan là chủ, nàng là khách. Đó là chưa kể khi ấy nàng lại đang hẹn hò với Quân, một người quyến rũ, dịu dàng và lãng mạn khiến nàng si mê đắm đuối.

Dù vậy, chỉ một thời gian ngắn sau, mối tình nồng cháy đó cũng tan vỡ, lý do đơn giản: Chàng có tính bạo lực. Tình yêu có thể còn nhưng nỗi sợ

lấn át nên nàng trốn chạy.

Sau đó nàng cũng có hẹn hò thêm đôi lần, đôi người, thậm chí có cả những mối ngấp nghé hôn nhân, nhưng bản thân nàng luôn thập thò không chắc chắn về thứ cảm xúc mình có, nên lần lượt nàng từ bỏ tất, để chỉ còn lại một mình với cuộc đời độc thân tưởng như bất tận. Câu cửa miệng của nàng để tự an ủi bản thân là "*Phải hôn nhiều con ếch mới gấp được hoàng tử*".

Nàng có ngờ đâu, ghét của nào trời trao của nấy, chính anh chàng Ryan "không xuất sắc ngoại hình" đó đã tiến ngày càng gần đến vương miện cao quý.

Ba tháng sau cuộc gặp mờ nhạt ở hồ bơi lần đó, nàng gặp lại Ryan trong nhà hàng L'amour nức tiếng quận 1, nơi anh làm bếp trưởng còn nàng thì ghé qua để... hẹn hò với một gã độc thân khác.

Khi anh bước đến chào, nàng không cách nào nhớ ra anh chàng Tây trông rất bình thường này là ai. Sau khi tốn công nhắc nhở bằng nhiều chi tiết lẫn thứ tiếng Anh dễ diễn đạt nhất có thể, rốt cuộc nàng cũng tạm gật đầu cho xong. Anh nói, nếu được hôm nào mời em đi cafe hay ăn tối. Nàng gật, kiểu thảo mai theo thói quen, ok, được thôi, rất vui lòng.

Nhưng sau đó nàng quên

khuấy đi mất. Có lúc thì bận công việc, có lúc thì bận đi du lịch với đám bạn độc thân, có lúc vì vướng phải cảm xúc nhất thời với ai đó. Nhất là câu chuyện giật gân cùng Daniel. Cho đến một hôm cuối tuần, nàng đang đú đởn ở Singapore, nhảy nhót gầm rú trong quán bar khu Clarke Quay thì thấy tin nhắn lạ hoắc đến “Em có rảnh không, đi uống gì đó?”. Nàng lười hỏi lại là ai, trả lời luôn. “Ok anh, nhưng em đang ở Sing, anh có thể đến đây không?”. Bên kia nhắn tin lại bằng mặt cười, trông khá ngố. Rồi nhắn tiếp “Anh ước có thể. Nhưng có lẽ đợi em về thì tốt hơn.”. Nàng hứng chí, trả lời: “Ok, vậy tối mai, em về em nhắn”.

Ý hẹn, hôm sau, chưa đợi cho đêm xuống, nàng đã thấy điện thoại khấp khởi báo tin. “Ryan đây, tối nay mình gặp nhau ở quán Sushi bar nhé em”. Khi ấy nàng mới giật mình biết anh chàng mình từng trò chuyện là Ryan của L'amour.

Ừ, thì đi, nàng cười trong gương sau khi mặc một chiếc đầm màu xanh lá thêu ren đen cố tình gợi cảm.

HẸN HÒ

Khi ngồi đối diện với Ryan trong Sushi bar, nàng mới có dịp nhìn rõ anh lần đầu như một đối tượng có tiềm năng để hẹn hò, và nhận ra nói anh không có gì đặc biệt cũng là hơi bất công. Với một anh Tây, không béo ú mà cao lớn, thanh mảnh, khỏe khoắn đã là một điểm cộng. Thứ nữa, khi anh nhìn nàng cười, nở ra hai lúm đồng tiền vô cùng duyên dáng. Tổng hòa cùng quần jean, chiếc nón kết, mái tóc vàng óng và nét cười trông rất thành thật, trong phút chốc nàng thấy anh cũng

khá hấp dẫn.

Trái với thói quen nói nhiều hàng ngày, nàng cố tình kiệm lời để xem anh xoay xở ra sao. Ryan khá vui tính so với bề ngoài tưởng chừng vô vị, anh hay xen những câu đùa vào nhiều chuyện tưởng nhạt thêch. Nàng ăn sasimi, uống rượu, cười đùa với anh một cách tự nhiên và thấy có gì đó rộn rã tựa như đang sắp bước vào một giai đoạn đời mới mẻ. Anh nhìn nàng cười ấm áp, nàng có niềm tin đây không thể là người lọc lừa, dối trá, thích đùa bỡn, như rất nhiều anh Tây khác khi đến Việt Nam.

Và như đáp lại sự phỏng đoán của nàng, anh nói:

- Hạ Hương, anh biết đây chỉ là lần đầu, và anh cũng chưa bao giờ hẹn hò với một cô gái Việt Nam, nhưng anh muốn nói để em rõ, anh có em trai đã lấy vợ Việt Nam, anh yêu Việt Nam và muốn kết hôn, sinh con để cái ở đây. Anh không thích vui vẻ chơi bời cho qua ngày, vì anh đã chọn nơi đây để sống hết phần đời còn lại.

Nàng nghe cứ như một lời tỏ tình hay cầu hôn, cảm thấy xúc động dữ dội. Lạ lùng thay, thông thường khi nghe mấy lời này nàng lập tức ngờ vực thì nay nhìn gương mặt hiền lành chân thật của Ryan, nàng cảm thấy niềm tin mình không lạc chỗ. Nàng cười, tỏ vẻ rất tin cậy.

Anh tính tiền, ghé môi hôn phớt bên má để chào nàng và đi bộ về Saigon Pearl, nơi anh thuê trọ. Đó là thói quen mà sau này nàng sẽ thân thuộc và yêu thích nơi anh: trả tiền thay vì chia đôi kiểu mấy anh Tây khác, đi bộ để khỏe khoắn thay vì lười nhác lúc nào cũng taxi để mập ú ra.

Đêm đó là thứ 4 cuối cùng của tháng 10, sau cuộc hẹn đầu tiên, nàng về nhà trong bình yên khôn tả, như đánh mất một điều gì thật thiêng liêng và đã tìm lại được. Ngẫm lại bao nhiêu cuộc tình, say đắm có chán chường có, sâu đậm có lạt phai có, nồng nhiệt có lơ đãng có, nàng nhận ra điều cốt lõi khiến nàng không ở lại tròn các cuộc tình đó chính ở điểm

này, không ai cho nàng cảm
giác đây là nhà, là bến, em hãy
đến và ở lại.

Ai biết ngày mai thế nào, nàng
nhủ, nhưng giấc ngủ đã ngon
đến không ngờ.

NHƯ CHƯA YÊU LẦN NÀO

Nàng gần như đã có ý đợi chờ Ryan kể từ đêm đó. Nỗi mong đợi thấp thỏm, hồi hộp, bứt rứt. Thứ 5, rồi thứ 6. Cảm xúc lộn vòng, lúc lên lúc xuống. Nàng tra thông tin anh trên internet, vào facebook, vờ vịt hỏi vài người bạn ở tiệc hồ bơi về anh.

Đến thứ 7, mặc cho bao nhiêu mời mọc, nàng đã quyết ở nhà vào cuối tuần như một kiểu tò

lòng trung trinh với cảm xúc của mình, mà cũng là để chờ đợi một lời mời từ anh. Hay là, anh đang có người yêu, nàng giật mình. Có thể lầm chứ, anh 35 tuổi, công việc ổn, ở Saigon Pearl, làm cho nhà hàng năm sao thì thu nhập chắc là cao, bề ngoài ưa nhìn (giờ thì nàng thấy anh ưa nhìn), tính cách vui vẻ, dễ gần. Sao anh có thể độc thân được. Hay là mình chủ động nhắn tin, gọi điện, có gì mà ngại - nàng cả quyết. Nhưng rồi nàng không làm gì cả. Sau những tháng ngày yêu đương với đau khổ, nàng đã rút ra kinh nghiệm đau thương: Sức mạnh mối quan hệ thuộc về người ít quan tâm hơn. Nếu nàng đi trước một bước, coi như nàng đã tụt lại rồi.

May sao anh đã xuất hiện trước khi nàng chết đuối trong mớ suy nghĩ của mình. “Hạ Hương ơi, sáng mai chủ nhật em có rảnh không, ta đi ăn dim sum”. Nàng trả lời nhanh như tên bắn, chẳng cần phải làm màu yếu điệu kiểu cách gì. “Em đang đợi điều này”.

Thế là sáng chủ nhật đẹp trời, đường thưa người qua lại, gió thổi những hàng me trên đường Lê Duẩn bay lơ thơ trông thật đẹp, nàng mặc jean, áo thun, để mặt mộc đến nhà hàng Ocean Palace hẹn hò cùng anh.

Chỉ mới cuộc hẹn thứ hai nhưng cả nàng và Ryan đều không giữ kẽ hay kiểu cách nhiều. Nàng ăn ngon miệng

tất cả các loại há cảo, xíu mại, bánh bao mà Ryan gọi. Anh ăn ít, nhưng uống nhiều bia, nét mặt hồng hồng. Hôm nay anh mặc sơ mi kẻ sọc tay ngắn, trông trẻ hơn rất nhiều so với hôm đầu tiên. Thỉnh thoảng anh nhìn nàng cười, cái cười có thể diễn đạt là: Hay thật, mới đó mà chúng ta thật gần gũi làm sao! Nàng cười, mắt hấp háy, tỏ ý đồng thuận.

Thế nên khi anh nói, giờ về đi qua quận 2 bơi nhé em, nàng gật đầu cứ như tất yếu.

Và rồi tất tả nhanh chóng, nàng ghé về nhà lấy đồ bơi, anh về Saigon Pearl đợi nàng rồi cùng về nhà cũ ở quận 2, chính là nơi nàng gặp anh lần đầu. Một người bạn của anh

hơi điên rồ. Đây là người mà sau này nàng sẽ gặp rất nhiều vì vô cùng thân thiết với Ryan, hầu như cuối tuần nào cũng có tiệc bia giữa những người đàn ông đồng hương nước Úc ở đây. Troy chủ xị tất cả các trò điên loạn, từ xô bất thần xuống nước, bắn súng vào cá voi trên hồ hay ném đậu phộng vào mặt. Lúc mới gặp nàng hơi hoảng nhưng đến cuối buổi nàng thấy thích tính cách anh chàng bất kham này. Hơn 50 tuổi và không thích kết hôn, thật lạ lùng.

Bốn người ngồi uống bia và hùa theo các trò điên của Troy, hoặc kể chuyện nước Úc. Nàng thật ra không hiểu mấy thứ tiếng Anh Úc nói nhanh và khó nghe, mặt lơ đãng ngó

cũng đến để cùng đi, chàng trai trẻ có đầy hình xăm tên là Chris. Anh chàng nhỏ thó, là Tây mà còn thấp hơn cả nàng. Cả ba bước lên taxi, Chris, đến Ryan, đến nàng. Chỗ ngồi chật nên vô tình mà hữu ý, Ryan ngồi sát nàng, dùi anh chạm lấy dùi nàng, tay anh quàng qua ghế như quàng qua vai nàng, mỗi khi xe giồng xốc lên nàng cảm tưởng cả thân mình gọn lỏn trong anh.

Và nàng nhận ra, nàng thích mọi động chạm đó. Thậm chí hơn nữa. Gần hơn. Ấm hơn. Không khoảng cách.

Troy, chủ nhà mới ở quận 2 ra đón với nụ cười ồn ã. Anh rám nắng, có vẻ lớn hơn Ryan nhiều tuổi, tính cách vui vẻ và

nghiêng quang cảnh thanh bình chung quanh. Chiều đã xuống rồi, mặt trời đỏ ối khuất sau bờ tường cao, màu cỏ xanh mờ đi, mặt nước lao xao theo gió. Ryan thỉnh thoảng nắm nhẹ lấy tay, nói khẽ vào tai “Em đừng buồn nhé, bọn anh lâu mới gặp nhau”. Nàng cảm nhận tay anh bảo bọc lấy mình thật thân thuộc, đáp lại chậm rãi, và thật thì thầm “Không đâu, em rất vui được ở đây cùng anh”.

Khi taxi dừng ở Saigon Pearl, anh nói, nét mặt ngượng ngùng:

- Em có muốn lên nhà anh uống một ly trà, chính tay anh pha?

Nàng ngó lên những dãy nhà rực rỡ đèn bên sông, mắt lấp lánh. Nàng thừa biết những lời mời này mang ý nghĩa gì, nó chỉ đơn giản là lời kêu gọi giường chiếu. Nàng có thể từ chối để tỏ ra đoan chính, nhưng vấn đề là chính nàng không muốn xây dựng hình tượng gì trong mối quan hệ này, ngoài việc được là chính mình. Mà lúc này đây, sau một hai ly bia ở quận 2, chút váng vất của buổi trưa thiếu ngủ, chút rã rời sau khi bơi, nàng cũng thật sự muốn được ngồi trên tầng cao uống một chút trà ấm, được anh mơn trớn, và để cho mối quan hệ này đi xa nhanh nhất có thể. Nàng sợ những phút đợi chờ.

Và thế là lối đi đó, từ cổng chào

lông gió vào khu Topaz 1, qua cổng bảo vệ có anh chàng mặc đồng phục nở nụ cười dễ chịu, bấm thang lên lầu 26, bước vào nhà 2603, qua phòng khách rộng, đi thẳng đến phòng ngủ cuối có hai mặt cửa kính nhìn ra sông và chiếc giường rộng chính giữa, từ đó đã trở nên thân quen như chính ngôi nhà của nàng. Nàng sẽ đến đó mỗi ngày, sau khi anh xong việc, cùng nhau lang thang rồi cùng nhau trở về. Như là tổ ấm.

Ngay tại đó, lần đầu, nàng ngồi uống trà bên kệ cửa kính. Anh bật phim, rồi hỏi, em có muốn đến đây cùng xem không. Nàng chầm chậm đến, ngồi cạnh anh, tay chân còn lóng ngóng vụng về. Chưa ai chạm

ai. Phim chiếu gì không rõ, tiếng Anh cứ chạy như gió. Mắt nàng díp lại vì mệt. Nàng nói, em nằm đây chút nhé. Anh nhích sang một chút. Rồi nàng cảm thấy đầu mình rơi ngay vào chân anh, rất gần. Anh nhoài người, nằm song song bên cạnh. Anh vẫn chưa chạm vào người nàng.

Giấc ngủ lơ mơ đến.

Bên ngoài cửa kính dòng sông lóng lánh ánh bạc.

Phía xa là những tòa nhà rực rỡ.

Nàng cảm nhận được từng chút một, dù là trong cơn mê ngủ, môi anh ướt rượt nơi vùng cấm. Như cánh bướm vờn, vừa đủ để đê mê nhưng

không làm nàng thức giấc.

Nâng niu. Khẽ khàng. Ấm áp.

Khi anh tiến vào, nàng biết
một cái gì đó khổng lồ hơn tất
cả trải nghiệm trước đó đang
ùa đến, đủ để nàng nín thở vì
đau, nhưng rồi bằng tất cả dịu
dàng, anh mau chóng đưa
nàng vào một vùng đất mới
đầy khao khát.

Như dập dờn trên sóng,

như chơi vơi trên đỉnh đèo,

như băng qua sa mạc với
nguồn nước vô tận.

và ngủ vùi trên thân anh.

Trời đã sáng qua khung cửa.

Nàng cưa mình, cảm nhận hơi ấm tràn trề từ người đàn ông vạm vỡ bên cạnh. Anh nắm nghiêng nhẹ, tay choàng lấy thân nàng, hơi thở êm êm như trẻ thơ. Mái tóc vàng trong nắng sớm tựa như những sợi tơ. Đây, là cảm giác thân thương này, từ vài cuộc tình dang dở tựu hết về đây, là yêu thương gắn bó chứ không phải đùa vui qua đường.

Ryan mở mắt, nhìn nàng và hỏi ngay:

- Hi Hạ Hương, tối qua em ngủ có ngon không?

Nàng trố mắt như chẳng hiểu nổi câu tiếng Anh đơn giản kia. Vì, chưa bao giờ, chưa người đàn ông nào sau những ái ân mặn nồng mà sáng hôm

sau hỏi nàng câu tương tự. Và đó cũng sẽ là câu nàng muốn nghe suốt cuộc đời này. Như một niềm cảm kích, nàng quấn lấy thân anh, nồng nàn như biển. Anh nhấp nhô những đợt cao trào mới, tung bọt sóng lên cao và nàng ngỡ như chẳng bao giờ đến bờ.

Trên đường về nhà, nàng thấy điện thoại báo tin nhắn. “Cảm ơn em, Hạ Hương, về cả ngày cả đêm hôm qua của chúng ta. Anh đã bắt đầu nhớ em rồi”.

Taxi chạy, cửa sổ mở, gió phẫn phật thổi, môi nàng cười viên mãn.

Phải, không cần đợi đến lúc nói lời yêu, không cần một sự xác nhận, nàng thừa biết: Một tình yêu đã bắt đầu rồi.

Là ngày nào cũng gặp nhau vào cuối ngày, khi Ryan xong việc, ở một nơi nào đó thuận tiện giữa trung tâm thành phố vì anh kết thúc khá muộn. Khi đến nơi Ryan luôn mang theo một món quà nho nhỏ, khi là cái bánh patechaud, khi là pudding, có khi là chocolate tự tay anh làm lấy. Anh cười với nàng từ xa và hôn vào môi khi đến gần.

Rồi sẽ cùng nhau tung tăng đi trên phố những ngày cuối tháng 10 đầy gió và thoảng đãng. Có khi vào một bar nào đó uống cocktail, còn đa phần anh thích ra một quán vỉa hè Việt Nam để nhậu. Là người làm về ẩm thực nhưng nàng

thấy Ryan không hề cầu kì chuyện ăn uống, món gì anh cũng ăn một cách ngon miệng. Anh nói, ở Việt Nam chỉ mới bốn năm nhưng giờ anh thích món Việt hơn cả món Tây, dăm ba ngày không ăn anh nhớ. Nàng cười sung sướng, nói, thế yên tâm, em nấu món Việt rất ngon, anh không lo thiếu.

Rồi khẽ khà như vậy cho đến khuya, vẫn vơ đủ thứ chuyện trên đời. Khi phố đã thưa người, sương đêm xuống lạnh, nàng và Ryan cùng về nhà. Cùng tắm dưới vòi sen. Cùng xem phim. Cùng ôm ấp ve vuốt nhau. Cùng vào trong nhau. Một lần. Hoặc có khi nhiều lần. Nhanh. Hoặc rất lâu. Mềm mại và cứng cáp. To lớn và nhỏ bé. Nhấp nhô và

bằng phẳng.

Những giấc ngủ sau đó bao giờ cũng êm đềm ngỡ như ác mộng là khái niệm chỉ có trong tưởng tượng của những người cực đoan. Hoặc để chứng minh cho một kết quả nghiên cứu y học nào đó đã khẳng định: Rằng hạnh phúc gói chăn có thể là liều thuốc nhiệm màu giúp người ta có giấc ngủ ngon và tinh thần sảng khoái.

Nàng, trải những ngày đầu cuộc tình như một thí dụ điển hình nhất cho loài người khi được sống trong tình yêu với mắt môi sáng rõ và trái tim lúc nào cũng sẵn sàng cho giai điệu yêu đương.

CÔ BẠN THÂN

T háng 12 đến với những cơn gió se se. Mùa lễ hội, không đâu náo nức rộn rã như Sài Gòn. Hẹn hò mãi cuối cùng nàng cũng thu xếp được một hôm để đi cafe với cô bạn lâu năm, Yến.

Khi ngồi cùng nhau trong quán Coffee Bean trước nhà thờ, Yến chẳng đợi cho nàng kịp uống trọn một hớp white chocolate, hỏi tới tấp:

- Sao, thế nào, tới đâu rồi, kể hết, kể hết, lần này chị biến

mất tăm gần hai tháng trời
không hú là em biết ngay lại
yêu đương nhăng nhít rồi...

- È, không có nhăng nhít nha,
đường hoàng nghiêm túc.

- Rồi, dù là gì đi nữa. Anh ta là
ai, ở đâu, nghề gì, lương bao
nhiêu...

- Trời, em thực dụng từ bao giờ
vậy Yên, yêu đương mà hỏi
lương làm gì...

- Chị mơ mộng quá hèn chi vẫn
ế đó. - Nói xong, Yên cười hề hề
dàn hòa - Đùa chứ chị xinh đẹp
của em sao ế được, là do kén
thôi. Nhưng mà thiệt đó, đừng
có nói tiền không quan trọng,
em với bạn trai em suốt ngày
vì tiền mà cãi vã...

Yến đang yêu một chàng người Bỉ, lớn hơn cô tám tuổi, công việc cũng không tốt lắm nên thu nhập không cao, do đó mà mỗi khi muốn sang thăm Việt Nam hay ngược lại Yến qua Bỉ, cả hai phải tằn tiện chi tiêu suốt mấy tháng. Dù vậy Yến cũng đã qua Bỉ được hai lần, và lần tới của cô vào tháng 4 sang năm sẽ là lần cuối vì cô xuất giá theo chồng luôn.

- Em thấy chị quen Việt Nam còn may, có gì nó lo hết, chứ quen Tây chán cái là cứ phải share, nhiều lúc em bức mình, em cũng đẹp chứ bộ, sao em không được nâng niu...
- Ai nói với em chị quen Việt Nam? - Nàng cười bí hiểm.
- Hả, đừng nói chị đổi gu rồi

nha. Hồi xưa ai nói có chết cũng không quen Tây mà. Trời ơi, bà chị tôi, đừng nhem thèm nữa, kể mau.

Nàng nhìn mặt con bé mà không nín được cười. Hấp một ngụm cafe nữa, ngó nghiêng xung quanh ra chiều bí mật, nàng bắt đầu thong thả kể cho Yến nghe với giọng thì thầm to nhỏ. Yến thỉnh thoảng lại ối, á, xuýt xoa, nhất là những pha gần gũi giữa nàng và Ryan được nàng kể thêm mắm dặm muối cho kịch tính càng làm cô nàng không nhịn được, cứ muốn la to lên.

- Trời đất ơi, chị tiến bộ vượt bậc quá, em theo không nổi.
- À, cái này mới giật gân nè - Nàng tiếp - tháng 1 này chị

theo chàng qua Úc thăm gia đình...

- Hả, mới quen nhau hơn một tháng mà đưa về nhà, chị có cho ổng uống thuốc mê không vậy. Theo em biết bọn Tây nó kĩ lâm, ít nhất sáu tháng nó mới đủ tin tưởng...

- Chưa hết đâu, theo cách chàng đối với chị hồi giờ thì chị đoán chắc chàng sẽ bao chuyến đi này chứ không phải cái kiểu share share của bạn em đâu...

Yến xu mặt khi bị động chạm vào nỗi đau muôn thuở. Cô thở dài chưa đến một giây rồi tươi lên ngay:

- Nhưng mà em sắp cưới rồi, còn hơn cứ hẹn hò mãi, hihi,

em cũng sợ ế rồi chị ơi. Nói chung, phúc ai nấy hưởng, chị gặp anh Tây rộng rãi thì mừng đi, bước đầu vậy là ổn rồi...

Hai chị em cười phớ lớ, khen nhau rồi tám chuyện trên trời dưới đất. Ngoài phố người mỗi lúc mỗi đông, nhiều khách vào quán lố nhố đứng vì thiếu chỗ ngồi.

- Thôi về Yên, hôm nào gặp trước khi đi Úc chị update thêm cho.

Yến phóng xe thẳng về nhà ở tận Bình Chánh, còn nàng rẽ phải, tính về nhà ngủ sớm, rồi cơn lâng lâng trong lòng khi nhớ tới Ryan làm nàng đổi ý, quay lại Đồng Khởi, chạy qua nhà hàng L'amour, tự dung nàng muốn thấy anh ở đó,

chàng bếp trưởng của nàng.

VĂN HÓA “CHIA ĐÔI”

Ryan cười lom lom khi thấy nàng từ sau cửa bếp. Anh mặc đồ trắng, đội mũ trắng, y như lần đầu gặp sau tiệc hồ bơi, trông có chút lạ lẫm. Từ sau lần ấy nàng không ghé lại L'amour nữa, tự đứng nàng ngại cái động cơ đến đây vì anh chứ không phải vì quán có cafe ngon hay view đẹp.

Nàng ngồi ngoài ban công, nhìn xuống nhà hát thành phố, khách sạn Caravelle và

những con đường trung tâm
sầm uất. Mãi lâu mới thấy
Ryan bước ra, khẽ nè mang hai
ly latte nóng.

- Em mới uống ngoài Coffee Bean, thêm latte nữa là tối nay em miễn ngủ luôn. - Nàng cười tươi rói.
- Sao đến mà không báo trước anh, lỡ anh đi đâu thì sao? - Ryan hỏi.
- Anh đi đâu nữa, công việc ở đây mà, bộ có khi trốn đi hẹn hò ai nữa hả? - Nàng cắc cớ.
- Ủ, hẹn nhiều gái lắm. Gái cung cấp thực phẩm này. Gái cung cấp rượu vang này. Gái chủ nhà hàng này. Gái phụ bếp này...

Nàng cười sặc sụa vì kiểu nói chuyện của Ryan. Quán có mấy người khách hiếu kì ngoái lại nhìn, nàng ngượng ngùng nên đưa tay suyt Ryan có ý đừng nói nữa, nếu không em chết mất. Chợt nhớ lại cuộc nói chuyện với Yến, nàng hỏi:

- À anh, vụ đi Úc thế nào rồi, anh mua vé chưa? Anh có vé em mới làm visa được.
- Chưa, để mai rảnh anh và em cùng đăng kí. Em nhớ mang thẻ Credit theo thanh toán nhé, hoặc tiền mặt cũng được nếu dùng thẻ của anh, vé đi Úc khứ hồi chừng 1.000 đô một người.

Nàng ngâm hột thi. Cả người đơ ra. Cúi mặt vào ly latte, dù đã ứ đến cổ, nàng vẫn cố ngâm

thầm cảm ơn vì đã cho nàng gặp lại Ryan. Gọi tính tiền dù nhân viên nói Ryan sẽ trả nhưng nàng kiên quyết chối từ.

Được, cần tự lập tự túc, thì đây, nàng dồn mạnh tiền vào bill làm cô nhân viên ngạc nhiên. Nàng cười duyên dáng trở lại, không nêng giận cá chém thớt.

Rồi, nàng đi thẳng ra cửa, không một lần ngoái lại.

Hai ba hôm sau Ryan vẫn không liên lạc được nàng. Anh gọi nàng không nghe, anh nhắn tin nàng trả lời là đang kẹt quay hình lên tivi. Dĩ nhiên Ryan không thiếu nhạy cảm để biết đang có chuyện, nhưng

môi hút một lượt cho đỡ bối rối. Trả tiền ư? 1.000 đô, nghĩa là nàng tự lo phần mình, nghĩa là chuyến đi này thân ai nấy lo, như hai người bạn, như đối tác, hoặc là yêu đương nhưng theo kiểu Yên, kiểu mà nàng chế nhạo. Trong nàng vừa có nỗi xấu hổ lẫn sự tức giận, lẫn sự tủi thân lẫn sự chua chát. Thế đấy, vênh váo lên với thiên hạ, rốt cuộc cũng như nhau cả thôi.

Ryan nghe tiếng nhân viên gọi, vội vã chạy vào nên không kịp nhìn thấy nét mặt nom rất khó coi của nàng. Kể từ sau câu nói của Ryan nàng cảm thấy Sài Gòn chẳng còn đẹp và không dung nàng ghét cay ghét đắng cái quán L'amour mà nàng từng bao nhiêu lần

hình như anh không hề nghĩ lý do từ chuyện tiền. Anh liên tục nhắn tin “Có chuyện gì sao em?”, rồi tự phỏng đoán lý do. “Công việc bất trắc hả em?”. “Gia đình có chuyện hả em?”. “Ai làm em giận à?”. “Sức khỏe em không tốt sao?”.

Lý do nào nàng cũng không, nàng nhẫn rất ngắn, rằng không có gì nghiêm trọng, chỉ là công việc nhiều quá, thế thôi, khi nào thảnh thoơi em sẽ liên lạc anh.

Ngày thứ 4 sau cơn giận hờn, nàng không thể cáo bận mãi được, nên nghe máy:

- Hạ Hương, em giận anh phải không? - Ryan nói, giọng buồn thao thượt.

- Không, có gì mà giận, em chỉ bận việc thôi... - Nàng nói, giọng không bộc lộ cảm xúc gì.
- Xin em Hạ Hương, một mối quan hệ không thể khỏe mạnh nếu che giấu cảm xúc của nhau. Gặp anh một chút được không?
- À, được, ở đâu anh? - Nàng biết không thể thoái thác mãi được.

Khi đến cafe Highlands sau lưng nhà hát thành phố, nàng thấy Ryan ngồi trong góc, mũ đội sụp. Mặt anh khắc khổ như bị phụ bạc. Nàng sắm cho mình nụ cười thật tươi, như không hề có điều gì đặc biệt khiến nàng phiền muộn hay giận dỗi.

- Hi Ryan, anh khỏe không?
- Anh không khỏe, Hạ Hương, sao anh có thể khỏe khi suốt mấy ngày không thấy em, không được ôm em, đi ngủ không có em...
- Ôi...

Nàng động lòng. Tay nàng đưa ra, với lấy tay anh đang đặt trên bàn, cạnh ly cafe. Anh chộp lấy, ấp tay nàng trong hai tay anh, mắt anh sâu thẳm:

- Em có biết là gọi em không được, không được gặp em, anh không thể làm gì nên hồn không, đừng thế nữa, anh buồn lắm.

Nàng lo sợ. Thế này thì nàng sẽ lại chơi vơi trong day dứt.

Ryan vẫn cứ nồng cháy thế kia, làm sao nàng có thể ra đi.

- Anh xin lỗi em về chuyện tiền vé máy bay, nhẽ ra anh nên học văn hóa Việt Nam, bạn anh nói ở đây không có chuyện chia sẻ, làm thế là xúc phạm cô gái, anh thật sự không biết...
- Không Ryan, anh làm thế là đúng, đừng trách mình, chỉ là em không quen thôi, em sẽ tự lo cho mình...
- Anh biết anh không lợi thế bằng các chàng trai Việt Nam khi đến với em, vì anh chưa hiểu hết văn hóa Việt Nam, nhưng anh vẫn học từng ngày Hạ Hương ạ, vì vậy, hãy hiểu cho anh...

Sự chân thành của anh làm

trái tim nàng mềm nhũn. Hít sâu, nàng nói:

- Ryan, em xin lỗi đã làm anh lo lắng. Em sẽ không thể nữa đâu. Về chuyện đi Úc, quyết định thế này nhé: Anh trả tiền vé, em trả tiền ăn uống trong chuyến đi, thế nhé, đừng bàn nữa, không em đổi ý đó.

Mắt Ryan sáng rõ như trẻ con bắt được quà, tay anh siết chặt thêm và môi anh ghé lại gần, nàng chìa má ra để tránh những ánh mắt hiếu kì đang soi mói.

Anh đi bộ về nhà hàng, nàng đứng lại trong nắng nhìn theo dáng anh, tựa như vừa trút được ngàn lớp đá, xém chút nữa nàng đã vuột mất một tấm lòng.

NHỮNG NGÀY MỘNG MƠ

"Em có nhớ chúng mình yêu nhau từ ngày tháng mấy

*Có phải từ một đêm mùa Xuân
trở mình không?*

*Có phải từ một sáng mùa Đông
nghe gió heo may.*

*Có phải từ một trưa mùa Thu
mây giăng đầu ngõ?*

*Có phải từ một tối mùa Hè dom
đóm thi nhau bay."*

Đức Quỳnh

Mùa vọng đến, những chuyến bay rạo rực trên bầu trời.

Ryan nói: Buồn quá, bạn anh lần lượt về nước hết cả. Chris về Melbourne. Troy về Sydney. Người phương Tây thường nghỉ lễ xuyên suốt từ Noel qua Tết Tây, sau đó mới trở lại công việc.

Nàng cắc cớ hỏi Ryan: Thế sao anh không về như họ?

Ryan gõ tay lên đầu nàng như ông bố với đứa con khờ, nói: Vì em chứ còn gì nữa. Tháng 1 mình cùng đi Úc, giờ anh về trước làm chi, hử?

Nàng cười phớt lờ.

Sáng chủ nhật, Ryan lục tục dậy sớm, mới 8 giờ, làm nàng ngạc nhiên so với thói quen nướng rất kĩ của anh.

- Hôm nay anh dọn đồ sang quận 2 ở, coi nhà cho Troy.
- Ủa, vậy em thì sao?
- Em cũng về đó với anh chứ hỏi gì nữa, hay để anh mời cô khác đến? - Mặt Ryan trông rất gian.

Nàng đứng dậy, bỏ hết đồ đạc vào túi đi về nhà. Ryan hoảng hốt giữ lại ở cửa:

- Giả vây, anh chỉ đùa mà em tưởng thật sao.
- Không, em chỉ phải ghé qua nhà chút, thay đồ và lấy thêm

một ít, chứ quận 2 đâu có gần, mỗi khi cần phải taxi về nhà tốn tiền lắm. - Nàng nói, mặt tinh queo.

Ryan thở phào, mở cửa và hôn tạm biệt nàng rõ kêu. “Gặp em ở quận 2 nhé!”.

Leo cầu thang ba tầng lầu mới đến nhà. Chị hai và em trai đi vắng cả. Từ khi rời vùng quê yên tĩnh ở miền Trung vào Sài Gòn học đại học, rồi ra trường đi làm, ba chị em có lúc gắn bó có lúc tan rã do tính chất công việc, nhưng rốt cuộc lại được ở chung, tạo nên bầu không khí gia đình làm nàng rất dễ chịu. Đó là lý do mà nàng từ chối dọn đến ở hẳn với Ryan, dù anh thuyết phục là “bọn anh yêu nhau lúc nào cũng thế”.

Nàng chỉ đến nhà anh vào ban đêm và hôm sau trở về nhà, đồ đạc chỉ mang theo vừa đủ trong một túi xách nhỏ và vài vật dụng cần thiết. Hơi bảo thủ nhưng cái cảm giác ăn nhờ ở đâu làm nàng mất tự chủ, nàng không thích.

Nhưng qua quận 2 thì khác, nàng hào hứng nghĩ khi cho đồ vào túi. Được ở trong căn biệt thự rộng, có hồ bơi, trước nhà có sân rộng đầy cỏ và hoa, sau nhà còn có chỗ nằm nghỉ ngơi, đọc sách, hóng gió, còn gì tuyệt bằng. Cứ như trong phim! Chưa kể nàng rất thích tối tối đi dạo dưới con đường ngập hương hoa trà my mà nàng từng thấy khi đi cùng Ryan đến thăm Troy. Hơn hết thấy, đây chính là nơi nàng và

Ryan gặp nhau đầu tiên, dù chưa tìm ra nhau trong cõi đời, nhưng không có nó sao có lần gặp lại, sao có hẹn hò, sao có yêu đương.

Mải nghĩ, nàng ngủ gục bên đống đồ. Tỉnh giấc thấy đã sang chiều. Chủ nhật sắp hết rồi. Có lẽ Ryan đã sang đến nơi, nàng hộc tốc chạy xuống cầu thang và vãy taxi chạy nhanh sang quận 2. Đường đi như đang vãy gọi vào một cuộc du ngoạn, nơi mà nàng và Ryan sẽ cùng nhau trải qua những thời khắc rất thiêng liêng như Noel, giao thừa.

Và đời là một bài thơ!

Taxi dừng ở số 92 Quốc

Hương. Cửa nhà im ỉm khóa. Nàng đi đi lại lại quanh quẩn. Bản tính thiếu kiên nhẫn lại gầm lên trong óc, nàng rủa thầm Ryan. Lúc nào cũng vậy, anh chậm chạp lề mề thái quá. Rất nhiều lần nàng vì điều ấy mà bức dọc không sao xiết. Chris nói: nếu Ryan hẹn em 3 giờ, tốt nhất 5 giờ em hãy đến. Troy tiếp thêm: nếu Ryan nói “ngay bây giờ”, em phải hiểu là một tiếng sau. Lúc nào nghe nàng cũng bào chữa giúp Ryan, nhưng giờ đây rõ hẳn nàng đang là nạn nhân của bản tính lề mề của Ryan.

Chuông đổ liên hồi, Ryan không bắt máy. Nàng nhẫn, không giấu sự giận dữ:

“Ryan, anh thu xếp đồ đạc từ 8

giờ, mà giờ đã 5 giờ chiều, vẫn chưa xong sao? Tại sao lúc nào anh cũng giờ cao su vậy?"

Sự im lặng đáp lại. Nàng đi bộ vòng quanh, đến bờ sông, ngồi nhìn nước trôi. Nắng tắt bên kia sông, mặt nước ánh cam trong hoàng hôn. Điện thoại vẫn chẳng có tin báo. Từ giận dữ, nàng chuyển sang lo lắng, có khi nào Ryan bị gì trên đường đi không. Vội vã nàng đi bộ ngược về, tính bắt taxi lại Saigon Pearl để xem rõ sự tình. Ngang qua Quốc Hương, nàng ngạc nhiên thấy cổng đã mở.

Tò mò, nàng ghé mắt qua ô cửa, và không thể ngạc nhiên hơn. Ryan đang nằm trên ghế bô, chân tay xoải ra, thư giãn bên hồ bơi. Mặt anh ra chiều

không? - Nàng hạ giọng.

- Anh có thấy, lúc ngủ dậy hồi chiểu.
- Vậy... - Nàng tính ngắt lời.
- Nhưng anh không trả lời, vì anh không có gì để trả lời. Vì anh buồn em, ở bên nhau bao lâu rồi mà em chẳng cố để hiểu anh.

Nàng ú ớ. Không lẽ nàng nên cổ vũ cho cái tính chậm chạp mà bạn bè ai cũng than phiền đó sao. Nàng tức muốn nổ con mắt.

- Anh làm việc cả tuần, chỉ có chủ nhật để nghỉ ngơi, nên anh muốn chậm rãi, từ tốn, không có gì vội vã. Em đừng thúc anh, 35 năm qua anh đã

sung sướng. Nàng bức tức muốn đeん người lên, tại sao anh đến mà không gọi, trong khi nàng đã gọi bao nhiêu cuộc gọi nhỡ, thậm chí cũng chẳng thèm nhắn tin.

Hầm hầm đẩy cửa bước vào, nàng quăng túi xách đánh bộp lên bàn, đợi Ryan lên tiếng. Nhưng anh như không thấy nàng, cứ nằm im nhắm mắt. Nàng không thể kiên nhẫn nữa, hét lên:

- Ryan, anh nói gì đi.
- Yên lặng nào em, quanh đây yên tĩnh mà em la lớn vậy. - Giọng Ryan điềm tĩnh càng làm nàng tức điên lên.
- Vậy, Ryan, anh có nhận được tin nhắn và gọi nhỡ của em

vậy rồi, em không thể bước vào hai tháng và bắt anh thay đổi...

Hai tháng, con số Ryan nhắc như thức tỉnh nàng, phải, nàng lấy quyền gì cho một mối quan hệ còn quá ngắn ngủi, lấy quyền gì mà tức giận khi chờ đợi anh. Và, thực ra thì, đã bao giờ anh nói yêu nàng đâu, tất cả chỉ là kế hoạch, dự tính. Đi Úc ư, có con sinh đôi ư, cưới nhau ư, có gì chính thức và chắc chắn đâu nào. Chỉ có nàng mơ mộng và xiêu lòng bởi vài khoảnh khắc bên nhau thôi.

Nàng im lặng, đứng lên, rồi chậm chạp, khẽ kháng, nói: Thôi em về đây, xin lỗi đã làm phiền anh, xin lỗi đã cư xử

không đúng.

Rồi nàng bước dọc theo hồ bơi, ra cửa. Thiên đường của mộng tưởng, đã khép lại rồi. Ryan gọi nhỏ, “Hạ Hương, Hạ Hương,...”, nhưng chân nàng chẳng dừng lại một giây.

Đường về, nước mắt nàng tuôn như mưa. Có mối quan hệ nào bằng phẳng và ngọt ngào mãi đâu?

Yến ái ngại nhìn nàng, lần này cô không mồm mép tép nhảy nữa mà cứ lảng lặng bưng ly cafe lên, hớp nhẹ, rồi bỏ xuống. Còn nàng, sau khi kể lể liên hồi cũng thấm mệt, ngồi thở.

- Hết chưa? - Yến lén tiếng, vẻ như bà mẹ với đứa con gái.
- Thì có kể nữa cũng giống nhau thôi, do anh ta...
- Thôi được rồi, để em nói chị nghe. Lúc nào mình giận mình cũng nghĩ đối tượng sai mình đúng hết, chứ người ngoài khách quan người ta nghĩ khác. Thứ nữa chị phải luôn nhớ, Tây nó khác mình...

Nàng nhớ lại những lúc Yến kể lể chuyện cô với anh chàng bên Bỉ, và nàng cũng đã nói những lời tương tự cứ như chuyên gia tâm lý. Nghĩ thế, nàng bật cười. Yến không hiểu, trổ mắt:

- Cười gì, bộ em nói không đúng sao, em cũng yêu một

anh Tây chứ bộ. Mà nói chị nghe, ba cái vụ giận hờn này chỉ là trầy xước thôi, chưa xi nhê gì đâu, sẽ đến đoạn cưa tay cưa chân luôn kia.

- Hả, thôi, chị xin em, như vầy là đủ chết rồi.
- Yêu đương mà toàn muốn sung sướng không vậy hả bà chị, rồi giờ chị tính sao, làm hòa hay để chàng năn nỉ?
- Chị không biết, hồi giờ chị chẳng quen xuống nước ai hết, thích thì dẹp.
- Van chị, 28 tuổi, không phải 18 đâu. Mà này, bao giờ đi Úc đấy?
- Ngày 1/1/2013. Sắp tới rồi.

- Trời - Yên la lên - Còn có 10 ngày nữa thôi, chị không chịu làm hòa rồi làm sao đi.
- Có gì, bất quá thì khỏi đi, tiền visa chị đã đóng ba triệu coi như bỏ, máy bay Ryan book, lỗ ráng chịu, ai biếu....

Yến cầm nước uống, cười tủm tỉm, đoạn nói thủng thỉnh:

- Chị nói cứng ha, làm đi em coi. Hồi đó em cũng chuyên gia đến lúc dầu sôi lửa bùng là sinh chuyện, nhưng mà rồi em đứng ra giải quyết hết. Chị nghĩ sao vậy, đi Úc với người bản xứ vui lắm, không phải như lần trước của chị đâu.

Nàng nhớ lại chuyến đi Úc hồi tháng 9, để gặp người mà nàng tính chuyện cưới hỏi. Anh tên

Huy, Việt kiều Úc, nói tiếng Việt không sõi. Anh gặp nàng 3 năm trước trong đám cưới người bạn chung, rồi sau đó theo đuổi miệt mài cho dù nàng đã có người yêu. Lúc chia tay Quân, nàng gật đầu bùa để lấy chồng cho xong chuyện, ai ngờ đến lúc qua Úc, gặp gia đình Huy tính chuyện thì nàng nhận ra không thể. Nàng không yêu Huy, khi anh cầm tay ở phi trường nàng đã ngờ ngợ, đến khi anh ôm eo ra mắt họ hàng thì nàng càng hốt hoảng. Đặt vé hai tuần mà mới 7 ngày nàng đã vội vàng đổi vé về gấp. Từ đó nàng quyết chẳng bao giờ có cái ý nghĩ dại dột lấy người không yêu.

- Chị đã bao giờ thực sự được đi xa, thật xa, với người yêu

chưa? - Yên lại nǐ non.

- À, chưa. - Nàng ngập ngừng. - Mà quả thật vậy. Thế có bất hạnh không chứ.

- Thế thì đẹp bót cái tôi, đi đi. Coi như chị gác cái sự giận lại, quân tử trả thù 10 năm chưa muộn. Đi về chị bỏ ảnh cũng được, giả dụ nếu chị cứ quyết như vậy, có sao đâu, coi như cho mình một cơ hội cuối.

Yến nói, vẻ mặt rất kinh nghiệm.

Đó là lần đầu tiên trong cuộc đời, nàng tự nguyện hạ mình cho một mối quan hệ. Biết Ryan vẫn ở quận 2, nàng lặng lẽ sang. Trên đường đi, nàng

ghé chợ mua rau củ, thịt cá, để nấu cho anh ăn. Vì Ryan là đầu bếp nên ở nhà toàn anh nấu, nàng chưa bao giờ làm điều ngược lại.

Anh ở nhà, cửa cổng đang mở, nàng thở phào. Thật chẳng có gì đáng thương bằng muốn vào vai hành động bất ngờ và không có đất để diễn. Nàng đi vào bếp, xếp mọi thứ vào tủ lạnh. Anh đang ở sau vườn, sắp đặt gì đó. Nàng bước tới, anh vờ như không thấy, cứ cắm cúi vào đám cỏ.

- Ryan, anh có muốn ăn cơm tối với canh chua và cá kho không? - Giọng nàng rất nhỏ, như gió thoảng.
- Có, anh rất muốn. - Tiếng anh vang lên cứ như mọi ngày.

Như không có hờn giận gì.

Nàng không hỏi thêm để tránh ngượng ngùng, quay vào bếp. Một mình tả xung hữu đột với mớ cá, thịt, cũng may nàng vốn yêu thích nấu nướng. Nàng ca hát nho nhỏ, tay nêm tay nếm, bên này kho, bên kia nấu, linh hoạt như đang biểu diễn.

Giữa khi ấy đột ngột nàng bị ôm chầm lấy từ phía sau. Nàng hốt hoảng thét lên thật to. Ryan cười sặc sụa, anh bế nàng lên kê bếp còn đầy chén bát và khóa miệng nàng bằng nụ hôn nồng mùi bia lạnh. Nàng rụt rè chưa kịp hưởng ứng thì chiếc váy đã bị tốc lên. Anh đang mặc short, không có gì ngăn cản anh tiến vào với tốc độ

nhiệt nhàng. Lửa vẫn cháy bên bếp mà nàng tưởng lửa lan tới cạnh mình. Trong lúc anh vẫn giữ nhiệt, tay anh nhanh nhảu vặn ga nhỏ, rồi để yên tâm anh tắt luôn, bế thẳng nàng vào phòng khách. Nàng lọt thỏm, trên salon, anh quỳ xuống tấm thảm màu huyết dụ, dồn dập đi vào.

Qua vai anh, nàng thấy đêm rì rào gió phơ phất mấy hàng hoa bên bờ tường.

Nằm sấp trên người Ryan, nàng nghe anh thở nhẹ nhè, như đang ngủ. Nàng nhón chân tính vào bếp làm xong phần việc đang dở dang thì tay Ryan níu lại. Mắt anh nhắm, môi anh bật ra:

- Hạ Hương, anh xin lỗi nhé.

Nàng bất động. Nhịp tim anh vẫn đều đặn dưới lồng ngực nàng. Tay anh xoa nhẹ sống lưng.

- Anh sẽ không trễ hẹn, không để em đợi chờ nữa...
- Không Ryan, đúng là em không hiểu anh, nhẽ ra nên dành cho anh những chủ nhật thư giãn... - Nàng nói, nhận lỗi về mình.
- Cảm ơn em đã hiểu, chúng ta cùng điều chỉnh, em chậm lại một chút, anh nhanh lên một chút, để hòa hợp...
- Nhưng riêng vụ này thì anh cứ chậm nhé, nhanh là chết với em. - Nàng nói, bóp mạnh tay vào phía dưới, rồi nhanh chóng nhảy khỏi thân anh,

lấy thân nàng.

Tựa như lạc vào xứ thần tiên.

Và những chuyện lãng mạn cứ kéo dài mãi những ngày sau đó, như một giấc mộng dài.

Không dung nàng có cảm tưởng như mình và Ryan sở hữu căn biệt thự xinh đẹp này, và đang vun đắp một tổ ấm có tên là gia đình.

Ngày nào cũng thức giấc đùa giỡn nhau, rồi nàng hôn tạm biệt anh để đến cơ quan, Ryan sẽ ngủ nướng thêm chút nữa mới thủng thẳng đạp xe đi làm. Từ khi dọn về quận 2, quá xa nên không thể đi bộ anh liền trưng dụng ngay chiếc xe

mặc kệ Ryan hét lên và cong người lại rên rỉ.

“Ui da, Hạ Hương, em ác quá...”

Cuối cùng bữa tối cũng được dọn lên, lúc 11 giờ khuya. Nàng có vẻ ngượng nghịu vì sơ đầu bếp chuyên nghiệp Ryan chê. Nhưng anh ăn rất ngon, món nào anh cũng thích và giải quyết gọn ghẽ. Xong xuôi anh giành phần rửa chén để cho nàng được thảnh thoái ngồi uống trà nghe nhạc ngoài hồ bơi.

Khi Ryan xong trở ra nàng đã ngủ gục trên ghế. Trong cơn mê ngủ nàng cảm giác mình bay lên, bay qua cửa, lên cầu thang và rơi xuống một vùng êm ái. Sau cùng là một tấm thân ấm áp phủ kín bao trọn

cũ kĩ nơi góc nhà của Troy. Nhiều hôm đến đón anh ở L'amour sau giờ làm, nhìn anh đẹp phẳng phẳng như cua-rơ mà thấy đáng yêu lạ lùng. Hiếm người ở Sài Gòn đi làm bằng xe đạp, không chỉ bởi nó làm cho họ mệt, mà không ít còn cảm thấy thế là hèn kém...

Nàng bị nhiễm sự liều lĩnh của Ryan, có hôm còn dám leo lên thanh ngang chắn trước để anh chở từ quận 1 về tận quận 2, đi qua cây cầu Sài Gòn cao và dốc trong ánh mắt hiếu kì và cả tiếng reo hò chọc gheo của đám thanh niên trẻ.

Một hoạt động yêu thích nữa của nàng là cùng nấu ăn sau khi tan sở. Hôm nào nấu món Tây thì nàng phụ bếp, hôm nào

món Việt thì đổi vai trò. Không khí trong bếp lúc nào cũng hổ lốn giữa thức ăn, tiếng cười, những trò hề và cả trò khỉ bắt chọt của Ryan. Chính vì thế mà ăn chỉ mất 30 phút nhưng nấu lại đến hai ba tiếng. Có hôm nào yên lành suôn sẻ trong bếp thì ra bàn ăn thế nào Ryan cũng vẽ chuyện.

Giữa khi đang ăn anh buông đũa nhảy ùm xuống hồ, khi lên thì chẳng mảnh vải che thân làm nàng dáo dác ngó nghiêng sợ có ai nhìn thấy. May mà biệt thự xây tường cao, biệt lập, nên chẳng ai có thể dòm ngó. Ryan nhìn nàng, khiêu khích. Nàng lại vốn là kẻ ưa phiêu lưu, bèn đứng dậy, như dung tướng, mặt héch lên, từng trang phục một lần lượt

rớt xuống, nàng lừng lững tiến đến hồ phóng ùm xuống như cá.

Ryan lặn sâu và giữ nàng lại dưới đáy làm nàng giãy giụa cho đến khi sợ chết khiếp mới thả lên mặt nước. Nàng thở hổn hển, ầm ĩ. Và ngay lúc còn lơ mơ về cảnh vật xung quanh, Ryan quấn lấy thân nàng, ùa vào mà chẳng cần phải khởi động. Nàng phản kháng yếu ớt. “Em không quen, dưới nước, đừng...”. Nhưng rồi nàng im bặt, cảm thấy mình bồng bềnh, bồng bềnh, như đang bơi, như đang bay...

Từ hôm táo bạo ấy thì như luật bất thành văn, hễ ra hồ thì nàng cứ vất hết đồ và nhảy xuống, chẳng cần phải cân

chỉnh bikini trước gương cho nhọc. Quen Ryan nàng biết đến nhiều thứ khác mà trước đó có tưởng tượng nàng cũng không nghĩ mình dám thử.

Nhưng những ngày lãng mạn không chỉ quanh quần với sex, dù đó là điều yêu thích của cả hai, có những chiều đi làm về sớm hơn thường lệ, Ryan và nàng sẽ xỏ giày và cùng nhau chạy bộ. Nếu có một nơi nào lý tưởng để sống và thể thao tại Sài Gòn thì đó chắc chắn là quận 2, dọc theo bờ sông, bên những ngôi nhà im lìm là những hàng hoa, mùi thơm dọc theo gió làm cho mỗi bước chạy càng hăng say.

Cũng có ngày lười nhác nàng và Ryan kéo nhau vào nhà

hàng Nhật nổi tiếng Sushi bar, nơi gặp lần đầu, ăn sasimi, uống sake đến khi say say mới về. Tùy vào lúc bạn Ryan có réo gọi không mà nàng lại theo anh ra bar, chẳng uống mà cứ ngồi ôm anh trong khi anh miệt mài trò chuyện. Đến lúc về nhà cổng chính khu biệt thự đã khóa, anh leo qua và bế nàng công kênh trên vai như trẻ nhỏ mặc nàng sợ chết khiếp.

Anh cho nàng mọi trải nghiệm nàng chưa từng có, lại thêm xúc tác của việc ở một nơi đẹp đẽ, chỉ có đôi ta, cách biệt với thế giới, nàng càng cảm thấy như đang trải cùng anh một chuyến du lịch bất tận.

SANTA CLAUS IS COMING TO TOWN

Noel. Ngoài đường mọi sự náo nhiệt dâng lên đỉnh điểm. Trên facebook, hình ảnh ăn chơi tung tăng của bạn bè, những cặp tình nhân làm nàng náo nức. Nàng chạy xe máy ra phố, trời không chút lạnh mà vẫn cứ xôn xao. Những dòng người tụ tập tại các trung tâm thương mại, bên những cây thông xanh đỏ.

Nàng chọn chỗ ngồi trong góc Coffee Bean, nhìn ra nhà thờ. Ly latte nóng nguội dần. Căn nguyên của mọi nôn nao này, nàng biết, là do những vết thương năm cũ.

Gần 10 năm trời, trong đủ kiểu tình yêu, sâu đậm hay vui chơi, lâu dài hay ngắn hạn, cứ hễ Noel nàng lại một mình. Quá nhiều những đêm giáng sinh nằm nhà, lang thang theo chúng bạn, mà chẳng có một bàn tay tình nhân ủ ấm. Năm nay nàng có Ryan, hạnh phúc đang vây quanh nàng từng phút, mà không hiểu sao nỗi bất an cứ theo hoài.

Thời gian cứ trôi vừa nhanh vừa chậm. Thoắt đã sang chiều. Ryan, Ryan, nàng ngóng

tin anh từng giây. Sáng nay ra khỏi nhà anh chỉ nói “sẽ gọi cho em khi xong việc”. Nàng biết mấy ngày lễ lộc nhà hàng L'amour sẽ bận tối mắt mũi.

Hội bạn thân gọi í ới, Hạ Hương, ra đây nhậu nhẹt mừng giáng sinh nào. Nàng chần chờ, rồi mặc áo đẹp mà đi. Cần phải giết thời gian chờ đợi, cần phải đi qua mùa Noel này một cách hiên ngang, nàng nhủ.

Ở nhà hàng Hội ngộ, nàng thấy bạn bè đã tề tựu đông đủ. Vài chai rượu vang đã khui. Ly cung tanh tách. Nàng nốc rượu như nước. Sự ấm áp tràn vào lồng ngực, xoa dịu những cơn sóng lòng. Đôi khi nàng không hiểu sao lại quá cường

điệu những nỗi buồn của mình.

7 giờ tối, mọi người lục tục ra về. Những cái ôm nói chúc giáng sinh vang lên trong cơn say lơ mơ. Nàng đứng lên, lặp lại như máy, và lảo đảo ra bãi xe, dong thẳng về nhà, không nhìn một lần góc nhà thờ đã đông đúc đến cỡ nào.

Lên đến nhà chị hai và em trai đã đi đâu mất. Nhà bên vọng ra “*Bài thánh ca đó còn nhớ không em, Noel năm nào chúng mình có nhau...*”, tự dung nàng thấy mắt mình nhòe nhoẹt. Như khóc. Hoặc là thực sự đã khóc. Nhiều gương mặt tình nhân cũ hiện về.

Tắt đèn, mở một bài nhạc giáng sinh không lời, nàng

chui vào chăn, để được thỏa cơn nhớ nhung vô cớ. Nàng biết lúc này mình có Ryan và tình yêu ấm áp, nàng biết đêm nay dù muộn cũng sẽ thấy nhau, nhưng sự trống vắng vẫn không sao lấp đầy được. Những người tình cũ, đêm nay các anh bên ai. Những kỉ niệm, trôi đi đâu. Từng hình ảnh cứ rõ lên trong tâm trí, có nụ cười, có nước mắt, có tha thiết, có nhạt phai. Và giờ tất cả đều kết thúc.

Nàng chìm vào giấc ngủ.

12 giờ, nàng giật mình thức giấc bởi tiếng chuông nhà thờ từ xa vọng lại. Với tay thấy điện thoại vẫn lặng tờ. Ryan, anh bỏ mặc em đêm nay, nàng lặng lẽ khóc.

nút gọi Ryan. Như mộng du, hết chuông, không người nhắc, tự tắt, nàng lại gọi lại. Đến lần thứ mười mấy không rõ, nàng đút vào túi. Dưới lòng đường, từng đoàn người ùn ùn như thác đổ. Đi đâu, làm gì lúc này. Muốn về nhà sẽ phải chen qua đám đông kia, với mồ hôi, bụi và sự ồn ào. Ở lại đây thì đến bao giờ. Nàng thẫn thờ ngược lên trời. Có Thiên Chúa thật không, hay vì nàng ngoại đạo mà ngài chẳng đoái hoài.

Yến nhận cuộc gọi của nàng và xối xả ngay. “Đi về đi. Cố chen mà về. Ở đó làm gì. Chị cứ khen anh ta mãi thôi, giờ thì trắng mắt đi. Chắc anh ta đi đú cô nào rồi. Chứ nhà hàng đóng cửa thì đi đâu.”

Thay đồ, khoác áo, để mặt mộc, nàng quyết định xuống phố. Taxi chạy vòng ngoài vì sợ kẹt xe. Anh lái xe cứ nhìn nàng lom lom, chốc chốc lại hỏi: đi đâu em? Nàng phất tay, ra hiệu đi tiếp.

Xe dừng lại ở đường Hai Bà Trưng bởi quá đông đúc, không thể chen vào Đồng Khởi như nàng muốn. Nàng bước chậm, len qua dòng người đang đua nhau về phía trung tâm. Mất hơn nửa tiếng khó nhọc từ Park Hyatt đến L'amour, nàng thở dốc ở chân cầu thang. Khi leo lên đến nơi, nàng nhận ra: quán đóng cửa. Đồng hồ chỉ gần 1:00 am.

Ngồi tựa vào chiếc ghế sắt ngoài hành lang, nàng nhấn

Chẳng thấy nàng nói gì, Yến dịu giọng. “Hoặc ngồi một tí đợi thưa người thì kiếm taxi mà về. Sáng sớm mai hội bạn em đi Đà Lạt, mấy người chị biết không thôi, chị muốn không, tụi em sang đón chị đi luôn. Ở đó làm gì cho buồn. Đi cho khuây khỏa, về rồi tính.”.

Nàng chẳng rõ mình gật hay lắc, nhưng sáng hôm sau đã thấy mình ngồi trên chiếc xe 16 chỗ, xung quanh là những gương mặt hồn nhiên vui tươi đùa giỡn ồn ào. Yến ngồi cạnh, tay nắm lấy, nói thật dịu dàng. “Nhắm mắt ngủ chút đi chị, thức dậy sẽ đi ăn bún bò, ngon lắm đấy”. “À,” cô tiếp. “Đưa điện thoại đây, đừng có khu khu rồi phân tâm”. Cô nhấn tắt nguồn, một cách phũ phàng.

Nàng cũng chẳng phản kháng.

Nàng tựa vào ghế, buổi sáng lướt thướt qua những con đường yên vắng. Sau đêm Noel, mọi người hẳn đã mệt nhoài, đang yên giấc. Ryan, còn anh, ở đâu, với ai. Có khi nào anh đưa cô ấy về chính nơi chúng ta có những ngày thơ mộng, ngủ trên chiếc giường của chúng ta, bơi trong hồ không mặc quần áo, đùa giỡn trong bếp, đi bộ dưới con đường có hoa trà my và bế cô ấy qua cửa. Kí ức già vò nàng mệt lả.

ĐÀ LẠT U BUỒN

Ngày đầu ở Đà Lạt, Yến theo nàng kè kè sơ nàng tìm cách liên lạc Ryan. Điện thoại cô đã giữ rịt lấy nhưng vẫn chưa yên tâm, “ngộ nhỡ chị mượn điện thoại người khác”, Yến lí luận. “Chị đâu có nhớ số” - Nàng cãi.

Nhóm bạn Yến không biết sao nàng trông ủ dột hơn ngày thường nên ra sức chọc ghẹo. Nơi nào họ đến nơi đó cũng đông như vỡ chợ. Nàng tha thẩn đi theo, lên hồ Tuyền

Lâm, xuống thung lũng tình yêu, ra hồ Xuân Hương, leo núi Lang Biang. Lần đầu tiên trong đám đông nàng thành kẻ kiệm lời, theo chỉ dẫn của thiên hạ. Yến chọc “lâu lâu cũng nên để người ta nắm đầu lôi đi, chứ chị quen làm lãnh đạo rồi, lâu sẽ sinh tật chỉ tay nắm ngón”. Dù đang buồn hiu hắt nàng không tránh được cười.

Đà Lạt, nàng đến không biết bao nhiêu lần, với bao nhiêu tình nhân, vậy mà lần nào đến cũng thấy có gì đó lạ lẫm. Nàng yêu con đường có hoa trắng quanh khách sạn Du Parc, những món ăn xuýt xoa trong ngày lạnh, những cô gái mũ áo khăn len xanh đỏ rực rõ cả con đường. Và cả những đôi tình nhân đan tay đi trên phố.

Nghĩ đến thế nàng chạnh lòng. Nếu có Ryan ở đây, nàng sẽ được anh ủ ấm trong vòng tay rắn chắc và vóc dáng cao lớn. Thời gian yêu nhau quá ngắn chưa kịp để cùng anh đến đây. Nàng biết anh chắc chắn sẽ thích lầm bầu không khí êm á se se này.

Chóng đấy mà nét mặt nàng đã lại ủ dột. Thời gian trôi lê mề, tưởng như đang rơi từng giọt. Nàng không thể khuây khỏa theo cách Yến nói được, ở đây chỉ càng làm nàng thêm lo lắng. Ý nghĩ từ ghen tuông giận hờn chuyển sang lo âu. Biết đâu, đêm qua Ryan trên đường về bị cướp thì sao, và anh bị mất điện thoại, anh lại chẳng nhớ số nàng nên đành bó tay. Biết đâu anh đã điên

cuồng chạy khắp nơi để tìm nàng.

Yến gạt ngay khi nàng thồ lộ.

- Chị đừng có trắc ẩn quá. Cướp, vậy sao điện thoại đổ chuông. Thằng cướp nào ngu thế. Còn nếu có thật chuyện anh ta tìm chị thì cứ để tìm đi, khi đó mới thấy quý việc có chị.
- Nhưng dù thế nào chị vẫn muốn biết mọi sự ra sao, chứ cứ phỏng đoán thế này chị điên mất. - Nàng khẩn khoản.
- Thôi được, chị muốn làm gì làm. Đau khổ đừng kêu em nữa.

Yến đưa điện thoại, quay đi chẳng nói thêm lời nào, nét

mặt ra vẻ giận ghê gớm. Nàng áy náy muốn chạy theo nhưng giờ đây rõ ràng chuyện Ryan còn gấp gáp hơn.

Run run, lập cập bởi cái lạnh Đà Lạt, nàng mở điện thoại. Màn hình sáng lên, và chỉ chưa đầy vài giây, điện thoại liên tục có tin nhắn, như bị khủng bố. Hàng chục cuộc gọi nhỡ, hàng chục tin nhắn. Của Ryan. Gần nhất là cách đây hai phút.

“Hạ Hương ơi, gọi lại cho anh, đừng làm anh lo. Anh đang điên mất khi không nghe được tiếng em”.

Nàng muốn òa lên khóc. Đã yêu bao nhiêu lần rồi, những cảm xúc thế này có phải lần đầu đâu, sao nàng lại nhạy cảm đến thế. Yếu từ xa liếc lại

bao lâu nữa anh". Anh chàng lần đầu còn đáp lại vẻ hí hửng vì được quan tâm, sau bực dọc "Hỏi gì hỏi hoài, còn hai tiếng nữa".

Nàng nằm trên ghế cuối, mắt thao láo nhìn bóng đêm dày đặc. Bên cạnh hành khách đã ngủ cả, tiếng ngáy đều đều vang lên. Nhớ lại cuộc gọi chiều nay cho Ryan, nàng ấm cả lòng. Ngay khi chuông đổ một lần, nàng đã nghe giọng anh đầy lo lắng.

- Anh ra khỏi nhà hàng thì mọi người lôi đi tổ chức giáng sinh cho công ty, riêng tư, không mời khách nên anh nghĩ không thể kêu em đến. Anh định bụng sẽ gọi cho em khi nào trốn được mọi người

coi động tĩnh, nàng những muốn chạy lại chia sẻ cùng cô mà bị nỗi xấu hổ ngăn lại. Nàng không muốn Yên nghĩ cô đã sai khi đánh giá về Ryan.

Nói nhỏ vào vào tai cô bạn thân của Yên vài câu, rồi nàng quay lưng lại, lên taxi đi thẳng. Đến xe Phương Trang. Về Sài Gòn.

“Em nói với Yên giúp chị, nhà chị có việc phải về gấp. Chào mọi người giúp chị. Đừng thông báo vội, mọi người mất vui. Đồ đạc nhờ Yên đem về sau giúp chị nhé”.

Xe chạy với tốc độ rùa bò làm nàng sốt ruột, cứ thỉnh thoảng lại nhấp nhổm hỏi anh lơ: “Còn

nhưng anh bị chuốc hết ly này đến ly khác, vì anh duy nhất là người nước ngoài nên ai cũng Merry Xmas. Đến lúc vào nhà vệ sinh thì anh say quá, ngủ gục trong đó luôn. Mọi người tưởng anh về rồi, nên sau đó cũng về hết. Khi quán bar đóng cửa người ta mới tìm thấy anh, đỡ anh lên taxi. Anh cũng không nhớ gì, chỉ biết khi thức dậy thấy nằm ngủ bên ghế bồ hồ bơi. Khi tỉnh dậy anh gọi cho em ngay mà điện thoại em tắt, anh lo sợ gần như phát điên lên...

Nàng chẳng nói được lời nào. Lý do không thể không thông cảm, nhưng nàng đã không hình dung ra, lại thêm Yến kết tội Ryan làm nàng rối bời.

- Hạ Hương, đừng giận anh, anh rất xin lỗi vì đã phá hỏng đêm giáng sinh mong đợi của em.
- Vậy, anh bù cho em đi. - Cuối cùng nàng cũng nói.
- Được, tất cả những gì em muốn. - Ryan nói, giọng mừng rỡ.
- Vậy đợi em nhé, em đang từ Đà Lạt về. - Nàng nói, tinh rụi, tưng tửng như mọi ngày.
- Hả, mới đây mà em đã lên đó rồi sao, em đi với ai, anh chàng nào, anh mới bỏ bê em một chút là em trốn đi với người ta...

Nàng cười, tắt máy, chọc tức Ryan. Thật lạ, anh giống nàng

quá chứ, không thấy nhau lập tức ghen tuông, như nàng đã nghĩ anh đi cùng cô gái khác trong đêm giáng sinh vậy.

Đó là tình yêu, nàng cười một mình trong bóng tối.

SAU CƠN MƯA

Ngồi đối diện nhau ở quán The Boathouse bên bờ sông gần nhà, trước mặt là món quà được thắt nơ xinh xắn, Ryan nhìn nàng thật lâu, rồi nói:

- Quà giáng sinh muộn cho em, năm sau nhất định sẽ không có trò say xỉn nữa...
- Thôi quên chuyện đó đi, anh đâu có cố ý. À, Em xin lỗi, chưa chuẩn bị gì cho anh cả. - Nàng nói, vẻ áy náy. Quả thật là nàng cũng không nghĩ đến.

- Không sao, em là món quà 50 kí của anh rồi. - Ryan nói, ghé môi hôn nồng nàn.

Đêm ở quận 2, gió thổi trên các tán cây. Đèn vàng hắt sáng xuống sông. Quán vắng. Nàng và Ryan ăn pizza, uống bia, nói chuyện thư thả.

- Vậy là còn bốn ngày nữa sẽ đi Úc rồi, em đã sẵn sàng chưa? - Ryan nói vẻ rất nghiêm trọng.

- Em đi Úc một lần rồi, cũng không nhiều háo hức đâu, chỉ đi với anh thôi....

- Anh sẽ cho em thấy một nước Úc khác hoàn toàn - Ryan ngắt lời - Quan trọng là, em đã thực sự chuẩn bị tâm lý chưa, vì đây không chỉ là một chuyến đi chơi, mà là gấp gia đình anh,

tất cả những người thân thiết của anh...

- Em tưởng với người nước ngoài điều đó không quan trọng lắm, người Việt Nam em mới lẽ nghi vụ đó...
- Không, mẹ anh là người gốc Nga, cũng truyền thống chẳng thua gì người Việt Nam đâu.

Nàng định buột miệng nói: Vậy ý anh là lần này em ra mắt chứ gì? Nhưng lại thôi. Nhớ lại cuộc gọi cho mẹ cách đây mấy hôm, ngay khi nghe nàng kể về cuộc tình mới với một chàng Tây, bà đã la hoảng lên. Trong tư duy của các bà mẹ, lại sinh ra và lớn lên thuần phát, ở một vùng quê, đó là một chuyện quá xa vời. “Con tính chuyện lâu dài đó, chẳng phải cho vui

đâu" - Nàng nói cứng. Mẹ nàng để nàng thuyết phục rằng ảnh tốt thế nào, thu nhập ổn ra sao, sắp đi Úc thăm gia đình người ta v.v... xong mới buông một câu chắc nịch:

- Thôi được, con làm sao làm, lấy ai cũng được, miễn đường hoàng nghiêm túc giùm đi, 28 tuổi rồi, qua Tết là 29, để 30 là thành gái ế con ạ.

Cho nên giờ khi Ryan đưa vẻ mặt nghiêm trọng mà hỏi nàng lại càng làm nàng hưng phấn. Nhưng dù sao, nhắc cụ thể đến chuyện hôn nhân, cưới hỏi nên để từ miệng Ryan, nàng cứ ngờ nghêch là tốt nhất.

- Thế thì tốt, mẹ em thích người Nga. - Nàng nói, nghe

chẳng ăn nhập gì mấy.

Ryan cười cười, chẳng nói nữa, cắm cúi vào mớ bánh pizza còn ngổn ngang trên bàn. Nàng thì no ú. Yêu một anh Tây ngại nhất là phải ăn thứ thức ăn lắm bơ, phô mai và dễ gây béo phì này. Nàng không hề muốn sau một thời gian yêu đương thành quả lớn nhất nhận lại là một cơ thể ục ịch như kiểu các cô gái nàng từng thấy khi qua Úc.

Dù sao, với bản tính lo xa cố hữu, nàng nghĩ, một cách kín đáo, ai biết được mối quan hệ này chắc chắn đến đâu, nàng cứ phải thon thả và đẹp, để còn... kiếm mối khác.

Ryan nhìn nét mặt gian gian của nàng, buột miệng hỏi:

- Nghĩ gì đấy, trông không được trung thực.
- À, em nghĩ thử đêm nay ở nhà anh mình nên mấy lần. Mười lần nhé!

Nàng nói, cười phá lên.
Chuyện đó đúng là cũng gian
không kém.

thở phào. Sếp, là nữ, nói với nàng đanh thép: Kể cả đi chơi cũng không được quên nhiệm vụ đó, email, điện thoại phải luôn mở để khi cần là chị liên lạc, đừng có chơi trò biến mất về bị kỉ luật à.

Nàng dạ ran, lòng nghĩ, sau này nàng mà thành sếp, nhân viên đi chơi sẽ cho thoải mái, vậy nó mới cảm ơn mình. Nhưng nét mặt nàng vẫn tỏ vẻ ngoan ngoãn như thường ngày. Rồi lặng lẽ chuồn ra cửa, đóng thẳng về nhà.

Ngoài phố, những trang trí cho Noel đã dỡ xuống thay bằng hoa mai, hoa đào, nón lá, cây cổ. Tình thực nàng thấy hơi rối mắt, nhưng sự thảm thơi cuối năm, cho ngày mai lên đường

HẾT SÓNG ĐẾN GIÓ

Mấy ngày còn lại ở Sài Gòn, lại rơi vào dịp cuối năm nên nàng càng phải gấp rút. Lần này đi những 20 ngày nên nàng phải thu xếp tất cả lịch ghi hình, làm phim, dựng chương trình trước để phát sóng dần. Có vài thứ chẳng thể làm sẵn nàng phải nhờ vả đến đồng nghiệp. Các cuộc họp liên tục do nàng yêu cầu để cắt đặt mọi thứ.

Đến ngày cuối cùng của năm 2012, nàng cơ bản đã có thể

thì bỗng chốc lòng cũng trở nên bao dung dễ dãi. Ngày hôm nay sẽ dành cho bạn bè, những cuộc cà phê tán dóc, sau cùng là tiệc New Year Eve với Ryan ở L'amour cùng bạn bè anh, thế là mỹ mãn, nàng hoạch tính kế hoạch và hứng chí ca hát suốt đường đi.

Chiều tà, trong lúc đang nằm trong spa để tân trang nhan sắc thì nàng có điện thoại.

- Hạ Hương à, anh là bạn chị Ngọc Anh sếp em trong New Channel, muốn nhờ em làm MC tối nay khai trương cái bar...

- Ô, gấp gáp quá, sao em thu xếp được ta... - Nàng trả lời, mà như tự nói với mình. “Làm sao làm được, Ryan mời tiệc 8 giờ”.

- Thì anh biết chứ, mới đầu không tính có MC, nhưng giờ phát sinh 200 khách mời, không thể làm amatuer được. Em cố giúp đi, catse không thành vấn đề đâu...

Nàng vẫn cảm nhận tay cô nhân viên xoa bóp nhẹ toàn thân, đầu không ngừng tính toán. Làm giúp thì không còn làm có tiền thì khác. Nàng nhớ đã hứa với Ryan đi chơi thì anh trả vé nàng trả ăn uống, mà chi phí ở Úc có rẻ đâu, tự nàng bỏ tiền túi cũng xót vậy. Đây chẳng phải là Chúa bù đắp sao, để nàng có tiền một cách chính đáng, tiêu xài cũng đỡ xót tay. Vả lại, chỉ có hai tiếng thôi, rồi về dự tiệc muộn, có sao đâu.

- Ok anh, vậy 1.000 đô nhé, là giá em hay làm MC cho các chương trình. Hôm nay lại là giao thừa nữa...
- Được được, vậy giúp anh làm từ 8 giờ đến 12 giờ, countdown là xong em nhé.

Nàng khụng lại. Như vậy là trùng ngay vào thời gian tiệc của Ryan, nàng chẳng dự được, dù muộn hay sớm. Liệu có nên không?

Bên kia đã tắt máy mất. Nàng khoác tay ra hiệu cô nhân viên dừng lại, ngồi bật dậy. Tay tìm nút gọi lại, mà lại chần chờ. 1.000 đô, trong bốn tiếng, và một cuộc tiệc chỉ để vui chơi, mà còn tốn kém (Ryan nói 50 đô một người). Đằng nào từ mai nàng chả ở bên anh suốt

20 ngày, vắng nhau một đêm có gì là ghê gớm. Nàng vào mục tin nhắn cho Ryan:

“Anh, em vừa nhận chương trình đột xuất, từ 8-12 giờ đêm, chắc xong em mới qua, hi vọng tiệc vẫn còn. Vậy nha”.

Không thấy Ryan tin lại, chắc là bận. Hôm nay còn hơn Noel, mọi người thể nào chẳng đổ vào các nhà hàng để ăn uống tiệc tùng rồi chen chúc ngoài đường chờ giây phút năm mới đến. Nàng cũng chẳng có thời gian bận tâm nhiều, lao ra khỏi spa, nàng về nhà sửa soạn, trang điểm, quần áo thật kiêu sa để lộng lẫy nhất đêm nay.

Taxi đưa nàng đi vun vút, hai bên đường bắt đầu đông

nghẹt. Đồng hồ chỉ 7 giờ, còn sớm để ra sân khấu, nàng kêu xe ngược về Đồng Khởi.

Chiếc đầm quá sắc sỡ làm ai cũng ngoái lại nhìn khi nàng bước vào L'amour. Ryan đứng sau quầy bếp, tay cầm dao, thấy nàng nhưng ngó lơ. Nàng chẳng biết làm sao, ngồi đại xuống bàn kêu một ly latte. Mãi sau Ryan mới tới, nét mặt nom vô cùng khó chịu.

- Em tới đây làm gì? - Giọng anh gay gắt.
- Ô, anh không nhận tin nhắn à. Em phải đi làm, nên em ghé qua cho anh hay, rồi đi.
- Anh có nhận rồi, thế được chưa, em đi đi. - Ryan nói, giọng vẫn chẳng mềm đi.

Nàng ngẩn ra chẳng hiểu gì. Sao anh lại cư xử lạnh nhạt và xa lạ thế kia. Suốt mấy hôm từ Noel muộn đến giờ vẫn tím tí vui vẻ kia mà.

- Ryan, rốt cuộc tại sao anh lại có cái vẻ mặt đó?
- Không sao hết, em đã tự quyết định hết rồi, anh nói ích gì, vẻ mặt anh ra sao cũng đâu có liên quan.
- Là sao, thì công việc em phải làm chứ... - Nàng gân cổ lên tính cãi.
- Thôi em đi đi, anh phải làm việc. - Ryan nói, dởm quay bước.
- Khoan - nàng ngăn lại - Thế em hỏi một câu nữa thôi, vậy tí

nhà hàng khách sạn lớn ở quận 1.

- Chào Hạ Hương, em đẹp và sexy hơn anh tưởng tượng đó.
- Anh cất lời.
- Đừng nói thế em ngượng, mấy cô chân dài đứng kia chẳng ăn đứt em 100 lần. - Nàng nói, mắt đưa về mấy cô PG mặc váy bó màu bạc ở cửa vào.
- Anh nói em nghe điều này - Kiệt bỗng ghé tai thì thầm, mùi nước hoa của anh khiến nàng ngập thở - Mấy cô đó chỉ có hình thoi, không có tiếng, mà không có sự duyên dáng bên trong như em đâu.

Nàng cười ngất. Mấy kiểu tán tỉnh này nàng nghe đã quen

nữa xong việc em gấp anh ở đâu?

Anh đi thẳng, không trả lời. Có vài ánh mắt hiếu kì ngó, bởi nàng sắc sỡ, mà cũng bởi nàng có vẻ có mối quan hệ mật thiết với anh bếp trưởng. Ở lại trông thật khó coi, nàng để tiền lại trên bàn, đi ra khỏi quán.

Lại sắp phá hỏng đêm giao thừa, là lỗi của ai, anh hay nàng?

Kiệt, người đã gọi điện cho nàng chiều nay thân chinh ra cửa đón. Anh trông rất trẻ để xưng anh với nàng. Nét mặt hiền, ăn nói nhỏ nhẹ, anh hợp với việc làm một chàng nghệ sĩ hơn là ông chủ một hệ thống

tai, nhưng là ngoài đường chứ không phải nơi làm việc thế này. Kiệt đi trước như vệ sĩ, dạt cánh bảo vệ và nhân viên ra để nàng vào thang máy. Anh vừa đi vừa bàn chương trình, nàng chỉ cần cười thật tươi và gật gật là Kiệt đã yên tâm.

- Anh nhìn mắt em biết em vô cùng thông minh, nên anh không nói nhiều nữa, trăm sự nhờ em.

Nhà hàng bài trí sang trọng, nhạc đang mở êm êm, những cô nhân viên đẹp lượn qua lượn lại phục vụ từng bàn. Nàng đứng trong góc sân khấu, mắt nhìn những thứ hào nhoáng mà bao nhiêu chương trình nàng đã trải với vẻ thờ ơ. Nhớ lại lần đầu làm nghề, sau

khi đạt giải Vàng cuộc thi MC của Đài truyền hình quốc gia, nàng lóng nga lóng ngóng đến mức vấp ngã ngay khi bước lên sân khấu. Những bộ trang phục đầu tiên, nét cợ đầu tiên tự trang điểm, những câu nói run rẩy... giờ đã là kí ức. Nàng của bây giờ là xuất hiện lộng lẫy, mọi cử chỉ đều quyến rũ và từng lời nói là thu hút đam mê.

Đột nhiên sự ồn ào của bữa tiệc lại khiến nàng thấy trơ trọi cô đơn hơn bao giờ hết. Như là nàng đang bay lên, chói với trong không trung. Gương mặt Ryan cau có nhìn nàng, rồi buồn bã. Nàng nhớ lại tin nhắn anh gửi.

- Em làm đêm nay được bao

nhiêu tiền để vì nó em hủy tiệc với anh?

- 1000 đô. - Nàng trả lời, cộc lốc, thấy không cần phải dông dài.
- Nhiều vậy sao. - Nàng có thể đọc được vẻ ngỡ ngàng thật sự của Ryan trong tin nhắn. - Nếu thế thì em làm đi. Anh chỉ tiếc, và buồn khi ta không ở bên nhau trong lúc giao thừa, với anh nó rất ý nghĩa.

Sau đó Kiệt nhờ thử micro nên nàng quên băng đi. Bây giờ, trong 5 phút thảnh thơi cuối cùng trước khi lên sân khấu, diễn trò làm vui cho người khác, nàng bỗng khao khát muốn trở lại, gặp Ryan và nói: Cho em xin lỗi. Nàng sẽ bỏ hết những hào nhoáng này, cả số

tiền đáng mơ ước kia, để cùng anh trải qua giây phút thiêng liêng ấy.

Nhưng nàng chẳng thể quay đầu nữa rồi. Nhạc đã trỗi lên, ánh sáng muôn hướng chiếu về sân khấu, nàng như bước vào vai diễn của đời mình, cứ thế bước ra cất lời trong tiếng vỗ tay như thác đổ. Mọi thứ chuyển động như hàng trăm lần đã chuyển động. Tiếng hát, tiếng reo hò, tiếng sâm-panh chạm ly, tiếng muỗng nĩa chạm. Mùi thức ăn, mùi rượu, mùi mồ hôi người. Cứ thế, trôi qua, trong tiếng nhạc Abba.

“Happy new year, may we all, have a vision now and then....”

Kiệt đợi nàng bên dưới sân khấu, tay anh đỡ nàng như

kiểu quý tộc ngày xưa. Anh ôm qua vai như bạn thân lâu năm, lời anh như rót vào tai: Happy new year Hạ Hương, nhờ có em mà chương trình năm nay ám áp hơn tất cả mọi năm.

Khi nàng ra khỏi cửa, 1.000 đô dày cộm trong túi, nàng lại trở lại là mình. Trơ trọi. Quang cảnh trước mắt mới thật hãi hùng: Tất cả các con đường được ném chật bẳng người. Không tiến không lùi. Cứ như đóng băng tất cả. Nàng ngồi phịch xuống trước bậc cửa, mặc kệ ai dòm ngó, cảm giác như đang co lại thành một sinh vật bé nhỏ, bị lãng quên.

Điện thoại có tin nhắn của Ryan từ rất lâu, sau khi không thấy nàng tin lại.

“Nếu vậy, có lẽ ta không nên
cùng đi Úc nữa?”.

Gọi cho Ryan, nhiều lần,
không thấy anh bắt máy.

GIAO THỪA

Nàng quyết định đi bộ đến L'amour, dù cho Ryan còn ở đó hay không. Rồi nàng sẽ ra về. Hành lý đã sẵn, nhưng cũng có thể nàng sẽ dỡ ra, ở lại Việt Nam, để Ryan đi một mình. Cái lạnh cuối năm trong đám đông chật chội này khiến nàng cảm thấy đủ dũng khí để đối diện tất cả.

Không có chuyến đi Úc nào.

Cũng không còn cuộc tình nào giữa nàng và Ryan nữa.

Lênh khênh trên đôi giày cao gót 20cm, nàng khó nhọc chen

qua dòng người. Suýt vấp ngã mấy lần. Không có ai để nũng nịu, nàng trở nên mạnh mẽ. Đã hết Mạc Thị Bưởi, kia là Đồng Khởi. Bảng hiệu L'amour lấp lánh từ xa. Nàng như con thuyền trên đại dương, cứ theo hải đăng đó mà vào đất liền.

Mãi cũng đến bờ.

Bạn bè Ryan ngồi hết ra ban công, tay rượu, tay bia. Miệng uống, miệng nói. Thức ăn ê hề, vung vãi. Không thấy anh đâu cả. Cũng không thấy một gương mặt thân quen nào để bắt chuyện cho đỡ lẻ loi. Nàng ngồi xuống một chiếc ghế trống nép trong cửa để khuất gió khuya bắt đầu lạnh lẽo, đưa mắt nhìn mọi vật như một thế giới khác.

- Em là Hạ Hương phải không?
Đến muộn thế. Ryan đang tiếp
khách bên phòng kia kia,
muốn qua không? - Nàng
ngược nhìn thấy một người
đàn ông nhỏ thó, tiếng Việt
tuy sành nhưng âm nghe lơ lớ.

Vẻ cảm kích, nàng nói:

- Ô, cảm ơn anh. Em ngồi đây
đợi cũng được, em vừa làm
chương trình xong đi bộ qua
đây, cũng hơi đuối. - Khi nói,
nàng có hi vọng nhờ anh
chàng này nói đỡ với Ryan,
thông cảm việc nàng phải đi
làm dù là đêm giao thừa.

Quả vậy, Jimmy, tên người đàn
ông, kêu lên vẻ ngạc nhiên:

- Đêm nay mà cũng đi làm sao,
tội nghiệp quá vậy. Thế em

làm nghề gì?

Và thế là câu chuyện bắt đầu dông dài, dắt dây qua đủ thứ. Nàng tham gia cuộc đối thoại chủ yếu để bớt trống trải và thừa thãi trong khi đợi Ryan. Jimmy người Úc, gốc Hoa, đến Việt Nam sinh sống mười mấy năm, lấy vợ để con ở đây nên rất rành rẽ đường đi nước bước. Chính anh là người giúp đỡ cho Ryan khá nhiều khi anh mới đến Việt Nam. Anh chơi trong hội cùng Chris, Troy, và Ryan, tuần nào cũng họp hồ bơi, tiệc nướng.

- Thế sao mấy tuần rồi em đến đó không có anh nhỉ? - Nàng thắc mắc ngay.
- Anh về Úc, nuôi một cô bồ đi học bên đó. - Jimmy trả lời, vẻ

mặt không chút gì là đùa cợt.

Nàng tròn mắt, vẻ không tin.
Nếu có chuyện đó, ai lại nói
huyễn toẹt như Jimmy.

- Không tin hả, hỏi Ryan kìa.
Ryan, Ryan. - Jimmy gọi lớn.

Không quay lại nhưng nàng
biết anh đang di chuyển đến,
lúc làm việc anh hay lơ đãng
để tướng đi hơi lòm khòm do
quá cao. Hơi ấm anh đến gần,
và sát kề bên. Nàng nhoẻn
cười, như không hề có buồn
giận nào trong nhau.

- Ryan, nói xem, cô này nghĩ
tôi đùa, tôi có vợ ở Việt Nam và
có bồ ở Úc, đúng không? -
Jimmy nói, mặt còn thoảng
chút tự hào.

- Đúng đó, người khác giấu cùn Jimmy thì khoe hết. - Ryan đồng tình, vẻ mặt anh vừa muốn cười lại vừa kìm nén. Kiểu ngầm muốn nàng hiểu “anh chưa hết giận em đâu” lại vừa muốn giấu Jimmy tình trạng căng thẳng của anh và nàng.

Nắm ngay cơ hội, nàng đưa môi hôn nhẹ lấy cổ anh. Văn hóa Tây phương khiến anh không thể không đáp lại. Khi hơi ấm ủa lấy nhau, nàng run lên vì xúc động. Cánh tay anh ôm choàng nhẹ sau lưng nàng cũng run run.

- Đi lấy cái gì cho Hạ Hương uống đi cha nội, người ta đi làm cả đêm giao thừa rồi lội bộ đến đây đó... - Jimmy nói, như

hỏi.

- Không, Saigon Pearl đi. - Ryan nói.

Nàng thắc mắc mà chẳng tiện hỏi.

Khi tạm biệt, Jimmy nói. “Đi Úc vui vẻ nhé”. Xe anh vút đi trong đêm tựa như sao chổi băng qua trời. Ryan khoác vai nàng đi vào thang máy, tự nhiên như mọi ngày mà chẳng nhắc một lời gì về cuộc cãi vã tối nay.

- Vậy Ryan, - nàng thập thò tựa như đứa trẻ, - chúng ta không đi Úc nữa sao?

Ryan thốt nhiên nghiêm nghị, nhăn nhó, yên lặng hồi lâu, rồi phá lên cười.

vị luật sư với bị cáo khiến nguyên đơn Ryan không còn chút bằng chứng buộc tội nào.

Anh đi vào, mắt liếc lại nàng ý nói “em may đó nha”. Khi trở ra, trên tay anh là một ly Mojito dâu và một đĩa súp tôm nóng. Nàng nhìn khói bốc lên mới nhớ từ trưa giờ chưa hề ăn gì. Để mặc Ryan và Jimmy tán dóc, nàng ngồi riêng ra một góc sì sụp ăn. Ngon không thể tả. Dưới phố đã bắt đầu giãn người. Đồng hồ trên tay nàng chỉ gần 2:00 khuya. Một cảm giác an hòa lan tỏa trong người nàng, sau khi no bụng và mọi biến cố đã qua.

Jimmy lấy ôtô đưa nàng và Ryan về nhà.

- Về quận 2 hả Ryan? - Jimmy

- Không đi Úc thì anh về đây làm gì. Anh kêu Jimmy đưa về đây là để xếp hành lý, chứ quận 2 mình chỉ ăn nhờ ở đâu có gì đâu mà xếp.

Nàng cười tít mắt.

- Vậy lúc nãy ai nhắn tin làm thấy ghê lắm. - Nàng đọc nhại lại tiếng Anh trong tin nhắn của Ryan. - “Nếu vậy, có lẽ ta không nên cùng đi Úc nữa? ”.

Thang máy cũng vừa mở. Nhà 2603. Ryan lập tức bồng nàng khỏi mặt đất, đá cửa, đi thẳng vào căn phòng có hai khung cửa kính nhìn ra sông, thả phịch nàng xuống giường. Anh chẳng nói chẳng rằng tấn công như vũ bão.

Đến khi bão tan, anh mới chịu

trả lời.

- Vì anh thấy cách trừng phạt đó không hữu hiệu bằng cách này.
- Vậy sao, thế em sẽ còn phạm nhiều lỗi lầm hơn nữa mới được. Để, để...

Nàng chẳng thể nói thêm gì nữa, vì anh lại đang khuấy động một cơn bão mới. Mà không, lần này là động đất, hay sóng thần, hay tất cả vũ trụ tan biến.

Trong tình yêu của anh.

2013

Ngày đầu tiên của năm mới, nắng len vào tận giường, gió thổi mơ man qua khung cửa, tiếng động cơ dưới đường ồn ã, tiếng người lao xao và cả tiếng thở của Ryan bên cạnh đánh thức nàng.

Trái đất lại quay và 365 ngày tới sẽ lại có bao nhiêu điều kì diệu. Nàng nhủ, với nụ cười thật nhẹ trên môi khi nghĩ đến câu chuyện tận thế dạo cuối năm.

Tin đồn rằng theo lịch người Maya, ngày 21/12/2012 cả trái

đất bị diệt vong. Lũ bạn ôn ào khi ngồi cạnh nhau trong quán cafe bàn tán: nếu phải chết lúc này, điều gì là đáng tiếc nhất. Đứa tặc lưỡi, vậy sẽ bỏ lỡ đón Noel và năm mới. Đứa than, chưa kịp lấy chồng và sinh con. Đứa rên rỉ, chưa kịp biết mùi đời, dù chẳng ai tin khi nhìn vào lịch ăn chơi dày kín của nó. Nàng im lặng chẳng nói, vẻ bí mật, nhưng trong lòng nghĩ, vậy sẽ không được đi Úc cùng Ryan, thế tiếc lắm thay.

Rõ là một sự lừa bịp, nàng nghĩ trong khi mắt rơi vào gương mặt yên bình của anh trong giấc ngủ. Sau bao thăng trầm mà mối tình nào cũng phải đối diện, giờ đây, anh đang ở đây, bao bọc nàng như biển với

thuyền, dù cho gió đông gì
cũng vượt qua. Làm sao biết
20 ngày tới, mật ngọt hay
đắng cay gì đang đợi nàng, chỉ
biết rằng có thật trong trái tim
một niềm háo hức hơn tất
thảy cái khát khao được cùng
anh đi đến tận chân trời.

- Thức dậy nào anh, đã đến giờ
rồi.

Tiếng nàng vang lên như trong
giấc mơ. Kia là Ryan, ngái ngủ,
ngược nhìn nàng và chẳng nói
nhưng nàng lại nghe rõ tiếng
anh, như từ thiên thu vọng lại.

Nào, theo anh về quê hương.

CÁM DỖ SYDNEY

Máy bay đáp thẳng xuống sân bay Sydney, nhẹ êm như cánh chim trên mặt biển. Nắng tràn ngập muôn nơi, óng ánh những tia sáng phản chiếu từ ô kính các tòa nhà cao tầng. Nàng ngáp dài một tiếng khoan khoái rồi cười ngượng nghịu khi bắt gặp ánh mắt chòng ghẹo của Ryan. Anh đã thuê sẵn một chiếc ôtô nên cứ thế đi thẳng ra bãi xe với những dòng chữ trên biển số nom rất vui mắt. “Victoria –

The place to be". "Victoria – Stay alert, stay alive". "Queensland – sunshine state". Nàng đưa mắt tìm tấm biển nào có câu slogan về Sydney nhưng tuyệt nhiên không, chỉ thấy "NSW" viết tắt cho bang New South Wales mà thôi. Người Sydney kể ra cũng không được lãng mạn cho lắm, nàng cười một mình.

Trong khi Ryan làm thủ tục với một cô gái da màu phốp pháp, nàng hít sâu bầu không khí ấm áp của mùa hè đang ngập tràn Sydney.

Nhớ lại mùa xuân trước, tháng 9, khi nàng đến Úc lần đầu, tiết trời se sắt và co ro khiến nàng phải chui rúc trong những chiếc áo dày cộm. Kí ức khiến

nàng có chút xao xác, hình ảnh Huy lướt qua tâm trí với bó hoa tươi và ly cappuccino anh mang đến tận sân bay để đón, cả cái ôm dè dặt ở cửa ra.

Bận ấy, sau cuộc chia tay với Quân, nàng chỉ muốn có ngay một bến đỗ an toàn bằng một cuộc hôn nhân. Huy, một người đàn ông tốt, theo đuổi nàng đã lâu là sự lựa chọn phù hợp. Anh lúc nàp cũng sẵn lòng cho chuyện trăm năm. Đám cưới, đó không phải là vì tình yêu, mà chỉ là vì nàng muốn kết thúc hành trình yêu đương dài ngoằng của mình để làm một cái gì đó bình thường, bằng phẳng như mọi người đàn bà vẫn làm. Lấy một người hiền lành, tử tế, đủ điều kiện vật chất, sinh con để cái, thế

thôi.

Thế nhưng mọi sự không đơn giản như nàng nghĩ. Khi đặt chân đến Úc, cho dù Huy đối xử với nàng rất hết lòng, cảnh vật rất đẹp, đồ ăn rất ngon, trái tim nàng cứ trơ ra. Điều tệ hại nhất là khi Huy đụng vào người nàng không có cảm giác, khiến bản thân anh cũng mất kiên nhẫn. Và thế là, không đợi đến hai tuần, mới ngày thứ 7 ở Úc nàng đã cảm giác như bị giam cầm trong tù ngực, nặng nặc đòi về.

Ngày nàng ra máy bay, Huy vẫn đi tiễn, lạnh lùng không nói một lời. Mãi đến khi nàng sắp vào cửa an ninh, khuất mặt nhau như vĩnh biệt, anh mới nói mấy lời chậm rãi: “Em

đừng áy náy, anh cũng không muốn ở cạnh người không yêu anh. Mong em sẽ tìm thấy người ấy."

Nàng chưa bao giờ ân hận về quyết định ngày đó, nhưng cảm giác hối lỗi thì cứ đeo đẳng. Nếu cả cuộc đời nàng không gặp được một tình yêu như Ryan, có lẽ cảm giác ấy sẽ còn đằn vặt mãi.

Ryan lái xe đánh vòng qua khúc quanh thật điệu nghệ và thắng kít trước mặt nàng như tay chơi.

- Lên nào cô gái Á Đông xinh đẹp, anh sẽ đưa em đi chu du thế giới.

Nàng giả vể một quý cô, kiêu sa đĩnh đạc bước lên xe và cười

nắc nẻ. Xe chạy vun vút, hai bên đường nắng tươi roi rói.

Troy đứng đón ngay cuối đường Napoleon khu ngoại ô Sydney, vẫy tay khi thấy Ryan từ xa. Người đàn ông ngoài 50, da rám nắng, khỏe khoắn, nụ cười rộng mở. Lúc nào thấy Troy nàng cũng tưởng đang ở trên bờ biển vào mùa nóng bức.

Ngôi nhà bằng gỗ thật xinh, phía trước trồng đầy hoa cẩm tú cầu và những bụi lavender. Nàng thích thú khen ngợi:

- Nhà anh đẹp quá Troy ơi, chả bù với anh...
- Khỏi khích đi cô gái, nhà anh còn đẹp hơn nhà này, đây là nhà William bạn anh. - Troy

cười hềnh hêch.

Nàng nhìn Ryan tỏ ý thắc mắc. Anh ghé tai nói nhỏ: Troy bán nhà ở Sydney rồi, dọn hẳn sang Việt Nam mà. Bọn anh không có thói quen mua nhà dự trữ như bọn em, ở đâu thì nhà đó thôi. Nàng hỏi, ngờ nghêch: Thế nhà anh ở Melbourne thì sao, cũng không có á, vậy qua đó mình ở đâu. Ryan lại cười bí hiểm. “Cứ đi theo anh, đừng hỏi nhiều quá”.

Bên trong ngôi nhà còn ngổn ngang nhiều vật dụng chưa thu xếp, có vẻ như chủ nhân cũng chỉ vừa mới dọn đến từ một nơi khác. Troy kéo nàng và Ryan ra sau nhà, cạnh hồ bơi và sân rộng.

- Hi William, đây là bạn mình

bên Việt Nam qua. - Troy lên tiếng.

Nàng gần như sững sờ. Từ dưới nước một cơ thể đàn ông đẹp như tượng đang nhô lên, nước rơi trên thân anh. Gương mặt là kiểu đẹp đẽ trong các phim Hollywood. Mũi cao, mắt xám và sâu. Đôi môi như mời mọc một nụ hôn dài. Cánh tay, vồng ngực, đùi đều rám nắng và rắn chắc. Vùng bụng của anh phô bày nét đẹp của một người chăm thể thao với những múi thịt khỏe khoắn.

William bước đến, nụ cười khoe hàm răng trắng bóng và cất giọng nói ấm áp tựa như lồng tiếng các phim kinh điển:

- Hi Ryan. Hi Hạ Hương. Chào mừng đến thăm nhà William

và Sani.

Tự dung nàng thất vọng khi nghe tên phụ nữ theo sau. Sani, Sani là cô gái may mắn nào. Giấu cảm xúc đang run lên dữ dội sau những gì vừa thấy, nàng cười nhẹ thùng kiểu Á Đông. William bước đến bắt tay Ryan, và quay sang nàng, ôm lấy hai vai, má anh hôn đánh chút lên má nàng lần đầu, rồi lần hai. Khi chuyển, tay anh rót xuống eo, gần như ôm trọn lấy thân nàng kiểu Rhett ôm lấy Scarlett trong *Cuốn theo chiều gió*. Nàng suýt ngập thở vì thứ cảm xúc lạ lùng vượt ra khỏi một nụ hôn xã giao.

Ryan, William và Troy cầm bia, nói chuyện lao xao, thi

thoảng có tiếng chửi thề. Nàng chẳng nói được gì, đi thẫn thơ ra vườn, ngắm cây ngắm hoa như vô tâm, thực ra là để ngăn thứ cảm xúc quái đản vừa mọc lên trong lòng. Đàm ông đẹp, gợi tình, giọng nói truyền cảm, sự động chạm, sự mời chào... những thứ ấy nàng đâu xa lạ gì.

Nếu là nàng của những ngày cũ, hoặc độc thân đúng nghĩa thì nàng đã sẵn cho một cuộc phiêu lưu. Nhưng giờ nàng có Ryan, mà William, dây mơ rễ má cũng là bạn nhau. Và, quan trọng hơn cả, anh chàng William gợi tình đó đã có cô Sani nào đó rồi. Mơ mộng để làm gì, nàng gắt mình. Anh chàng lại ở Sydney, nàng thì chẳng bao giờ nghĩ sẽ rời Việt

Nam để sống bất kì một nơi nào khác trên thế giới, dù cho đẹp đẽ đến thế nào. Và, nàng tự xấu hổ: Ai bảo anh chàng đó thích nàng, cho dù cánh tay anh ta cố ý siết chặt thế, nụ hôn trên má nàng cũng nồng nàn thế. Biết đâu đó là thứ quà anh ta ban phát cho bất kì ai trên thế gian này.

- Hạ Hương ơi, vào đây uống bia với tụi anh nào. - Ryan kêu lớn.

Tiếng anh luôn chứa âm điệu thân thương, như từ gia đình vậy. Nó khác William, khó mà làm nàng điên đảo, nhưng nó là sự chắc chắn, tin cậy và vĩnh cửu, nàng biết vậy.

Bước vào nhà với nụ cười thật tươi, nàng cầm lấy bia từ Ryan

và nhìn vào họ, dừng lại ngay mắt William, nói bằng giọng điệu không thể vô tư hơn:

- Thật là một ngày dễ chịu.

Trời chuyển sang chiều nhanh chóng, nắng trốn sau mây và lạ thay Sydney, mới nóng bức ban sáng đã đổi sang lạnh lẽo tựa như đang đông. Gió thổi lồng lộng trên vịnh Harbour.

Nàng ngồi cạnh Ryan trên dây ghế chạy dài trong khu vực bar bên mép nước, trước mặt là William, Troy, và Sani - một cô gái nhỏ xinh đẹp.

- Con gái của cậu trông đẹp hơn mẹ nó đấy William. - Troy nói lớn sau khi uống một hớp

ngay.

Vừa khi ấy thì ánh mắt nàng gặp William. Trong một giây hoặc ít hơn, nàng cảm giác như anh chớp mắt nhẹ, kiểu như kèm theo một thông điệp riêng tư trong ấy. Nàng lựa khi mọi người ồn ã, cố tình nhìn sâu vào mắt anh, môi nở một nụ cười khêu gợi hết cỡ. Anh gõ tay xuống bàn, nhịp nhịp theo nhạc, trông lơ đãng. Chỉ là nhầm thôi, nàng tự nhủ. Mái tóc vàng của anh trong ráng chiều ửng lên. Cánh tay Ryan thịt chặt eo làm nàng sực tỉnh.

Nàng không chắc mình hay ai nhưng rõ ràng môi nàng đang nghiêng qua cổ Ryan, hôn anh thật mạnh. Mắt William lại rơi vào điểm ấy, như thôi miên.

gần nửa ly bia Bulmers. Rồi tiếp: - Sani, cháu có muốn bố lấy vợ mới không?

- Thoải mái, cháu đâu có quan tâm. - Mái tóc vàng của Sani lắc lư.

Nàng cầm ly cocktail màu xanh đỏ cung hùa theo đám đông, chẳng nói một lời nào, nụ cười vô cùng mãn nguyện. Dẫu nói không để cho vẻ đẹp và sự gợi tình của William xao nhãng tâm trí nữa nhưng việc biết Sani, tên người phụ nữ đi kèm của William chỉ là cô con gái thay vì vợ hay tình nhân cũng khiến nàng thấy dễ chịu. Càng phấn chấn hơn khi anh hiện chỉ đang một mình, chăm chỉ làm việc và về nhà với con. Phải chi... Nàng nghĩ rồi gạt đi

Bất thần, nàng đưa máy ảnh về phía trước:

- Chụp giúp tụi mình một tấm nhé.

William cầm lấy, nàng vờ nhìn vào ống kính mà ánh mắt cứ rơi sang anh đăm đăm. Luống cuống, anh trượt tay, Troy chụp lấy bấm tanh tách rồi nói:

- Nhanh nhanh rồi đi thôi, chúng ta chỉ có một đêm cho tất cả các quán bar của Sydney, mai Ryan và Hạ Hương đi Melbourne rồi.

Nàng phát hiện ra mình đứng giữa trung tâm sầm uất nhất của nước Úc vào lúc 8 giờ đêm, trời vẫn sáng rõ với mặt trời đỏ ối đang sà xuống. Mới hôm qua

còn ở Việt Nam, giờ này đã ở đây. Trên cao là bầu trời trong vòi voi, chung quanh là những tòa nhà nguy nga, gần bên là Ryan, và thẳm sâu trong một góc nào đó hoang dại là William. Cuộc sống quả là kì diệu.

Theo chân Troy, cả bọn ghé lần lượt các quán bar của Sydney. Chỗ uống bia chỗ uống rượu. Chỗ cổ điển chỗ hiện đại. Chỗ ồn ào chỗ yên tĩnh. Đến 10 giờ đêm, mấy gã đàn ông ai cũng say túy lúy. Ryan bắt đầu cười nói nghiêng ngả. Troy thì tăng âm lượng, trở thành la hét ầm ĩ cả quán. Riêng William thì biến đâu mất. Sani ngồi ăn khoai tây chiên, vẻ mặt rất vô tư lự.

- Bố em đâu? - Nàng hỏi, ra vẻ nhân tiện.

- Em không chắc, say quá chắc lại đi giải nước cứu thân í mà. - Sani nói, mái tóc đung đưa.

Nàng tìm thấy William ở chỗ giao nhau giữa lối vào nhà vệ sinh của nữ và nam. Cửa gỗ hai bên đóng kín. Có vẻ như anh đợi khá lâu. Nàng luống cuống, đi cũng dở ở chảng xong. Dợm bước tính quay ra thì nghe anh cất tiếng, thứ âm thanh phim ảnh trầm ấm:

- Đợi một chút đi, nhanh thôi mà.

Nàng quay lại, nụ cười như đã dính sẵn trên môi tự bao giờ. Kể từ khi đặt chân đến Sydney, đây là lần đầu đối diện nhau,

một cách tự do. Ý nghĩ đó làm nàng thẹn thùng khi nghĩ mình thầm kín thích điều đó. Dù chẳng để làm gì.

- Hạ Hương và Ryan yêu nhau lâu chưa? - William mở lời.

- À, chỉ mới... 3 tháng thôi. - Khi nói chữ “chỉ” nàng có ý nhấn mạnh, như phân trần về sự mới mẻ của nó thì không đủ mật thiết, và thậm chí không khó nếu chia xa.

- Trông đẹp đôi lắm, chúc mừng. - Anh nói, vẻ mặt đượm chút buồn.

- Còn anh, vẫn một mình à, đẹp trai, giỏi giang như anh... - Nàng nói, hơi thở hụt lại.

- Có thể vẫn đợi được gấp một

người nào đó đặc biệt, khiến mình say đắm ngay phút đầu...

Nàng gật gật, tỏ vẻ hiểu. Và choáng váng, khi nghe hai chữ cuối.

- ...như Hạ Hương.

Cánh cửa nhà vệ sinh nam bật mở. Nàng vờ quay về hướng khác vì tế nhị. William chần chừ một giây, rồi bước vào. Ý nghĩ vật lộn trong đầu, William nói trong cơn say, hay nàng bị ảo giác? Rồi bời, nàng chẳng biết mình đứng đợi đây để làm gì, vội vã tìm đường quay ra.

Ryan đón nàng bằng cánh tay lả hơi, cuốn lấy thân nàng và gần như có ý định ghì sát và hôn. Lạ thay, nàng né đầu sang

bên, như rằng thẹn thùng trước chốn đông người. Quán mỗi lúc thêm âm ỉ, chẳng ai để ý. Tim nàng đập loạn xạ, chẳng biết giấu cảm xúc thế nào cho phải.

11 giờ khuya, Sydney lạnh buốt, gió thốc từ muôn phía. Ở ngã tư đường, William ôm vai Sani, nói:

- Mọi người đi tiếp đi, mình phải đưa Sani về ngủ, hôm nay thế này là quá nhiều cho con bé.

Troy ôm lấy Sani chào, lảo đảo muốn ngã. Ryan đấm tay chào William. Anh chần chừ rồi cũng ôm vai nàng cho đúng thủ tục. Mọi cử động nơi William đều khiến nàng dờ người. Vận hết sức lực, nàng

như đang nín thở để không nghe thứ hương đàn ông đang tỏa ra ngan ngát từ đôi cánh tay rắn chắc, vồng ngực ấm và cả giọng nói thì thầm, cho mọi người mà như cho riêng nàng:

- Thôi, hẹn gặp lại sau nhé.

Từ khi ấy thì cuộc vui trở nên nhòa nhạt. Troy đưa nàng và Ryan tới một quán bar trên đường George, và gọi thêm dăm ba người bạn nữa. Ryan vẻ cũng thấm mệt, nói chỉ uống chút Tonic không Gin là đủ. Nàng cầm nước suối, đứng nép bên ô cửa kính nhìn ra đêm cuối tuần sầm uất của Sydney, chẳng nói năng gì.

Lần đầu tiên kể từ khi nhận lời yêu Ryan, nàng mong đêm nay đi ngủ trên chiếc giường êm ái

nha William, anh h̄ay say nhu ch̄et.

Và đ̄ừng đ̄ộng vào người nàng.

Khi tỉnh giấc, cánh tay Ryan đang gác ngang ngực làm nàng khó thở. Gương mặt anh có vẻ say ngủ đến mức động đất cũng khó mà lay anh dậy. Đồng hồ trên tay nàng còn chưa đến 7 giờ. Để tránh phân tích thứ cảm xúc nửa yêu thương nửa chán chường đang trỗi dậy, nàng bèn chuồi ra khỏi chăn.

Troy đang ngồi gõ lóc cúc ở góc bếp, dáng vẻ lúc nào cũng tràn trề sinh lực. Anh giơ tay chào. “Vừa đánh golf về, tranh thủ gửi mấy cái mail”, rồi cắm cúi

làm việc tiếp.

Ngoài sân đang tràn nắng, những bông hoa trắng lung linh trong gió sớm. Nàng nhắm mắt hít thật sâu bầu không khí tinh khôi, giá mà có thể bay lên được, giữa những đám mây và bầu trời xanh thẳm.

Mở mắt, nàng xuýt nữa la toáng lên khi thấy William lù lù trước mặt. Trên tay anh là một ly sứ khói bốc nghi ngút, mùi trà thoang thoảng.

- Cho em. - Giọng William rất nhỏ, như không muốn ai nghe thấy.

Nàng đưa tay đón lấy, không cách nào tránh được cả bàn tay anh bọc lấy tay mình, hơi ấm

lan truyền đến từng tế bào. Lý trí nàng hoạt động nhanh nhạy, sau cánh cửa kia là Troy, sâu hơn nữa là phòng Ryan ngủ, phía bên này ngoài bức tường rào là Sani đang bơi, có thể nghe tiếng nước quẫy. Và tại đây, khoảng sân giữa đầy hoa mọc quanh, nắng rơi từ trên cao, gió từ muôn phía, chỉ có nàng và William. Chỉ cần đủ liều lịnh với cảm xúc thì một cái ôm hay một nụ hôn hoàn toàn có thể che giấu. Một cuộc phiêu lưu thi vị, để nhắc nhớ về một thời tuổi trẻ ngông cuồng. Đi cùng người yêu, đến nhà một người lạ vừa thành bạn và có với họ một chút lãng mạn thoảng qua.

William đã rút tay về tự lúc nào. Nàng choàng tỉnh khi

một cơn gió bỗng thổi qua lòa
xòá mái tóc đang xõa tung.

- Cảm ơn William, chúc anh
một ngày tốt lành.

Anh bước qua, vai anh cao lớn
tựa như sắp phủ lấy nàng, rồi
khuất dạng. Nàng không quay
lại, đi thẳng ra hồ bơi với Sani.
Mặc cho trời ấm, nước vẫn
lạnh buốt.

Ryan dậy rất muộn, khi cả nhà
đã tề tựu quanh bàn ăn để
dùng bữa trưa. Bánh mì
nướng, phô mai các loại, trừu
nấu vang và salad với bơ và
xoài, trông rất đẹp mắt.

- Chú Ryan là chef mà chẳng
chịu dậy nấu cho cháu ăn, để
chú Troy làm dở quá. - Sani lên
tiếng hồn nhiên.

- À, có trăng quên đèn, được, thế Sani sẽ khỏi cần ăn nữa. - Troy nói, vẻ mặt cứ như thật làm Sani hốt hoảng giữ khư khư chiếc dĩa trong tay.
- Chú xin lỗi cháu, tại hôm qua say quá. - Ryan nói với cô bé rồi anh quay sang nàng, nói giọng âu yếm - Hạ Hương, em ngủ có ngon không?

Mỗi anh cúi xuống gần để hôn như thói quen hàng ngày. Nàng không thể né tránh thứ phép tắc thông thường này được, ngửa đầu đón lấy anh nhưng không sao tránh được cảm giác đang có ánh mắt dõi theo của William.

Suốt bữa ăn, Troy, Ryan, William đùa giỡn với Sani. Mỗi khi nàng im lặng mọi người

thủ tục chia tay.

- Thôi đi đi, 1.000 cây số đó, tập trung cao độ nha Ryan. - Troy nói, đấm tay vào Ryan. Cả hai nói thì thầm gì đó vào tai rồi cười ha hả.
- Đi nhé, chúc hai người khám phá hết những điều thú vị của nước Úc. - William nói với Ryan, mắt liếc nàng.
- Chú Ryan nhớ đừng ngủ gục đó. - Giọng Sani ra vẻ người lớn.

Nàng chậm chậm bước tới, ôm cô bé, vuốt dọc mái tóc óng ả. Rồi ôm Troy, cảm nhận tay anh trên vai như gợng kìm, đau điếng. Và William, nghe môi anh đậu lên má, tay anh lướt trên thân, hơi thở anh

ngầm hiểu là có thể do tiếng Anh bản xứ nàng không bắt kịp, nên chẳng ai thắc mắc. Trong lòng nàng chỉ mong mau đến lúc rời khỏi Sydney, rời khỏi sự cám dỗ bởi William, để tập trung trở lại với tình yêu dành cho Ryan. Thời gian cứ trôi lề mề, giằng co, nửa đi nửa ở.

Ryan chất đồ hết ra sau chiếc Subaru, dòng chữ “Victoria - the place to be” màu xanh nổi bật trên nền trắng. Nàng lách thêch cầm những vật dụng lặt vặt chất lên cửa trước, dáng vẻ uể oải. Nắng đã lên cao, gió mang theo hơi nóng tựa như có lửa táp vào mặt. Ở cửa ra, Troy mặc quần cộc, cầm Bulmers tu ừng ực trong khi William ôm vai Sani, chờ đợi

thơm mùi gỗ. Trong tích tắc của sự chia tay đó, dường như nàng đã táo tợn ghì anh thật chặt, trước mặt Ryan và mọi người, như một sự đáp trả. Tay nàng bấu vào lưng anh và mũi nàng mở ra hết cỡ hít lấy mọi thứ hương thơm nơi anh. Sợ rằng rời khỏi, nàng sẽ quên mất.

Xe chạy xa xa dần, qua kính chiếu hậu nàng thấy ba bóng người nhỏ dần, di chuyển vào trong. Nàng mong, một cách lẳng lặng không cần thiết, một bóng người đứng lại, ngóng theo. Và dù chỉ là một chấm nhỏ nàng cũng biết chắc đó là anh, người đàn ông đã đi lên từ nước, thân người đẹp như tượng vẽ, giọng nói ấm áp và đôi mắt cứ mỗi khi nhìn lại

khiến nàng có những ý nghĩ xáo trộn.

- Và giờ ta sẽ về Melbourne, về quê anh, em đã sẵn sàng chưa?

Tiếng Ryan vang lên, cùng lúc nhạc trỗi lên, lời bài hát thật tình cờ: "*Em chưa bao giờ nghĩ có ai đó xuất hiện trong đời khiến em mê đắm ngoài anh, và rồi người đó đến, làm em bối rối...*"

- Sẵn sàng rồi. Đi thôi anh. - Nàng nói trong khi mở cửa kính xe, cho gió thổi lên vun vút, cho thổi đi những xao xác vừa qua.

Bên ngoài, những con đường loáng nắng.

kính đen, kéo nón sụp xuống tránh nắng, tránh cả ánh mắt Ryan thỉnh thoảng nhìn sang âu yếm. May mà anh không nói. Nàng sợ những bí mật đang giấu trong lòng. Dù cảm xúc dành cho William chưa thành tội lỗi, nàng vẫn thấy sự trọn vẹn cho Ryan bị lơi lỏng.

Ở tiệm xăng bên đường, Ryan đổ thật đầy khi nàng vẫn lười biếng dán chặt vào ghế. Dáng anh nhanh nhẹn, vui vẻ dù cho nắng đang tuôn chảy trên vai.

- Hạ Hương, em ăn gì không, anh mua cho? - Anh nói, mắt hất về Seven Eleven.

Chẳng đợi nàng đáp lời, anh đi thẳng vào. Khi trở ra trên tay anh khệ nệ bia, nước ngọt, các

HÀNH TRÌNH XUYÊN ÚC

"You are all I long for, all I worship and adore"

Fly me to the moon

R yan cho xe lướt êm trên đường. Những con phố sầm uất của Sydney dần rót lại, phía trước là đường cao tốc, bên núi bên đồi hùng vĩ. Anh nắm chặt tay lái, thân người lắc lư theo nhạc, vẻ phấn khích. Nàng hạ ghế, đeo

loại chip, trái cây và nhiều thứ đồ có màu sắc rực rỡ.

- Cho em này, cười lên, 1.000 cây số đấy. - Ryan chìa cây kem sô-cô-la về phía nàng, như dỗ dành trẻ nhỏ. Nàng bật cười, thấy anh đáng yêu cùng lúc với cảm giác ăn năn dâng lên dữ dội.

Xe ra ngoại ô, biển hiện ra xanh ngát đến tận chân trời. Hạ kính xe, nàng nghe vị mặn của muối lẫn trong mùi gió mùi nắng. Nước Úc trước mắt tựa như những quang cảnh trong các bộ phim Hollywood nàng từng xem, chứa đựng nhiều diệu kỳ. Lòng nàng phút chốc có gì đó bừng lên, tựa như sự thức tỉnh. Quay sang Ryan, gương mặt anh vẫn tươi vui

như thế gian này là bài tình ca bất tận. Phải, là Ryan, người đàn ông không mang theo vũ khí cám dỗ khiến nàng điên cuồng, nhưng sự bình yên nơi anh gần 90 ngày qua là không gì thay thế được. Và giờ anh đang đưa nàng về nhà, mọi sự lừa dối đều đồng nghĩa với phản trắc, không thể tha thứ. Nàng mừng là chút xao động với William chưa dẫn lối nàng đi quá xa. Một cách khẽ khàng, tay nàng tìm tay anh, anh bóp nhẹ, ánh mắt tựa như vòng tay ghì siết lấy nàng. Em ấm từ nơi ấy mà ra.

Ryan đột ngột quay đầu xe rẽ vào một ngọn đồi cao. Dừng lại ở chơi voi. Cửa xe bật mở và nàng không giữ được kêu lên ngỡ ngàng vì những gì nhìn

thấy. Dưới chân đồi bờ biển uốn lượn như tranh, cát trắng phau và màu nước xanh vẫn vắt. Hoa nở bừng trên đồi tựa như tô điểm cho khung cảnh vốn quá lặng mạn và đẹp đẽ. Không khí mát dịu hương vị của thiên nhiên thơm lành. Và nhất là, quanh đây tịnh không bóng người.

- Em thử nằm xuống đây đi. - Ryan nói, giọng anh nghe như thở.

Nàng rón rén ngồi xuống, rồi từ từ ngã lưng ra sau, duỗi chân dài. Có mùi ngai ngái của cỏ. Có tiếng muôn trùng, lẫn trong gió. Trên cao là bầu trời vòi voi. Nắng đang tưới lên da. Giữa bao la, nàng nhỏ bé, chơi với.

Ryan nằm cạnh, khẽ khàng như anh vừa đáp xuống theo cách cánh bướm vờn hoa. Yên lặng bên nhau, hòa tan vào thiên nhiên, không có tiếng động nào ngoài tiếng thở rất khẽ. Rất lâu, nàng rơi vào một cơn say ngủ. Mê mải, như lạc trong cùng một giấc mơ giữa bầu trời xanh ngát.

Khi tỉnh giấc, nàng chẳng phân biệt nổi đâu là mơ đâu là thật. Chỉ mới đó thôi, Sài Gòn nóng bức, ồn ào, chật chội, những gương mặt quen, giờ nàng đang nằm ở một châu lục xa lạ. Đẹp như trong tranh và cũng thật xa vời. Nàng cảm nhận niềm cô đơn giăng kín, có cái khát khao ngay lập tức được về nhà, hoặc chí ít phải thấy một điều gì thân quen.

Cánh tay Ryan trở nhẹ trên thân người đánh động nàng về sự hiện diện của anh. Chàng trai tóc vàng, những đốm tàn nhang trên gương mặt anh chạy dài xuống thân mình, lỗ chỗ rám nắng xen màu trắng nguyên thủy, là thân thương, là thủy chung bước vào cuộc đời nàng. Trong phút chốc nàng nhận ra yêu thương còn đong đầy, chút xao động từ William trở nên nhạt nhòa.

Nàng chuyển động lên thân thể anh, như kẻ khát lâu ngày trên sa mạc gấp nguồn nước mát. Anh cưa mình đáp trả như bắn nắng dù mắt vẫn nhắm nghiền. Tay anh quấn lấy, thân anh nâng đỡ pháp phồng. Gió chiều lao xao trên đồi. Sóng quá xa để nghe tiếng

võ, nhưng trong nhau, nàng nghe rõ lại thứ âm thanh quen thuộc cũ, của tình yêu lâu bền.

THIÊN ĐƯỜNG BATEMANS

Mặt trời chuyển hướng
chêch sang Tây. Ryan
cho xe chạy bon bon
trong khi nàng chập chờn mê
ngủ. Những con đường ngoằn
ngoèo như rắn bò.

- Mình đi được bao xa rồi anh?
- 300, như Sài Gòn đi Phan
Thiết đấy em.
- Anh lái bao nhiêu cây số giờ
mà em thấy chậm quá...

dần xuống. Ryan đỡ xe lại vịnh Batemans phía Bắc bang New South Wales. Dưới chân cầu nước chảy trong vắt soi rõ những đàn cá lội. Nhiều chiếc thuyền dáng vẻ kiểu cách neo trong vịnh, gần đó là những mỏm đá phủ rêu, tạo một khung cảnh vừa hoang sơ vừa gần gũi.

Nàng chậm chậm theo sau anh leo lên cầu, đi về quán On the pier. Dưới ánh nắng rạng rỡ của buổi ban chiều, quán trông rất yếu điệu với những mái vòm cong và cửa kính, những ban công nhô ra mặt nước. Thiết kế toàn bộ bằng gỗ của Lenoid làm nàng liên tưởng đến bộ phim kinh điển "*The lake house*" với hai tài tử Keanue Reave và Sandra

- 120, không được vượt hạn mức, cảnh sát tóm cổ em ạ.

Biển rơi lại phía sau, chỉ còn rừng ngút ngàn tầm mắt. Có nhiều lúc suốt một giờ đồng hồ nàng tưởng như xe đứng tại chỗ bởi quanh quẩn cũng chỉ bầu trời xanh thẳm, cây bao phủ tứ phía, tiếng nhạc của The Beatles tua đi tua lại nhiều lần, và Ryan cứ giữ nguyên tư thế. May sao xe có lúc đi ngang qua những thị trấn nhỏ, biển hiệu màu sắc làm đường đi đỡ cô quạnh. Thường lúc đó nàng gắng ngồi dậy, nhìn những ngôi nhà tường rào trắng có hoa trước cửa, nói vài lời vớ vẫn với Ryan rồi gục gặc ngủ tiếp.

7 giờ chiều, mặt trời đỏ ối sà

Bullock. Nhìn sang Ryan, nàng chợt thấy đôi mắt màu hạt dẻ và mái tóc nâu trông phảng phất nét chàng diễn viên điển trai nọ, và trong phút chốc bản tính lẳng mạn cố hữu cũng khiến bước chân nàng có vẻ bồng bềnh nữ tính chẳng thua gì cô diễn viên kia.

Quán kín chỗ. Khách ngồi nói chuyện và chờ đợi đến lượt, trông ai cũng thư thả như cuộc sống ngưng đọng lại ở Batemans, không có gì vội vàng. Đợi mãi Ryan cũng thu xếp được với nhân viên một chỗ ngoài ban công, không thuộc khu vực nhà hàng mà là chỗ dành để uống cocktail đêm, nhìn thẳng ra vịnh. Ghế nệm thấp xếp vòng tròn, có thể nằm dài như một con mèo

lười. “Thôi đành chịu vậy, đẳng nào cũng đã đến đây” - Ryan nói với nàng, như phân trần. Xong anh thả mình xuống đánh phịch, mắt lim dim như muốn ngủ.

Cô nhân viên có vóc người thấp đậm kiểu Mexico di chuyển như thoi đưa ra vào, thoảng đã xong xuôi một bàn ăn đẹp đẽ. Thực đơn trông rất hấp dẫn: nghêu đút lò, hào sống ăn với sốt chanh, cá hồi nướng kèm salad. Vang trắng rót sóng sánh xuống hai chiếc ly thủy tinh cao cổ. Nắng ngoài vịnh còn tươi như mật. Nàng nâng cốc với Ryan, lần đầu tiên kể từ khi sang Úc trong lòng nàng dâng lên sự hàm ơn vì tất cả những điều tuyệt vời này.

Ngoài vịnh, thỉnh thoảng lại có vài cánh chim vút lên tạo nên tiếng động duy nhất giữa không gian yên tĩnh.

Ryan nhấp ngụm vang cuối cùng, nói vẻ tiếc nuối:

- Chúng ta phải đi thôi, trời sắp tối rồi, khó lái xe.

Toàn mặt vịnh giờ đây đỏ ối bóng mặt trời, màu nước long lanh như muôn ngàn thủy tinh vỡ. Ryan đi trước cầm tay nàng theo sau, những cảnh thần tiên lại chỉ còn là dư âm quá vãng. Nàng ngoài lại lần cuối thiên đường Batemans, tự hỏi lòng: Biết bao giờ mới được trở lại?

Lần theo hướng ánh sáng le lói cuối ngày, Ryan cho xe lao đi vun vút. Tiếng nhạc trong xe vang lên như từ sa mạc vọng lại, nghe có chừng hoang vắng. “*You may say, I'm a dreamer, but I'm not the only one...*” Nàng ngoé sang Ryan, anh vẫn chăm chú vào con đường phía trước cứ như đang tận hưởng chuyến đi một mình, chẳng hề cô đơn hay phiền muộn gì. Mắt nàng díp lại, như sắp ngủ...

Bóng đêm ùa xuống lúc nào chẳng hay. Những con đường dài ngoằn ngoèo không một bóng người. Đèn pha của xe tương tác với đèn phản quang trên đường, tạo nên những dãy màu kéo về vô tận. Đang chạy băng băng bỗng Ryan la toáng lên:

cười tít mắt.

- Em hát cho anh nghe thôi nhé, đừng để người lạ nghe người ta phải đi phẫu thuật tai đó.
- Em mua vui cho anh mà còn bị chê hả, vậy anh lái một mình đi, em ngủ đây.

Nàng hạ ghế, trùm chăn kín mít.

10 giờ đêm, trời lạnh buốt. Dù đã đóng kín cửa, bật máy sưởi nàng vẫn cứ không ngớt xuýt xoa.

- Sao mãi chẳng thấy thị trấn nào sáng đèn hả anh, toàn là rừng với bóng đêm...
- Đường từ Sydney sang

- Kanguru, em có thấy kanguru không?

Nàng trông gương mặt rất nghiêm trọng của anh, bật cười tinh ngử:

- Người Úc lạ gì kanguru mà anh phải phát hoảng lên...

- Anh đâu có lạ, nhưng ngộ nhỡ anh đúng phải nó thì nguy hiểm chứ chẳng chơi.

Thì ra Ryan lo tai nạn, nàng gật gù. Kể từ đó, nàng cũng chẳng dám ngủ nữa để thức canh chướng ngại vật. Thời gian cứ trôi lê thê trong đêm tối. Bên ngoài xuống lạnh, cửa kính có sương đọng từng giọt. Nàng phá tan bầu không khí tĩnh lặng bằng thú vui ca hát. Ryan đánh mất vẻ nghiêm túc,

Melbourne là đi xuyên qua những cánh rừng mà, chuyện thường thôi.

- Nhưng ngộ nhỡ không phải kanguru mà cọp beo nhảy ra thì sao...
- Thì anh dành để nó bắt em đi chứ sao, động vật ở Úc chỉ thích phụ nữ thôi. - Ryan nói, hai lúm đồng tiền trên má rung rinh.
- Ừ, anh thích một mình nên mới muốn em cho cọp beo bắt đi chứ gì, em cho anh toại nguyện, dừng xe lại đi. - Mặt nàng khen khen.

Xe dừng đột ngột nơi bìa rừng. Nàng hoảng hồn, nói chơi mà Ryan làm thật. Bên ngoài tối đen như mực.

- Ryan, sao lại dừng xe, em chỉ...

Nàng chẳng kịp nói thêm lời nào nữa vì trong chớp nhoáng anh đã khóa kín môi. Trong tư thế cực kì bất tiện đó anh vẫn khéo léo nhấc bổng nàng lên và đặt sấp lên thân anh.

- Trong rừng sâu, bên cạnh là một chàng đẹp trai và ngoài kia là thú dữ, em đã bao giờ trải qua chưa? - Anh nói, mắt sáng rực trong đêm tối.

Qua vai anh nàng thấy bóng đêm dâng dặc từ muôn phía. Dần nàng quen với khung cảnh, phân biệt rõ những hình khối của cây cỏ trên nền trời màu xám. Có gì đó vừa sơ hãi, vừa kích động.

- Chưa, và giờ em muốn thủ. -
Nàng nói, bấu chặt vào cổ anh.

Ryan hạ ghế, nàng nằm rạp lên người anh. Phút chốc tất cả vương víu bị xóa bỏ, nàng trở thành thủ lĩnh trong cuộc thám hiểm này. Từng chút một, sâu hơn, tối hơn, nhịp nhàng dần, hun hút, và tới đích.

Bóng đêm bỗng chốc sáng lòe.

TỈNH LỄ BEGA

Thị trấn Bega, 12 giờ khuya. Đèn đường vàng vọt rọi bóng xuống những con phố vắng tanh. Biển hiệu các quán ăn, nhà hàng, bar trong đêm vẫn sắc sỡ, nhưng trơ trọi khi thiếu bóng người.

Ryan vòng tới vòng lui nhiều lần vẫn chẳng thấy một nhà trọ nào còn mở cửa.

- Cứ như thành phố ma. - Anh lầm bầm.

Nàng vừa tỉnh giấc sau một cơn lơ mơ, mắt ngó muôn phía với vẻ thờ ơ. Quang cảnh đìu hiu như trong những trang sách xưa. Hình như nàng đã đọc đâu đó, đôi tình nhân đưa nhau đến một thị trấn vắng vẻ, để hẹn hò và chia biệt khi nắng lên. Nàng mừng là cùng Ryan đến đây, và sẽ còn đến nhiều nơi nữa, để rồi cùng trở về. Không có chia ly cách trở gì, đâu phải ai cũng được may mắn thế.

Mãi Ryan cũng tìm ra một nhà trọ nhỏ, cách khá xa trung tâm thị trấn. Xe quẹo nhiều khúc quanh, dừng lại trước tấm biển nhấp nháy. Scary hotel. Nàng nhìn Ryan, như ngầm hỏi liệu đây có phải là sự lựa chọn tin cậy. Có khi nào như

những kịch bản ma quỷ trong các phim Hollywood, như mở cửa thấy xác người, hay đêm có bóng người tóc trắng thập thò ngoài cửa.

- Tây phương người ta không tin mấy chuyện dị đoan đó, phim ảnh là để giải trí thôi. - Anh nói, vẻ dứt khoát. Trông anh thấm mệt sau một ngày đường cầm lái.

Trời rất lạnh, ngày đã quá dài, đêm đã khuya, Ryan tắm nước nóng xong ra đổ gục xuống giường, chẳng hôn hít âu yếm gì thêm. Nàng pháp phồng hồi lâu với mọi tiếng động ngoài cửa, rồi cũng mệt lả, ngủ vùi trong tay anh.

TRỞ VỀ EDEN

Buổi sáng có nắng lên thật tươi dù tiết trời còn se se lạnh. Nàng mở cửa phòng trọ, bước ra hiên, ngẩng nhìn thị trấn nhỏ xinh với những ngôi nhà mái ngói lưa thưa khuất sau trùng trùng cây cối, lòng ngập tràn bình an. Một cánh tay ấm áp ôm vòng từ sau lưng, mùi Listerine dậy hương sớm mai, giọng thì thầm quen thuộc:

- Hôm qua em ngủ có ngon không?

- Không, mấy tiếng động lục cục ngoài cửa làm em lo quá...
- Thì cứ việc ôm anh thật chặt mà ngủ, ma nào dám đụng tới em.
- Nói hay quá, cả đêm anh ngủ như chết, quay lưng về phía em nữa chứ, rõ là ngoại tình tư tưởng mà.
- Thế giờ anh chứng minh cho em thấy nhé.

Ryan nói xong chuẩn bị nhấc bổng nàng lên quay vào phòng, nàng la oai oái:

- Thôi thôi, mình còn những 500 cây số nữa mới về Mel, về đó tha hồ...
- Tha cho em, nhớ đó, về Mel

toái.

Xe tiếp tục chạy phăng phăng, thị trấn Bega thoảng chốc đã ở lại sau lưng. Biển hiệu trên đường nổi bật dòng chữ trắng trên nền xanh:

Eden 50km

Orbost 100km

Melbourne 470km.

Nàng hiểu kì hỏi:

- Eden có phải là cái nơi nổi tiếng trong cuốn tiểu thuyết "*Trở về Eden*" không anh nhỉ?
- Anh không biết cuốn đó. - Mặt Ryan nghêch ra.
- Trời, cuốn đó kinh điển nước Úc mà.

thì không có viện cớ này cớ nọ...

Không thể phủ nhận tình dục đóng vai trò quá lớn trong những mối quan hệ yêu đương với người Tây, nàng thở dài. Nhớ lại những cuộc tình cũ với các chàng trai Việt Nam, họa hoằn năm thì mười họa, nếu nàng có né tránh các chàng cũng chẳng mấy phàn nàn. Ryan thì khác, chỉ cần nàng có ý lần lữa là anh phản ứng ngay tức khắc. Nhớ có lần nàng đi công tác ba ngày, vừa về tới cửa anh đã xông ra ngấu nghiến, miệng không ngớt van vỉ: em đi lâu quá, anh sắp nổ tung rồi. Chừng mực nào đó nàng thấy đáng yêu, nhưng đôi lúc cảm hứng không theo kịp nàng cũng thấy lầm phiền

- Anh là đầu bếp, anh không phải nhà văn em ơi.
- Thôi kê, anh cứ dừng lại ở Eden cho em ngắm chút.
- Thế về Mel trễ dừng có cắn nhẫn anh đó.
- Ủ, lỗi của em, của em. - Nàng cười nhăn răng.

Đó không hề là thiên đường như nàng tưởng tượng. Thị trấn Eden chỉ là một vùng lúa thưa dân cư, đi một lát mới thấy một căn nhà. Họa chăng những bụi hoa lavender mọc khắp các vỉa hè tạo ra đôi chút thơ mộng. Ryan ngó quanh quất, đỗ lại một siêu thị trái cây địa phương, mua rất nhiều cherry, blueberry, việt quất, cam, táo đỏ ra xe.

- Thế nào, thỏa chí chưa cô nàng lăng mạn? - Giọng Ryan có vẻ trêu chọc.
- Ừ, đi đi, thảng về Mel, chả còn gì hứng thú nữa. - Nàng nói, giọng đầy thất vọng.

Cuốn sách đó từng khiến nàng mê mẩn nước Úc và những cảnh thần tiên ở vùng Eden, bối cảnh chính cho cuộc tình bí ẩn, hoang dại giữa người đàn bà thương lưu Stephany và hai người đàn ông đẹp mã Greg và Sanders. Nàng bắt gặp mình trong sự mù quáng đê mê của nhân vật nữ, cả bản chất dễ bị chiêu dụ bởi đàn ông đẹp. Eden của thực tại làm nàng bị vỡ mộng. Có thể là một Eden khác, hoặc tất cả chỉ là hư cấu. Văn chương nào là

nguyên mẫu đời thực, trừ khi nàng viết lại chuyện tình với Ryan?

CAFE Ở ORBOST

Thị trấn kế tiếp có vẻ sầm uất hơn. Khi Ryan dừng xe lại ở một quán cafe ở góc đường, nàng thấy tấm biển ghi những nét phấn trắng uốn lượn:

Quán Dream. Thị trấn Orbost.
Bang New South Wales.

- Ủa, mãi mà chưa sang bang Victoria sao anh, mình đi lâu quá rồi mà.
- Nếu em cứ tiếp tục đòi ghé chỗ này trong sách, chỗ kia

trong phim thì yên tâm, đến năm sau mới đến. - Giọng Ryan dấm dẳng.

Nàng chẳng thèm đói co, lao vào giành chỗ cái bàn gỗ ngoài hiên, nơi có treo lủng lẳng những giỏ hoa tươi xinh xắn. Xung quanh có nhiều gia đình đang ngồi ăn sáng, mùi bánh mì nướng bay trong gió thơm lừng. Rất nhiều đứa trẻ tóc vàng mắt xanh chạy lầm chầm. Vài cô gái trẻ da đầy tàn nhang đang phơi mình dưới nắng uống những cốc cafe to. Thi thoảng có gió thổi qua làm tung bay những sợi tóc óng ả, tạo nên một khung cảnh thật nên thơ.

Ryan ăn omelette và bánh mì, nàng chỉ uống một ly sinh tố

chuối. Chỉ mới xa Việt Nam ba ngày nhưng bản chất Á Đông làm nàng sớm thấy ngán đồ Tây.

- Giờ giá mà có một tô mì ăn liền, em chỉ cần có vậy. - Nàng ủ ê.
- Mới giờ mà đã vậy, thế 20 ngày em sẽ làm sao...
- Em nhịn đói vậy, cho ốm như cò ma...
- Anh nói đùa đó, về Mel anh sẽ đưa em đi chợ Việt và nấu món Việt, nói chứ ở Việt Nam bốn năm anh cũng đâm ghiền, giờ ăn đồ Tây ngán tận cổ...

Nàng cười tít mắt. Anh luôn đáng yêu thế hỏi sao nàng có thể tính chuyện rời xa. Nhớ lại

cơn sóng lòng thoảng chốc với William mà thót cả tim. Nếu buông thả một chút giờ này nàng sao có thể tha thứ cho mình. Từ đây tim tình yêu bỗng dâng lên trong tim nàng dào dạt, nàng ghé môi hôn anh, giữa đám đông đang thảnh thơi đón ngày cuối tuần tươi đẹp.

- Còn 400km, giờ anh sẽ lái một mạch nhé. - Ryan nói, mặt rất cương quyết.
- Để rồi xem.

Nàng đã quá quen với những quyết tâm đầy thỏa hiệp và thói quen “cao su” của anh rồi.

“CHẢO LỬA” VICTORIA

Xe vun vút tiến lên. Hai bên đường những đồi cát hoang như sa mạc. Chẳng mấy chốc mà đã đến địa phận bang Victoria. Nắng gay gắt. Nàng đưa mắt nhìn và hết hồn thấy lửa cháy phừng phừng ở một góc rừng.

- Mùa hè Victoria rất nóng, cháy rừng là chuyện thường ngày ở huyện thô i. - Ryan nói ngay khi nàng định ú ó.
- Nhưng nóng cỡ nào mà đến nỗi cháy, nguy hiểm quá, em

thấy chịu đựng được mà.

- Tại em ngồi máy lạnh đó. Mở cửa ra thử đi...

Nàng hạ cửa kiếng xe và chưa đầy một giây đã vội vã đóng kín lại. Gương mặt rát bỏng như có lửa táp. Hoặc là cảm giác nhập viện sốt cao nàng từng trải qua. Hoặc là còn kinh khủng hơn. Kinh khủng. Thật kinh khủng.

- Bao đời nay người Úc vẫn sống chứ có di dân đi đâu mà em than ghê thế... - Ryan lên tiếng.

- Trong tưởng tượng của em Úc lúc nào cũng mát mẻ và se lạnh.

- Đừng tưởng, em sẽ còn thất

vọng nhiều hơn đấy.

Nàng gục gặc, quả là một trải nghiệm mới mẻ. Tháng 9, mùa xuân dịu mát. Và giờ, tháng 1 oi nồng. Hai lần đi Úc, hai sắc màu khác nhau. Hai người đàn ông khác nhau. Nàng có thể không thích mùa hè đỏ lửa này, nhưng người đàn ông ngồi cạnh với nước da đang đỏ au lên vì nắng rõ ràng là sự lựa chọn không thể tuyệt vời hơn.

Nắng tấp qua cửa kính làm oi bức cả chỗ ngồi dù cho máy lạnh đã chạy hết công suất. Chẳng nói chẳng rằng nàng nhôm lên, chui qua khe hở giữa thân trước và thân sau xe, nằm phịch xuống ghế. Mặc cho Ryan than thở “Sao em bỏ anh một mình”, nàng vẫn lấy chăn

gối đầu và thở ra mãn nguyện.

Giờ ngủ thôi, nàng cười thỏa mãn.

lạnh lùng:

- Mặc em!
- Không Ryan, em đã làm gì sai. Không,...

Nàng giật mạnh theo tiếng thắng kít của xe.

- Em làm gì mà la hét ghê thế!
- Em nằm mơ, thấy anh bỏ em đi...
- Anh đi đâu được, còn cái của nợ này để cho ai. - Ryan cười. - Mà thôi, sẵn dừng thì xuống đây hóng gió chút đi.
- Ai vừa khi nãy ở Orbost nói đi một mạch...
- Anh đi một mạch chỉ khi có người nằm ngủ sướng thân mà

LÃNG MẠN BIỂN SURF BEACH

Ryan dừng xe lại bìa rừng. Mở cửa, anh mang theo tất cả hành lý và đi một mạch không ngoái lại. Bóng anh nhỏ dần, nàng muốn kêu anh mà giọng bị vỡ, không nói được. Âm thanh cứ dội ngược vào cổ họng:

- Ryan, Ryan, anh đi đâu, sao lại bỏ em ở đây.

Ryan quay lại, mắt anh thật

không nằm mơ la hét kìa.

Nàng ngượng nghịu, lò dò ra khỏi xe. Nắng lúc 2 giờ trưa như chảo lửa, bủa vây tứ phía. Nhảy phóc lên bám lấy thân Ryan, nàng van nài:

- Anh giết em đi, nóng quá vây mà ra ngoài làm gì, vô xe bật máy lạnh đi anh.
- Đồ lười, vậy anh lái xe xuyên Úc là vô ích à.

Nói đoạn anh địu nàng theo luôn, như với đứa con gái nhỏ. Men theo con đường mòn, chẳng mấy chốc trước mắt hiện ra một bức tranh thiên nhiên tuyệt đẹp. Hồ rộng, nước trong leo leo. Cỏ dại mọc kín cả mép nước. Cát trắng xóa xen với những cành cây khô gãy,

như đã lâu không có chân người qua đây.

Để nàng ngồi dưới bóng râm, Ryan quay ngược lại xe lấy hai chai bia Bulmers, loại bia táo thơm lừng mà nàng vô cùng ưa thích. Chẳng đợi anh mời, nàng chụp lấy tu ừng ực. Men bia chảy trong lồng ngực vừa mát vừa ấm, người nàng tràn trề sinh lực.

- Nay, chỗ này lý tưởng đấy anh nhỉ... - Mắt nàng ra vẻ mời mọc.

Ryan chẳng cần đợi thêm sự khiêu khích nào, anh hành động tới tấp. Chỉ có những con thiên nga trắng đang xõa cánh bên hồ nhìn thấy những luyến ái của con người, còn đàn cá đang chi chít dưới hồ chỉ biết

quẫy tung tăng, vì dường như chúng vốn không thể nhìn thấy gì qua mặt nước.

Nằm dài trên cỏ, dưới bóng râm, để gió từ hồ thổi lên phe phẩy, nàng đưa tay di di lên vùng da rám nắng của Ryan. Mắt anh mơ màng, lim dim vẻ khoái trá. Chừng như anh sắp ngủ nàng vội vã đánh thức dậy:

- Đi thôi anh, nghỉ ngơi thế đủ rồi.

Anh như đứa trẻ tìm lấy hơi ấm nơi nàng thật lâu rồi mới chịu buông ra và đứng lên.

Xe đi bon bon qua những ngả đường mới, vượt qua mọi

chương ngại vật, lao về phía trước.

- Hôm nay thứ mấy rồi em?

- Thứ 6. Cuối tuần rồi.

- Vậy cứ thông thả đi, có gì mà vội. Em có muốn ghé biển một chút không, đẹp hơn Bondi ở Sydney...

Nghe Ryan nhắc nàng nhớ lại dịp đi biển tháng 9. Với Huy. Hôm ấy vẻ mặt anh rất buồn sau sự thú nhận của nàng về khả năng không thể gắn bó cùng anh. Nhẽ ra từ đó anh có thể lạnh nhạt từ chối đưa nàng đi chơi, nhưng anh vẫn giữ nguyên kế hoạch, có khác chẳng là anh im lìm chẳng nói gì, cần mẫn như một người có trách nhiệm hơn là hứng thú

bản thân. Vì nhiều lẽ mà biển Bondi, vùng biển trú danh của Sydney đã không đọng lại ấn tượng gì.

- Em thấy biển nào cũng là biển thôi, Nha Trang, Đà Nẵng quê em còn đẹp hơn...
- Biển nước Úc có khác đấy, đâu nà em cũng chỉ đi một lần, ngại gì không thử.

Ừ, thì đi. Một lần, nàng chột dạ. Sao anh lại nói chữ ấy. Nếu tình yêu này lâu bền thì nàng còn quay lại nhiều lần chứ. Dù chẳng tha thiết gì việc sống ở một xứ nào khác ngoài Việt Nam, nhưng trong nàng cũng đã mường tượng về tương lai khi Ryan và nàng có con, khi lớn lên chúng sẽ sang đây học hành, làm việc. Nàng sẽ còn

lanh như pha lê. Sóng gợn nhẹ, vỗ vào bờ cát. Tịnh chẳng bóng người. Như công chúa bị ngủ quên. Nàng chạy ào tới mép nước như Robinson ngày trở về với loài người, khua khoắng liên hồi và giật mình kêu lên: Ôi chao, nước lạnh ngắt.

Ryan nằm trên bờ, anh nằm úp mặt xuống cát phơi lưng trần.

Giữa thiên nhiên đẹp, chỉ có nàng và anh hiện diện. Nắng cứ mặc tình xối từ trên cao, và trong tương phản với sự lạnh lẽo của đại dương, nàng cảm thấy sự muôn màu muôn vẻ của cuộc sống diệu kì.

trở lại, nhiều lần nữa chứ. Ryan ngó nàng, chột dạ nhận ra hình như đã lỡ lời:

- Không, ý anh là sau này mình có về Mel cũng bay thẳng cho đỡ mệt, và lại anh già đi, sức đâu mà lái xe xuyên Úc với em...

Nàng cười khì. Anh lầm lúc tinh tế và hài hước vậy, muốn trách cũng khó lòng. Đi theo bảng chỉ Surf Beach, xe dừng lại ở một con dốc cao, cát trắng xóa cát. Tựa như sa mạc. Ryan dắt tay nàng đi trên cát lạo xạo và rin rít nóng, từng bước lên đồi. Và ngay khi đặt chân lên chỗ cao nhất của đường đi, nàng ô lênh thảng thốt.

Một vùng biển thăm thẳm trải dài đến vô tận. Cát trắng long

- Vậy là xong, chặng đường dài hơn 1000km...

Phía bên ngoài, quanh cảnh cứ dần dần rực rỡ. Đô thị hào quang và huyền náo. Những tòa nhà chọc trời lấp lánh đèn. Bảng hiệu các cửa hàng fastfood nổi bật các ngã tư. Mc Donalds, Starbuck, Kentucky.

- Em có tham lam không Ryan, làng quê em cũng thích mà thành thị em cũng mê.

- Không sao, miễn trên hết phải là Ryan.

Anh cười toe toét. Nàng tìm tay anh, hơi ấm cứ lan đều cùng với tình yêu dâng trào trong huyết quản.

MELBOURNE ĐÔ HỘI

Khởi hành từ trưa 3/1, xuyên bao nhiêu thị trấn, làng mạc, biển, hồ, vịnh, uống hết mấy lock bia Bulmers, ăn không biết bao nhiêu là khoai chiên lẫn với trái cây, làm nhiều trò khỉ, khi ngủ khi thức, khi ca hát khi lặng yên, khi vui khi buồn, khi vui sướng khi cãi vã... rốt cuộc Ryan cũng đã đưa nàng tới được Melbourne vào đêm 4/1. Anh buông tay lái, vẻ mãn nguyện:

Ryan cho xe qua khỏi các trục đường chính, rẽ vào một khu phố nhỏ.

Trời đã vào đêm nhưng bên ngoài vẫn còn nóng bức. “39 độ”, Ryan nói, nàng thở hắt ra ngao ngán khi hạ kính xe. Không có nổi một ngọn gió. Nhà nào cũng im ỉm khóa, chỉ có màu đèn vàng hắt ra báo hiệu nhà có chủ.

Xe dừng trước một ngôi nhà thật nguy nga, kiến trúc kiểu cách, được bao phủ bởi tường rào là những bụi rosemary cao ngất.

- Nhà anh lớn quá. - Nàng thì thào.

- Không phải nhà anh, anh sẽ giải thích sau. - Ryan đáp lại,

giọng cũng nhỏ xíu như đi ăn trộm.

Cánh cổng mở ra, bên trong nhà là một khoảng sân rộng, có bộ bàn ghế sắt uống trà trước hiên. Lối vào nhà lót gạch mát lạnh, máy điều hòa chạy êm êm, màu đèn vàng ấm áp làm cho nàng quên mất Melbourne đương giữa mùa hè. Trong nhà chưng hoa tươi, hòa với vẻ quyền quý của mọi đồ đạc làm nàng có phần rón rén, thậm thụt khi di chuyển.

Từ trên thang gỗ một người đàn bà tóc vàng nâu, thấp đậm, có nụ cười rạng rỡ bước xuống, níu tay vào người đàn ông cao lớn, tóc trắng như ông tiên, trông đẹp lão. Cả hai bước đến ôm Ryan và nói thứ tiếng

Anh Úc như tên bắn khiến nàng phải căng hết cả tai để nghe.

- À đây là Hạ Hương, bạn con, từ Việt Nam qua.

Janine, tên người đàn bà và Rob, người đàn ông thay phiên nhau tiến đến hôn vào má nàng. Nàng vụng về nên dùng nụ cười thật tươi để khỏa lấp.

Thì ra, họ chỉ là bố mẹ nuôi của Ryan. Khi anh được sinh ra, bố ruột anh bỏ mẹ anh đi qua Canada, bà lấy chồng khác và có thêm hai con trai. Gia cảnh khó khăn cộng thêm đời sống tình cảm trắc trở nên bà nhận lời để Ryan cho Janine, bạn thân, vốn chỉ có một cô con gái là Christina, nuôi dưỡng. Đó vô tình lại là điều

may cho Ryan bởi Janine và Rob vốn khá giả, điền trang rộng rãi, lợi tức thu vào đều đặn. Ryan được học hành tới nơi tới chốn, công việc suôn sẻ, đường đời hanh thông.

- Chắc tui con lên tắm, sau đó tranh thủ qua thăm mẹ Katrina một chút.

Ryan nói sau khi liếc thấy nàng ngây ngất vẻ buồn ngủ trước câu chuyện gấp gỡ quá dài giữa Ryan với Janine và Rob.

- Thế các con đi đi, bố mẹ đi ngủ sớm, mai còn lo đám cưới cho Christina.

Lối lên gác 2, nơi nàng sẽ ngủ tối nay trông rất giống đường vào một chuyện cổ tích. Gấu

bông, búp bê dọc lối đi. Hoa khô, bướm bướm gắn trên tủ, chắp chới như đang bay. Căn phòng nhỏ nhìn ra vườn, nến trắng, khăn tím. Trên tường treo bức ảnh một cô gái có gương mặt phúc hậu, mắt nâu to tròn và nụ cười dễ chịu.

- Christina đó. Em gái nuôi của anh. Mai đám cưới cổ, đó là lý do mà mình ở đây tối nay cho tiện ngày mai.

- Thế sao không qua nhà mẹ anh, xa nơi này lắm à? - Nàng hỏi, không sao ngăn được ý nghĩ có gì đó khuất tất ở đây.

Ryan đành phải kể lể dông dài cho nàng hiểu.

Katrina, mẹ Ryan là người phụ nữ kì lạ. Sau khi ba Ryan ra đi,

cuộc hôn nhân sau cũng mau chóng tan vỡ dù đã có đến hai đứa con trai. May mắn cho Ryan là mối quan hệ giữa anh và bố dượng rất tốt, anh coi ông còn hơn cha ruột. Từ đó Katrina sống một mình trong căn nhà nhỏ ở ngoại ô Melbourne, tính cách trở nên lập dị, tự kỉ, ít giao tiếp, không thích đón khách đến nhà, luôn kẽ lưỡng thái quá và nói rất nhiều mỗi khi gặp người thân.

- Nên Hạ Hương, anh nói trước để em khỏi ngỡ ngàng. Vì theo cách anh hiểu về em thì chắc chắn em sẽ được mẹ yêu quý, mà thế có nghĩa là em sẽ là đối tượng để bà trút cảm xúc, và cả những chuyện không đâu vào đâu...

- Anh đừng lo, em là người biết
lắng nghe mà. - Nàng đáp lời,
vẻ rất hiểu chuyện.

KATRINA

Nhưng mọi sự không hề dễ dàng như vậy.

Khi Ryan lái xe 45 phút đến nhà Katrina ở khu ngoại ô Blackburn, rẽ vào một con đường tối mờ mờ, dừng ở hẻm cụt và một ngôi nhà thấp trong âm u bí ẩn, nàng đã thấy có chút gì đó hoang mang.

Katrina bước ra và giây phút chạm mặt đầu tiên khiến nàng ngỡ ngàng. Bà nặng chắc gần 200kg, di chuyển khó khăn, hơi thở nặng nhọc. Nhìn lại Ryan rắn chắc nở nang và thanh mảnh, nàng không sao

tìm thấy sợi dây tương đồng giữa họ. Dù tươi cười, nàng vẫn thấy bà có vẻ rất cô đơn:

- Lại đây với cô nào cô gái Việt Nam, con thật là xinh. Xem mắt con này, đen nhay nháy, và tóc nữa...

Ryan liếc nàng cười, ngụ ý: đã bắt đầu rồi đấy. Nàng cầm tay Katrina, chăm chú nghe bà nói như một người dâu hiếu thảo. Katrina như được tiếp thêm nhiệt tình, tha hồ nói, không nghỉ, bất cứ đề tài nào, có lúc chẳng liên quan gì nhau, cứ đều đều một giọng, tiếng Anh Úc rất rành rọt. Thỉnh thoảng ngưng lại thở, bà sẽ nói đúng một câu:

- Ôi, đầu gối cô mệt quá, cổ họng cô cũng đau nữa...

Nàng nhìn Ryan, rồi cả hai cùng cười, cảm giác như Katrina là đứa con gái bé bỏng.

11:30 khuya, thị trấn nơi Katrina ở vắng lặng, chẳng còn nhà hàng nào mở cửa. Nàng đói rã ruột mà cổ gắng kèm chế cơn ngáp. Ryan vòng tới vòng lui, cuối cùng cũng tìm thấy một quán Tàu bên cạnh công viên. Bữa ăn chán ngắt với giá 100 đô trôi qua trong tiếng nhai cơm lạo xạo, tiếng muỗng húp sì sụp của Ryan và cả những câu chuyện không hồi kết bất tận của Katrina...

CHUYỆN Ở CHADSTONE

T hứ 7, thời tiết đột nhiên trở nên mát dịu. Úc là xứ sở lạ kì nhất thế giới khi chóng đấy đã có thể từ 42 độ xuống còn 28 độ chỉ sau một đêm. Nàng mở cửa bước ra sau nhà, nhìn hồ bơi xanh mướt dưới các bụi cây cao, tâm trạng chớm hưng phấn trở lại. Phải, nước Úc trong tâm tưởng cứ luôn phải thế này: nắng vàng ươm, gió phơ phẩy, hoa tươi bừng nở, da thịt cứ mơn man rạo rực.

Nàng mặc quần short áo hoa, đội nón cói mượn của Janine, theo Ryan ra phố. Ngày nắng đẹp nên dù đường xa, việc đi bộ cũng khiến nàng dễ chịu. Khung cảnh làm nàng nhớ đến những khu nhà ở ngoại ô Sydney, nơi tháng 9 từng đến với Huy. Thì vẫn đầy những con đường nhựa sạch sẽ, căn nhà nào cũng nhỏ xinh, hoa đầy trước cửa và cả một hòm thư duyên dáng đánh số nhà. Trên trời mây cao vời vợi. Sự quen thuộc đặc trưng.

- Ryan này, anh có biết câu “Ba thứ quan trọng của đời người là trồng một cái cây, viết một cuốn sách và sinh một đứa con không”? - Nàng hỏi khi đang tay trong tay anh đi qua cầu.

nàng vào bụi rậm để làm ngay cái điều anh vừa nói kia. Nàng bỏ chạy hắn qua cầu, chui vào siêu thị Chadstone. Ryan vẫn lững thững đi sau, cười phớ lớ.

Nhin từ bên ngoài Chadstone cũng như bao trung tâm thương mại khác, nhưng khi vào trong nàng mới không khỏi choáng ngợp. Ở đây có tất cả các loại hàng hóa cho mọi nhu cầu, giá cao giá thấp hàng hiệu hàng thường. Kể cả tin đồn nàng nghe trước đó rằng hàng Úc đắt và chẳng bao giờ giảm giá thì ở đây vẫn có những biển hiệu sale 20%, 50%. Đặc biệt khu ẩm thực đa dạng các món từ Âu sang Á, tập trung đông đảo khách chen chúc xếp hàng. Sực nhớ ra vẫn chưa ăn sáng, nàng

- Không, anh còn có nhiều thứ khác quan trọng hơn. Nhưng tại sao là trồng cây, việc đó dễ ợt, em nhìn xem, ở đây nhà nào chả có.
- Thì đó, em nghĩ nó không đúng với xứ anh, chỉ đúng với xứ nào đất chật không có mà trồng, hoặc có đất mà lười biếng thôi.
- Như xứ em hả? - Ryan cười.
- Em không vơ đũa cả nắm. Nhưng mà riêng em thì em sẽ làm được tất cả đó.
- Trong ba việc ấy ít ra anh giúp em được việc cuối cùng đó.

Ryan cười khoái trá. Phố vắng tanh nên anh giả vờ như sẽ dứt

nắng nặc đòn Ryan đắt đi ăn đồ Thái.

Ngồi giữa đám đông lố nhố, hít hà từng muỗng súp Tom yam và Pad Thái, nàng tỏ ra cái vẻ sung sướng tựa như bị bỏ đói lâu ngày có được miếng ăn. Ryan ăn nhỏ nhẹ hơn, trước mặt anh là một phần há cảo và bánh bao kiểu Trung Hoa.

- Ăn xong mình sẽ đi mua quà cưới cho Christina, rồi phải về sớm, 5 giờ tổ chức lễ nhà thờ rồi...

- Sao không đi phong bì nhỉ, có thể giúp đỡ cho cô ấy. - Nàng hỏi.

- Thứ 1, Christina không nghèo. Thứ 2, đó không phải văn hóa của tụi anh...

Nàng ngậm hột thị. Một cách tự nhiên cứ hễ anh so sánh người Tây người Việt cách nói chuyện của anh bỗng có vẻ kẻ cả, xen chút miệt thị, nàng thấy có gì đó xúc phạm.

- Phải, nước Úc của anh là nhất, còn Việt Nam thì tệ nhất, được chưa. Nàng không kìm được, bộc phát.
- Anh không định nói thế. - Ryan nghiêm nét mặt, tiếp - mới chỉ ngày thứ ba ở Úc, anh không muốn có bất kì cãi vã mâu thuẫn nào ở đây cả.

Từ lúc đó nàng và Ryan như đang đóng vai chính trong phim bi, mỗi người một vẻ mặt, ai cũng đăm đăm. Ryan đi trước phăng phăng, nàng lấp xấp chạy theo, như trẻ con

theo cha. Anh cao lớn, chân dài, nàng đuổi theo muốn ngưng thở.

- Ryan, Ryan, anh dừng lại đi. - Rốt cuộc nàng hét lên. - Anh không sợ lại bị cướp như hồi ở Sài Gòn à?

Ryan đang nhăn nhó, bỗng tùng cơ mặt giãn ra, rồi phì cười. Trong giây phút đó cả nàng và Ryan nhớ lại kỉ niệm đáng sợ hồi tháng 11. Chẳng hiểu nàng và anh đã giận nhau vì chuyện gì mà sau khi nhậu nhẹt với Chris về, suốt đường đi anh cứ nói mãi không thôi. Nàng nín nhịn, tụt lùi lại một đoạn nhưng vẫn cố đuổi theo anh. Bỗng một tên cướp chạy tới định giật lấy túi Ryan. Nàng như quán tính vội xô

anh sang bên. Tên cướp mất đà
ngã nhào. Nàng tưởng đã yên,
giục Ryan đi nhanh thì quay
lại thấy tên cướp đuổi theo.
Hắn bị nghiện, tay cầm dao
lăm lăm. Thế là nàng chẳng
cần biết đúng sai, cứ thế dắt
tay Ryan ù té chạy. Đến khi lên
được taxi, nỗi sợ lần át hết cơn
giận, nàng và anh ôm nhau rối
rít. Và hòa nhau.

- Ở Úc làm gì có cướp, cô hai? -
Ryan nói.

Miệng anh cố kìm nụ cười
nhưng âm thanh khùng khục
vẫn phát ra. Rồi như phát hiện
tính chất nhạy cảm của sự so
sánh, anh sửa lời:

- Ý anh là, lần đó mình bị xui
thôi. Nó mà xuất hiện ở đây là
chết chắc với anh rồi.

Nàng đứng yên, vừa ngượng vừa buồn cười. Anh lại gần ôm và hôn nhẹ vào má, rồi giữ nàng yên ở đấy, giữa trung tâm lắm người qua lại. Nàng tưởng tượng, nếu lia bằng máy quay toàn cảnh át lúc này khán giả sẽ thấy lãng mạn lắm. Y như phim Hàn Quốc.

Quả là thế, có một số thứ chỉ có ở Úc mới làm được. Nàng gật gù một mình, dù vẫn đang tựa đầu trên vai anh.

I DO, I DO

Đám cưới kiểu Tây phương nàng từng xem nhiều trong các phim Hollywood và thường không bao giờ ngừng xuýt xoa trước các cảnh lãng mạn diễn ra trong nhà thờ và vườn hoa. Suốt thời thiếu nữ nàng từng mơ sau này dù lấy ai cũng có thể một lần thỏa cái ước muốn mộng mơ cùng người ấy bước vào nhà thờ, đợi cha xứ hỏi và trả lời “I do”, rồi sau nụ hôn ngọt ngào hạnh phúc trước thanh thiên bạch nhật sẽ kéo nhau ra bãi cỏ và nhảy điệu vũ phu thê trong tiếng chúc tụng

của bạn bè, rồi chưa kể sẽ rời khỏi đám tiệc và lên xe mui trần đi trăng mật ngay trong đêm.

- Không nhiều trò đùa thế đâu, em bị phim ảnh lòe bip đó, ở ngoài giản dị và bình thường hơn nhiều. - Ryan nói trong khi nghe nàng huyên thuyên những “hiểu biết” về đám cưới kiểu Tây, tay vặn chỉnh chiếc cavat xám qua gương.

- Thì em có nói là nhất thiết phải thế đâu, nhưng chắc chắn là hay hơn đám cưới kiểu Việt rồi, rề rà và kiểu cách lắm. - Nàng cãi, tay không ngừng đắp phấn lên má.

- Giờ thì chính em tự so sánh nhé, anh không dám ý kiến. - Ryan khoác áo vest vào, cười

trêu ghẹo.

Nàng ngược lên tính gây chiến thì ngưng lại, vì trước mặt đang là một Ryan thật lạ lẫm. Từ khi biết nhau đến giờ lúc nào gặp nhau anh cũng vận quần jean áo thun, hoặc short và sơ mi ngắn tay, ở chỗ làm anh mặc đồ đầu bếp, chưa bao giờ anh chỉnh chu lịch lãm trong một bộ suit. Nàng cố nén để không bật ra tiếng khen ngợi vẻ ngoài quá hoàn hảo của anh lúc này. Chiếc quần âu ôm thẳng tắp, đôi chân dài và thẳng rất hợp với chiếc áo vest vừa vặn, áo sơ mi trắng bên trong cũng rất khít với thân thể rắn chắc, điểm xuyết bởi chiếc cavat màu xám trên làn da trắng và mái tóc nâu, anh thật sự quá gợi tình và nguy

ngực phô bày những đường cong hấp dẫn. Janine có vẻ bận bịu đúng kiểu các bà mẹ ngày con lấy chồng, dù là Á hay Âu, luôn miệng nhắc: đi thôi, đi thôi, trễ giờ rồi.

Trước hiên nhà, ngay chỗ mấy bụi rosemary xanh mướt, một chiếc Limousine đen bóng loáng đã đỗ sẵn. Vài người thân họ hàng của Christina đứng đợi, nói cười vui vẻ.

Nàng khoác tay Ryan bước tới, cười chào thân thiện. Giữa tất cả là những tóc vàng mắt xanh da trắng, sự xuất hiện của một cô gái Á Đông, da nâu, tóc đen có vẻ trở thành tâm điểm. Nàng ngại ngùng với ý nghĩ đang giành mất phần quan trọng của Christina, bèn lui

hiểm cho bất kì cô gái nào. Nàng bí mật phát hiện nếu anh thường xuyên xuất hiện trong diện mạo này thì có lẽ những người như William chẳng còn vũ khí nào để cám dỗ nàng nữa.

- Em đẹp lắm, Hạ Hương. - Ryan đã nói trước, khiến nàng có chút xấu hổ cho những ý nghĩ đen tối bên trong.

Trong nhà Janine, mọi người đã sẵn sàng. Cô dâu Christina mặc soire trắng, mặt trang điểm rất nhạt, tóc nâu buông thả, tay cầm bó hoa hồng, xinh xắn một cách nhẹ nhàng trong khi cô em gái, Adele 20 tuổi vừa bay về từ Queensland là phù dâu hôm nay, lại quá rạng rỡ với chiếc áo cúp vào phần

nhẹ về sau lưng Ryan, như thẹn thùng với thứ tiếng Anh không sõi của mình.

Xe Limousine đưa cả nhà Christina đến nhà thờ. Gần 5 giờ chiều, nắng vàng ươm trên đường. Janine cười mẫn nguyễn, không ngớt xuýt xoa về ngày đẹp trời. “Mới hôm qua còn 42 độ, nóng đến muối chảy ra mà hôm nay đã mát dịu, quả là ngày lành tháng tốt”. Ryan khui champagne có sẵn trong xe, mọi người cung ly chúc tụng í ới. Không rõ do men rượu, hay do cảm giác lần đầu ngồi Limousine, hay lần đầu dự đám cưới Tây, hay cả vì một Ryan đẹp ngời ngời đang ngồi cạnh nắm tay mà nàng lâng lâng hạnh phúc đến mức tưởng như đang dự chính đám

cười của mình.

Nhà thờ Saint Paul trên phố Drummond hiện ra thật uy nghi. Chóp nhọn hứng nắng và đổ bóng xuống khoảng sân đầy hoa. Khách khứa đứng từng cụm, chuyện trò thong dong. Nụ cười nào cũng ấm áp. Ryan vừa từ xa về nên ai cũng muốn đến trò chuyện. Nàng cứ đứng bên cạnh anh, lí nhí vài câu xã giao, đưa má ra đón lấy những nụ hôn kiểu Úc đến chai cả mặt và cố gắng cười thật nhiều.

- Hạ Hương, chiếc váy của bạn đẹp quá.

Nàng quay lại, thấy một cô gái trạc tuổi Ryan, cao lớn, tròn trịa, mái tóc nâu, đôi mắt xám đang cười thật rạng rỡ.

- Cảm ơn chị, chị cũng thật xinh đẹp. - Nàng đáp lễ. Quay sang Ryan, mắt nàng có ý hỏi: Ai thế anh?

Anh hôn má cô gái nọ, rồi hai người thì thầm gì nàng không rõ. Cô gái nhìn nàng một lát, rồi bỏ đi. Nàng thắc mắc tính hỏi Ryan cho ra lẽ thì đã nghe tiếng chuông báo hiệu giờ hành lễ đã đến. Từng đoàn người tiến vào nhà thờ và ổn định chỗ ngồi, không khí chẳng mấy chốc trang nghiêm và thiêng liêng.

Từ cửa hậu nhà thờ, cha xứ tiến vào, nụ cười trên môi ông thật hồn hậu. Adele cầm hoa bước theo, cô làm duyên đến mức xém vấp hàng ghế trên lối đi khiến mọi người cười ồ lên.

Giây phút hồi hộp bắt đầu khi Rob dắt tay Christina bước vào lễ đường, bàn tay cô run run và mắt ướt. Từ xa, chú rể, một chàng trai gốc Mỹ Latinh da đen thấp đậm tiến đến, đỡ lấy tay cô dâu và đến trước bàn thờ Chúa. Từ sau đó thì nàng chẳng thấy gì nữa vì khoảng cách quá xa, chỉ nghe tiếng cha xứ lao xao và nàng đoán là câu hỏi kinh điển “con có muốn sống cùng người này đến trọn đời không?”.

“Quả là không như trong phim lăm anh nhỉ?” - Nàng thì thầm vào tai Ryan khi thấy các thủ tục diễn ra khá đơn giản. Ryan gật gù rồi đưa tay ngang miệng, ý bảo nàng giữ trật tự. Nàng xấu hổ, cúi gằm xuống đất. Tự bản chất một cô gái

cảnh lẻ bầy, khi anh đứng với nhóm đàn ông nàng cũng qua nhóm đàn bà, gật gật cười cười cho hòa đồng dù trong lòng có chút không thoải mái.

Tiệc nhà hàng làm ở tầng 2, nhìn ra biển. Thức ăn xếp ở các góc, khách xếp hàng và tự lấy. Giữa phòng DJ chơi nhạc rất hăng, mới 7 giờ mà đã náo nhiệt mấy bài nhạc thường chỉ thấy mở trong vũ trường.

- Hạ Hương, bạn và Ryan quen nhau lâu chưa? - Một cô gái trong nhóm hỏi.

- À... - Nàng ngân ngừ không biết có nên nói mới chỉ yêu nhau ba tháng hay không, rồi không thể khác, nàng nói nhưng “ăn gian” chút xíu - Dạ, biết nhau bảy tháng nhưng

châu Á nàng luôn có chút ít mặc cảm về những ứng xử đâm đồng với người Tây phương, từ xếp hàng, kiểu cảm ơn và xin lỗi, cả nói chuyện trong đám đồng. Nàng luôn tự nhủ lòng cần im lặng quan sát để học nhưng đôi lúc vẫn bị sơ ý. Dù vậy, nàng cần anh giúp đỡ hơn là phê phán. Tự dung lòng thấy dõi hờn, nàng bướng bỉnh đưa mắt nhìn quanh và bất ngờ bắt gặp ánh mắt cô gái khi nãy đang nhìn mình chằm chằm. Cô gái nhoẻn cười rồi quay lên chỗ cha xứ, ra vẻ tập trung.

Nàng ôm thắc mắc đó ra tận nhà hàng, khi kết thúc lễ nhà thờ mà vẫn chưa ngơi phút nào để hỏi Ryan. Anh quá bận biu chào hỏi, cung ly. Để tránh

yêu nhau chừng hơn bốn tháng.

- Chà, nhìn hai người giống yêu nhau ba năm í, đẹp đôi lắm. - Cô gái khác nói.
- Thế hai bạn có tính về Úc sống không, hay ở Việt Nam?
- Mình không biết Ryan thế nào, còn mình thì vẫn thích sống ở Việt Nam hơn, công việc ở đó của mình rất tốt...

Cuộc nói chuyện bắt đầu dắt dây quanh công việc của nàng mà theo các người bạn Úc là hẳn rất “nổi tiếng và thành công”. Nàng chỉ cười, không kiêu hãnh mà cũng chẳng ra vẻ khiêm tốn. Với các nước, làm xướng ngôn viên trên tivi mục tin tức là một cái gì đó

ghê gớm, phải rất thông minh, xinh đẹp mới được làm, chỉ riêng nàng biết ở Việt Nam đó chỉ là một công việc bình thường, phục vụ cho nhà nước và lãnh lương như bao nhiêu người khác mà thôi.

Ryan lẩn đâu mất suốt cả buổi tiệc. Trò chuyện với các cô gái một hồi cũng chán, nàng đưa mắt tìm anh mà chẳng thấy. Cầm ly cocktail bước ra hiên định đứng ngắm biển nàng giật mình lùi lại khi thấy anh và cô gái mắt xám đứng cạnh nhau. Cuộc nói chuyện của cả hai có vẻ gay gắt. Có lúc cô gái kia chạm tay anh. Nàng nín thở. Dự cảm của nàng không sai, ngay khi nhìn thấy cô ta lần đầu nàng đã thấy bất an. Bước ra hay vờ như không

thấy? Nàng cứ đứng chôn chân tại chỗ.

Có ai đó kéo nàng ra ghế, và nói gì đó lao xao, và nàng chỉ nghe được mấy chữ “Kate, Kate”. Thanh âm đó rất quen, trong chốc lát nàng sững người nhớ ra câu chuyện từ thuở ban đầu Ryan kể, về cô bạn gái lâu năm. Thì ra là cô gái đó.

- Chuyện này hơi tệ nhỉ, mong Hạ Hương đừng buồn nhé. Minh cũng là bạn của cả hai người đó nên rất cảm thông. - Tiếng cô gái trước mặt vang lên đều đều.

- À, không có gì đâu Alinda. - Nàng nói, vẻ mặt rất dừng đứng, nhưng trong lòng có gì đó măt mát.

Từ giây phút đó bữa tiệc dài hay ngắn, vui hay buồn nàng chẳng màng nữa. Ngồi trong một góc, cầm ly nước đến khi loãng hết, nàng cười một cách vô hồn. Nhạc vẫn giật rộn rã, cô dâu chú rể xoay vòng trong đám đông. Không ai chú ý đến cô gái Á Đông da nâu tóc đen nữa. Kể cả Ryan. Anh thỉnh thoảng nhìn nàng cười, nàng đáp lại vờ như không có chuyện gì xảy ra. Kate biến mất, chẳng thấy nữa, nhưng nàng không hề có lại chút bình yên nào.

Đám cưới kết thúc lúc nửa đêm, sau màn quăng hoa của cô dâu và quăng ruy-bang của chú rể. Adele chụp được, cười toe toét khi nghe Janine nói “vậy là sau Christina tới phiên

con nhé". Ryan, kì lạ thay lại bắt được ruy-bang, ai cũng vỗ tay tán thưởng. Anh chạy về phía nàng, nhấc bổng lên và đeo ruy-bang vào tay. Nàng cười như mếu bất kể những tiếng "chúc mừng" vang lên từ phía.

Suốt đường về nhà, cũng trên chiếc Limousine, nàng gục hẳn vào ghế. Melbourne lại tiếp tục thể hiện sự kì lạ của thời tiết khi trở lạnh còn 15 độ. Nàng co ro nhưng nhất quyết không tìm hơi ấm nơi Ryan. Mắt ngó ra trời đêm hiu quạnh ở con phố nhỏ, nàng thấy cô đơn và khao khát được về nhà.

Nàng tỉnh dậy trên sofa. Trời bên ngoài còn chưa tỏ. Đêm

qua về đến Ryan gục ngay xuống giường, không hay biết gì về việc nàng đã ngồi bất động nguyên đêm nhìn ra bầu trời nước Úc đầy sao. Tất cả những thơ mộng, xinh đẹp, nên thơ phút chốc vô nghĩa. Nàng nhớ lại cái mong muốn lập tức trở về hồi tháng 9, lúc gặp Huy, tự hỏi có khi nào lịch sử lại lặp lại. Nước Úc không thể dung nạp nàng được bao lâu ư? Ngày ấy là vì nàng không yêu Huy. Còn bây giờ, là vì điều gì? Vì quá yêu Ryan ư?

Nước mắt nàng chảy dài. Mọi cảm xúc không rõ rệt lắm, chỉ có sự tủi thân bao vây bện bề. Đây không phải đất nước của nàng, đây không phải bạn bè nàng, và chàng trai tóc vàng nằm kia, sau bí mật hôm qua

Ryan không hiểu, tưởng nàng nũng nịu nên càng cố âu yếm.

- Đừng đụng vào em. - Nàng hét lên.

Ryan dừng hẳn. Mặt anh nghêch ra, nom rất khó chịu.

- Em làm sao vậy. Đây là nhà Janine, em đừng làm ồn thế.

Nàng tức tưởi, không thể chịu đựng được nữa.

- Nếu anh xấu hổ về em như vậy thì đừng đưa em về đây, quăng em ra đường đi.

Ryan im lặng. Nàng tuôn ra như vòi nước tất cả những uất ức của ngày hôm qua, chẳng che đậy giấu giếm, như sẵn sàng cho cuộc chia tay và trở

có thể cũng chẳng là người yêu của nàng nữa. Nàng bơ vơ, cô lẻ, lạc loài. Yến nói, phải đi Úc với người bản xứ, tuyệt hơn nhiều. Giờ thì nàng đã thấy rồi. Nàng thèm biết mấy được ngồi ở đâu đó tại Việt Nam, với cô bạn thân, dù chỉ để nghe cô sĩ vả chì chiết về sự ngốc dại của mình.

- Hạ Hương, dậy đi. Sao em lại nằm đây? - Tiếng Ryan vang lên như từ xa vọng lại.

Nàng mở mắt, thấy bóng anh bên cạnh, vẫn thân thương như bao lâu nay. Anh ghé môi hôn, nàng đáp trả cuồng nhiệt. Và rồi, giữa khi anh định tiến sâu hơn nàng đột ngột nhớ lại cơn đau nhói từ tim mình, vội đẩy anh ra một cách lạnh nhạt.

về. Kiên nhẫn một cách khó tin, Ryan đợi nàng thỏa cơn tức tối mới thong thả nói:

- Là lỗi của anh. Phải, đó là Kate. Tui anh chỉ mới chia tay sáu tháng. Anh không còn yêu cô ấy, điều đó là thật, nên anh mới đưa em về đây. Nhưng việc gặp lại cô ấy là điều anh không lường trước, và việc cô ấy tiến đến gặp em càng làm anh khó xử. Vì khi chia tay anh đã hứa sẽ không yêu ai khác ít nhất là một năm sau, hoặc ít ra là đợi cô ấy có cuộc tình khác, dù sao cũng thiệt thòi cho cô ấy...
- Thiệt thòi gì chứ? - Nàng nói, giọng không hề vơi bớt cơn giận.
- Cô ấy đã đính hôn với anh.

Mua nhà cùng anh. Tụi anh đã tính sẽ trở về Úc sinh sống và đám cưới. Nhưng em thấy đó, anh gắn bó với Việt Nam và chỉ muốn sống ở đó đến hết đời, cô ấy thì không chịu, tụi anh mâu thuẫn, cãi vã rồi chia tay. Rồi anh gặp em...

- Vậy anh yêu em, hay chỉ là sự bù đắp tạm thời? - Nàng hỏi, giọng đầy ngờ vực.
- Những gì anh đối với em không đủ trả lời sao? Cô ấy gần 40 tuổi, vẫn độc thân, và có ý chờ anh, nếu là em em có áy náy không? Nếu là em em có nỡ phô bày tình yêu mới trước mặt để làm cô ấy đau lòng không?
- Chẳng phải người Tây không quan trọng tuổi tác... - Nàng

nói cứng.

- Không hắn thế đâu, nhất là với cuộc tình kéo dài tám năm.
- Ryan nói, vẻ rất nặng nhọc.

Nàng im lặng, nhớ lại những cuộc tình đã qua trong đời mình, không thể nói lòng không vương vấn. Gương mặt Ryan nghiêng nghiêng khắc khổ, dưới ánh nắng buổi sớm mai vương trên tóc, trông anh vừa già cỗi vừa trẻ thơ. Tình thương hơn là tình yêu trong nàng dâng lên da diết, nàng buông từng chữ một:

- Ryan, em hiểu nhầm anh. Em xin lỗi. Anh cứ làm những điều mình cho là đúng.
- Hạ Hương, mọi sự rắc rối là ngoài kiểm soát. Anh chỉ

muốn em hiểu, mọi thứ anh làm không ngoài việc làm cho em hạnh phúc. Anh chỉ cần em cảm thông, cho anh thời gian, từng chút một, để dần quên, dần quen...

Bóng anh ùa xuống, nàng đưa thân đón lấy. Không thể nói sự gần gũi này là hạnh phúc tột cùng nữa khi có một điều gì đó vừa rạn vỡ tận sâu bên trong, nàng nhủ, nhưng như mọi lần sự lạc quan lại vực nàng dậy. Số mệnh, nếu đó là số mệnh thì nàng làm sao cưỡng lại được.

PHỤ NỮ ĐỐ KỊ

K atrina nói, giọng thườn thượt qua điện thoại:

- Hạ Hương, con xem, Ryan lâu mới về mà cứ ở rịt bên nhà Janine không qua thăm cô, làm mẹ thế này có đáng buồn không chứ...

Nàng ngó Ryan đang tẩm tỉnh cười, đáp lời ra vẻ đồng lõa:

- Phải, Ryan tệ quá. Con sẽ kêu ảnh qua liền.
- Ủ, Harry cũng đang ở đây,

anh em nó cũng cần gặp nhau chứ.

Katrina còn nói gì đó nữa nhưng Ryan đã chụp lấy điện thoại và nói “yêu mẹ” vội vàng rồi tắt ngay. “Nếu không thì đến năm sau mình mới sang thăm mẹ được” - Anh giải thích, sợ nàng lên án sự thất lễ. Dù làm ra vẻ hiếu đế nhưng thực chất sự chủ động của anh cũng giúp nàng bớt ngượng nghịu khi phải đóng vai nàng dâu tương lai hiền ngoan.

Nắng trưa gay gắt chiếu xuống mặt đường, rơi vào gương mặt Ryan nhẽnhại mồ hôi. Anh lái xe chăm chú, trả lời mọi câu hỏi của nàng một cách lười nhác.

- Ủa, Harry là em trai kế hay út

của anh?

- Út.

- Là cái người có vợ Việt Nam mà anh từng kể phải không?

- Ủ.

- Cổ tên gì?

- Vi.

- Cô ấy đẹp không?

- Tạm.

- Hơn em không?

- Thua xa.

Nàng tính nổi điên vì lối trả lời nhát gừng từng chữ của anh, nhưng câu trả lời cuối cùng làm nàng khoái trá quá nên

- Vi đẹp quá trời nè, sao kêu thua em.
- Tùy mắt mỗi người, Harry thấy Vi đẹp, còn anh chỉ thấy em đẹp thôi.

Khuôn miệng Ryan nói tinh queo, chẳng có vẻ gì là anh đang lấy lòng nàng cả. Cảm động vì sự mù quáng đáng yêu của anh, nàng nghiêng người qua hôn anh chùn chút vào má. Ryan cười rinh rích, bồi thêm:

- Vi lại chẳng thông minh, duyên dáng, điên cuồng như em. Nói chung, Harry gấp em có khi sẽ còn mê em hơn cả vợ mình.

Nhưng Ryan đã lầm. Chính nàng mới là người choáng

chẳng thèm sủng cồ nữa. Bản tính đố kị đàn bà cố hữu khiến nàng tò mò muốn kiểm chứng lời Ryan. Trên Ipad, nàng lùng sục tìm facebook của em trai Ryan, chủ yếu chỉ để nhìn mặt cô nàng Việt Nam đó. Tóc dài đen nhánh, mắt bồ câu lay láy, dáng dong dỏng cao, nụ cười rộng mở rất có khả năng hớp hồn đàn ông, khuyết điểm duy nhất là chiếc mũi hếch lại làm cho khuôn mặt thêm duyên, Vi rõ ràng là một mỹ nhân. Nàng len lén ngó mình qua kính chiếu hậu và so sánh với bức hình trước mặt, lòng không khỏi ghen ty.

- Ryan, anh lừa em phải không?
- Gi?

váng bởi Harry. Ngay khi nhìn thấy cậu em trai của Ryan ở bậc cửa nhà Katrina, nàng đã xuýt kêu lên. Anh ta quá đẹp trai. Không có vẻ quyến rũ kín đáo như William, Harry trông tươi trẻ như nắng sớm, cử chỉ nửa đường hoàng nửa tay chơi, ăn vận phục sức hết sức thời trang, phải nói là hoàn hảo từng đường tơ kẽ tóc.

Vì ở ngoài vẫn ưa nhìn, nhưng không được thanh mảnh như trong ảnh. Cô mặc một chiếc áo màu hồng rộng cánh dơi như cố ý che phần bụng hơi ngấn mỡ. Ryan ghé tai nàng nói rất nhanh. “Thấy chưa, còn lâu mới bằng em”. Nàng cười toe toét, vừa vui sướng trong lòng vừa tỏ vẻ thân thiện bên ngoài khi tiến đến chào

Katrina. Rồi Vi. Ryan và Harry thì lao vô đánh đấm loạn xạ, như con nít.

Katrina nhìn hai cậu con trai, miệng không ngớt xuýt xoa trong vui sướng.

- Tui con thấy đó, hai đứa con trai đã lớn chừng này, đẹp trai thế này...

Nàng gật gù, cố để không nói ra ý nghĩ trong đầu: Harry đẹp hơn chứ. Là anh em cùng mẹ khác cha nhưng hai người chẳng có nét gì chung. Ryan cao lớn nhưng vai hơi ngang, mặt anh vuông, tóc vàng ngả sắc trắng, mắt nhỏ màu hạt dẻ, môi mỏng, hơi lai Nga. Harry có vẻ đẹp đặc trưng Úc hơn, cao và gọn ghẽ, cầm nhọn, mắt to và xanh biếc, tóc anh vàng

óng và trên khuôn miệng đầy
đặn có lún phún râu tạo một
vẻ nam tính chết người. Chưa
kể Ryan có chất giọng hơi điềm
đạm kiểu ông già thì Harry lại
có vẻ nũng nịu trẻ thơ, không
khí phẫn khích ngập tràn
quanh anh.

Vi nói rất ít nhưng nàng cảm
giác không phải vì cô kiêm lời,
mà để phòng thủ thì phải.
Nàng cố tình dùng tiếng Việt
để hỏi chuyện nhưng Vi vẫn vờ
vịt trả lời bằng tiếng Anh, hoặc
lảng tránh sang Katrina. Mất
hứng, nàng tiến đến bên chỗ
Ryan.

- À Harry, đây là Hạ Hương bạn
anh, cũng Việt Nam như Vi đó.
- Ryan nói, với tay ôm lấy eo
nàng.

- Chào Hon, gì nhỉ, Huong hay Hang?

Harry cong lưỡi nói, vẻ khó nhọc, đôi mắt nheo lại trông quyến rũ chết người. Anh tính bước đến, rồi bỗng đứng yên một chỗ, tay giơ khẽ lên cao để chào. Không ôm. Không hôn hai má. Không khó để nàng thấy ánh mắt cô vợ đang liếc sắc như dao cau từ đối diện. Nàng cười khùng khục trong bụng khi phát hiện ra một cuộc chiến ngầm đã bắt đầu. Không dừng điều đó làm nàng vô cùng hào hứng. Nở một nụ cười tỏa nắng mùa hè, nàng cố tình phô ra hết vẻ duyên dáng của mình:

- H.U.O.N.G. Như là nước hoa vậy. Anh lấy vợ Việt mà vẫn

chưa nói tiếng Việt được hay sao?

- Tại bị dụ, chứ có kế hoạch gì từ đầu đâu mà học. - Harry nói, vẻ tưng tửng.

- Hèn gì, chứ tuổi anh ở Việt Nam người ta còn lo chơi chứ chưa ham lấy vợ đâu. - Nàng ôm ờ.

Mặt Vi khó chịu ra mặt. Katrina vô tư nói:

- Hay thật, từ giờ trong nhà mình có đến hai bông hoa Việt Nam, nhà mình thiệt có phước...

Ryan lúc nào cũng nhanh nhau mỗi khi Katrina chuẩn bị cho một câu chuyện dài hơi mới:

- Thôi, cả nhà mình đi kiếm chỗ nào đó ngồi đi, ở đây nóng quá.

Harry lái chiếc xe thể thao màu vàng phô trương đánh vòng ngoạn mục và thắng kít trước cổng. Vi dắt tay Katrina bước lên. Nàng leo lên chiếc Subaru bên này cùng Ryan, môi không sao khép lại được bởi những ý nghĩ phấn khích chạy trong đầu. Cô vợ Harry, nếu là nhân vật chính kiêm tác giả của cuốn tiểu thuyết này, hẳn sẽ không ngại mà viết về nàng thế này. “Cô bạn gái anh chồng tôi, đến từ Việt Nam nhưng kiểu cách đóm dáng không chấp nhận được. Cô nàng da đen, xấu xí, tính tình đong đảnh, ra vẻ gợi cảm, nói cười ồn ào vô duyên, ăn mặc

như hề, tiếng Anh như shit, chẳng hiểu cô ta có gì hấp dẫn để Ryan chọn, thật chẳng ra sao”.

Nàng cười thành tiếng. Ryan không chịu được, vặn vẹo:

- Giì mà tự sướng quá vậy. Chỉ vì đẹp hơn Vi sao?
- Một phần thôi, anh không để ý thấy cô nàng điều khiển để Harry không ôm hôn em khi chào hỏi, thật là ghê gớm...
- Em nguy hiểm đến thế sao...
- Không phải chuyện em sẽ quyến rũ Harry, mà cô nàng sợ em cướp mất vị trí độc tôn hương vị Việt Nam duy nhất trong nhà anh lúc này.

- Hèn gì với mấy cô người yêu trước thấy Vi cư xử dễ thương lắm...

- Giì, đến mấy người yêu lận hả, anh đưa bạn gái về nhà một cách vô tội vạ vậy sao...

Giọng nàng đột ngột đổi sắc thái, mặt đanh lại như thật khiến Ryan rụt cổ.

- Thôi thôi, lại bắt đầu nữa đi. Em chưa là vợ mà ghê gớm chả thua gì Vi rồi đó, ai bảo con gái Việt Nam hiền hậu, anh em nhà tôi bị lừa hết rồi...

Bên kia xe Harry chạy êm không tiếng động, không tiếng nói cười còn bên này xe Ryan thì ôn ào hết một khúc đường. Nàng bày đủ trò tựa như trình diễn cho xe kia xem. Ryan xấu

hổ kéo kính xe lên, phóng vun
vút lên đồi.

LẠC TRONG MẮT MÀU ĐẠI DƯƠNG

Chiều nhạt nắng, con đường dốc thoai thoái xuống hồ nước xanh lơ mở ra một không gian bình yên vô tận. Vài chiếc thuyền đậu lững lờ. Những hàng liễu dài rủ bóng xuống mặt nước trong. Bên những mỏ đất cao, rất nhiều chiếc bàn chạm trổ xinh xắn nằm chờ đợi người.

Leo lên vài bậc thang bằng đá, nàng nhìn thấy tấm bảng bằng

gỗ to trên lối vào. “Teahouse, đồi Clifton”. Katrina nặng nề vậy mà bỗng thoăn thoắt bước, miệng liên hồi ca ngợi vẻ đẹp của nơi mà bà đã đến chẳng biết bao nhiêu lần.

Chọn một chỗ trên gác cao nhìn ra toàn cảnh, Harry chủ động đi lấy thức uống. Vi ngồi lắng nghe Katrina một cách chăm chú, ra dáng đâu ngoan. Nàng và Ryan chạy qua chạy lại chụp ảnh. Gió từ mặt hồ thổi lên mang theo hơi ẩm, se se lạnh. Khung cảnh cứ như thiên đường.

- Em và Vi thật sự không thể hợp nhau à? - Ryan nói.
- Thì đã hẳn 100% rồi, anh còn hỏi.

- Nhưng em là MC mà, không đủ sức dùng sự duyên dáng của mình thu phục cổ sao?
- Không, vì em không muốn. Nhưng thu phục Harry thì được. - Nàng nói, mặt rạng rỡ, chỉ trong lòng mới biết điều đó ý nghĩa là gì.

Harry khệ nệ bưng từ quầy ra một khay lớn những bánh ngọt, cafe và trà nóng. Mùi cappuccino và mùi thảo mộc quyện vào nhau trong cái se sẽ của buổi chiều khiến cả không gian như dậy hương. Bàn hình chữ nhật hướng ra mặt hồ, bên này Vi với Katrina, bên kia Ryan và nàng. Harry chần chừ vài giây rồi ngồi cạnh Ryan, môi nói “để anh em tiện cung bia” mà mắt nhìn nàng nheo

nheo một cách cố ý. Chân anh vờ chạm lấy chân nàng dưới bàn. Tay anh khẽ chạm lấy phần thân váy. Nàng cười đong đưa, thích thú với trò mèo vờn chuột này. Ryan trong sáng chẳng hề ngờ vực gì, cứ vô tư cắn từng miếng lớn bánh tart dâu, nói cười phớ lớ.

- Hạ Hương này, con là xướng ngôn viên trên tivi à, chắc thích lắm nhỉ. - Katrina mở lời.
- Dạ, công việc rất tuyệt. Ngày nào cũng được thu thập những cái mới, được xinh đẹp và hâm mộ... - Nàng nói, cố tình làm quá lên cho cái cô Vi kia ghen tức.
- Hồi đó em học nghề truyền hình à? - Harry nói, bàn chân nàng mềm và ấm dưới chân

anh.

- Không, em học làm cô giáo. - Nàng rút khẽ chân ra khỏi và giẫm ngược lên lại chân Harry. Mắt nàng trừng lên thích thú.
- Hạ Hương học đến Thạc sĩ đấy, dạy đại học, mà cô ấy bỏ để đi làm truyền hình. - Ryan chen vô, đúng ý đến mức nàng sướng rân người khi khỏi phải khoe mẽ.
- Con giỏi quá, Ryan thật may khi có bạn gái như con. - Katrina khép lại màn “vinh danh” thật ồn ào của nàng.

Vì chẳng hỏi, cũng chẳng chen vô một câu. Cô mất tự nhiên khi không chỉ trở nên mờ nhạt trước một “hạt nhân” Việt Nam khác mà còn bởi sự xưng

- Thôi thôi, mình cũng phải đi Hạ Hương ạ. - Đến phiên Ryan lên tiếng. Anh quay sang Katrina - chắc tui con sẽ tranh thủ đi xuống thăm Dave luôn, thời gian không có nhiều.

Katrina mặt đang hớn hở bỗng xiù lại. Bà quay mặt ra hồ, nơi giờ đây mặt trời đã xuống, nắng chỉ còn vương trên ngọn cây. Anh em Harry hỏi thăm về người đàn ông vắng mặt, đủ để nàng hiểu đó chính là người chồng sau của Katrina, bố ruột của Harry và một người con nữa là Chris. Kể từ sau khi ly dị Katrina, ông dọn ra khỏi trung tâm Melbourne, về tận một vùng xa xôi núi non hiểm trở phía Đông Bắc Victoria để sống phần đời còn lại kiểu thôn dã. Người vợ sau của ông,

tụng vô ý của người xung quanh, nhất là Harry. Hồi lâu, cô tỏ ra không chịu đựng thêm được nữa, nói:

- Chắc tụi con phải về, chiều nay tụi con phải đi có việc...
- Ô, việc gì em. - Anh chàng Harry nói khi miệng vẫn nhóp nhép miếng dâu, khiến môi anh đỏ mọng. Nàng phải nhìn đi chỗ khác để không bị cám dỗ cái ý nghĩ nếu hôn lên đó sẽ thế nào.
- Việc của em, gấp lắm. Anh không đi cùng thì em đi một mình. - Vi dám dâng.
- Hay là Harry ở đây, để Vi đi rồi quay lại. - Nàng vẫn không thể ngừng trò vui lại được, mắt nàng gợi tình tối đa.

Michelle, đang bị ung thư. Điều lạ là Dave dù chỉ là bố dượng nhưng tình cảm của Ryan dành cho ông lại thắm thiết ruột thịt hơn cả người cha đẻ mà anh chưa biết mặt. Năm nào về nhà vào dịp Tết Tây, Ryan cũng dành hẳn một tuần sống cùng Dave, phụ ông làm vườn nho, chăm đàn gia súc và ngồi nghe ông tỉ tê chuyện bầy ngựa đàn cừu.

- Nghe nói Michelle giờ bệnh nặng lắm rồi, con gửi lời hỏi thăm cho mẹ nhé. - Katrina nói.
- Anh nói vợ chồng em gửi lời thăm ba, bạn quá tui em chưa xuống được, có thể sang tháng 3. - Harry tiếp lời, vẻ rất có hiểu, nhưng nàng chẳng tin

tưởng chút nào.

Bóng nắng chỉ còn lưa thưa trên đỉnh đồi, trời chiều mát rượi. Sau những cái ôm từ giã rất lê thê kiểu Úc, Ryan đưa nàng lên đường. "Một nơi bí ẩn hoang vu nhất thế giới" - Anh nói. Nàng cười nhẹ, lúc này chưa phải lúc để háo hức điều đó vì chút cảm xúc xôn xao đã bỏ lại bên đồi, khi chiếc xe màu vàng từ từ rời khỏi tầm mắt, mang theo những trò vui nàng nghịch với Vi, những câu chuyện đều đều của Katrina, và nhất là ánh mắt gợi tình của chàng trai mắt xanh. Và cả cái ôm cuối cùng nữa.

Nàng khép mắt nhở lại giây phút khi anh chàng lần khần không bước tới, nàng vờ vịt bỗ

ngay vào người anh ra vẻ vô tư
như với bao nhiêu người Úc
nàng đã gặp. Má chạm má. Vai
trong vai. Ngực áp ngực. Tay
đan trên lưng. Khuôn mẫu
như bao nụ hôn chào tạm biệt
khác. Chỉ riêng nàng nghe rõ
cơn dồn dập từ tim và niềm
hân hoan cũng đi ra từ đó.
Harry lui về cầm tay Vi, mắt
anh ánh lên thứ ánh sáng lạ
lùng, như là có nắng len vào.

Nhưng thôi, đã qua rồi, chút
hoang dại tuổi trẻ, nàng mím
môi cười, chôn vùi bí mật.

VỀ ĐỒNG HOANG CỎ CHÁY TAGGERTY

Qua bao nhiêu con đường ngoằn ngoèo giữa núi rừng và ruộng đồng hoang vu, từ lúc hoàng hôn đến khi bóng đêm ập xuống, những câu chuyện từ rôm rả đến im bặt, cuối cùng Ryan cũng đưa nàng đến với một vùng xa xôi, tựa như đang đi vào bộ phim “Brokeback Mountain”. Hoang sơ. Quanh

vắng.

- Đây là đâu anh? - Nàng cất tiếng thì thầm, sợ phá tan sự mênh mong vô tận xung quanh.

- Taggerty, một thị trấn Đông Bắc Victoria. Ở đây cách xa thế giới loài người, chỉ có muông thú thôi, em có sợ không? - Ryan nói, gương mặt ánh lên vẻ háo hức như chẳng chút mệt mỏi sau ba tiếng lái xe miệt mài.

Nàng ngược lên trời, những vì sao đêm chi chít như dệt thành một tấm lụa lóng lánh. Cảnh vật chung quanh mờ mờ, chỉ đủ để nhận dạng vài ngọn núi mờ mờ cong lượn trên nền trời, cây cỏ im lìm trong đêm. Sương đêm xuống lạnh, gió len

lén thổi qua làm nàng co ro thụt người. Phía trước cách đó không xa, một ngôi nhà gỗ kiểu trang trại lấp ló đèn vàng hắt qua cửa kính.

- Vào nhà thôi em, Dave và Michelle chắc còn thức đợi chúng ta, chứ bình thường giờ này họ đi ngủ rồi.

Nàng liếc đồng hồ trong điện thoại, gần 10 giờ đêm. Không gian yên tĩnh đến mức nghe rõ tiếng chân Ryan lạo xạo trên sỏi. Ở bậc thang gỗ vào nhà, nàng bấu lấy tay Ryan khi nghe âm thanh dường như của một loài thú hoang gọi bầy. Ryan hôn nhẹ vào trán, âu yếm như với đứa em nhỏ. “Đừng lo, chúng rất hiền”.

Cánh cửa gỗ kẽo kẹt mở ra cả

một vùng đèn vàng ấm áp.

Dave và Michelle ngồi trên chiếc bàn tròn trước tivi, yên bình và thong dong như tuổi già của họ. Cả hai không vội vàng hấp tấp chào hỏi như kiểu Katrina mà chậm rãi đưa mắt nhìn, tựa như Ryan đã ở đây bao lâu nay, vừa đi đâu đó trở về. Dave, tóc bạc phơ, cao gầy, mắt sâu, nói chậm rãi:

- Tụi con về rồi à.

- Vào nhà đi con. - Michelle tiếp lời, từng chữ một phát ra khó nhọc.

Ngay lập tức nàng thấy yêu quý người đàn bà này. Có thể vì tính trắc ẩn cố hữu khi đã nghe từ đầu về tình trạng bệnh tật của bà, hoặc cũng bởi sự

- Ô, thế sao mình không dọn đi nơi khác. - Nàng góp lời.

Cả ba người, Ryan, Dave và Michelle cùng cười. Nàng ngượng ngùng.

- Nếu dọn đi chắc mùa hè cả nước Úc đều đi. Cháy là bình thường ở đây em ạ. - Ryan nói, gương mặt không giấu được sự hưng phấn bởi nét mặt ngây ra của nàng.

- Nhưng bù lại, mùa hè có nhiều điều hay lắm, con ạ. Hãy tận hưởng, đáng nhớ lắm đấy. - Michelle nói, giọng nghe thật âu yếm.

Đãi nàng một ít bánh mì nướng phết bơ rồi tráng miệng bằng một dĩa kem với cherry tươi, Dave với Michelle xin

yếu ớt đáng thương của Michelle. Ryan từng kể bà đau chùng 55 tuổi, nhưng vẻ ngoài lúc này có thể gây hiểu nhầm bà đã gần 70. Tóc bạc trắng, khuôn mặt méo mó, một nửa thân người bị lệch. Duy chỉ có đôi mắt vẫn sáng ngời và từ đó, một thứ cảm xúc yêu đời dâng lên kinh ngạc.

Ryan kéo ghế ngồi xuống, quay về phía tivi. Đang có tin về cháy rừng ở New South Wales.

- Trời, may quá, con và Hạ Hương đã lái xe qua chỗ đó đó.
- Anh kêu lên.
- Chưa may đâu, mấy hôm nay gần đây cũng có vài đám cháy, đặc thù mùa hè nước Úc mà. - Dave nói.

phép đi ngủ vì quá trễ. Ryan ngáp lên ngáp xuống tẻ mệt nhưng mắt vẫn không rời khỏi tivi. Nàng ngồi lọt thỏm trong ghế sofa, lười nhác ngó mọi vật. Căn nhà là một khối chữ nhật rộng, không cầu kì kiến trúc như các kiểu nhà ở trung tâm Melbourne, mọi xếp đặt trong nhà đều đơn giản nhưng tiện nghi. Từ cửa vào, bên trái là một bàn billard nhỏ có đèn rọi và bàn uống trà, bên phải là phòng khách kết hợp bàn ăn, chính diện là bếp nhìn ra vườn hoang và bên cạnh là lối hẹp đi vào khu vực phòng ngủ, nhà tắm và vệ sinh. Xuyên qua cửa kính là đồng hoang vắng lặng chìm trong đêm tối.

- Ta sẽ ở đây bao lâu hả anh? -
Nàng hỏi, không rõ là háo hức

hay buồn chán.

- Đến khi nào em muốn thì mình đi. Nhưng anh cá là khi rời khỏi em sẽ tiếc đấy. - Ryan nói, đứng lên kéo vali vào phòng.

Đêm đầu tiên ở Taggerty, nàng cứ thao thức mãi chẳng ngủ được. Ryan ngáy đều bên cạnh còn nàng gác tay lên ngực anh, mắt nhìn mãi ra vô tận chân trời, nơi có lúc chớp lóe lên thứ ánh sáng chói lòa, nghĩ về sự kì diệu của cuộc sống. Nước Úc, tháng 9 nàng từng đến, đi lại nơi những con phố trung tâm sầm uất, nhà hát, trung tâm kịch nghệ, bảo tàng, nhà hàng, vũ trường, quán xá. Và giờ đây lại ở giữa một nơi hoang vu vắng vẻ chờ vơ giữa núi rừng

và đồng cỏ, gần như lạc vào một nơi cách biệt thế giới loài người.

Suốt đêm gió cứ đập vào khung cửa.

Buổi ban mai yên ắng ùa đến với Taggerty.

Nàng phát hiện ra mình đang đứng giữa mênh mông đất trời mà xung quanh là đồng hoang cỏ cháy, tĩnh chảng bóng người. Ryan đã đi trước cùng với chú chó Cherry của Dave. Bóng anh nhỏ dần, hun hút trong những tán cây chằng chịt. Chú chó giờ cũng chỉ còn là một đốm trắng, thỉnh thoảng sửa lên vài tiếng làm bầy cừu nhởn nhơ trên đồi

chạy tán loạn.

- Đến đây, cô nàng cao bồi! - Ryan xoay người chụm tay gọi. Tiếng anh vang vang như vọng về từ đỉnh núi.

Nàng ngó xuống đôi giày boot cao cổ màu rêu, đang ăn rơ với chiếc áo sơ mi rộng thùng kề sọc và quần short jean bạc thêch, dĩ nhiên không thể bỏ qua chiếc mũ phớt và đôi kính phi công mượn của Dave, phấn khích đáp lời:

- Anh cứ đi đi, em muốn tự mình khám phá.

Ryan không nài ép, anh biến mất trong chớp mắt. Nàng chạy lên đồi, ngắm ra bao la núi non và thung lũng. Phía xa xa, trên những dải đất cao tưa

sa mạc, bầy dê đang đi lững thững. Màu lông đen nổi bật trên nền đất trắng lóa. Cỏ vàng mọc cao ngút tầm mắt. Ngó về phía nhà Dave, nàng thấy từng đàn chim có bộ lông xanh đỏ bay lượn, chốc chốc đậu lại trên mái nhà. Ngay gần kề chỗ nàng đứng thỉnh thoảng có bóng vài chú thỏ trắng nhảy ra và sợ hãi chui ngay vào bụi cây. Tìm mãi chẳng thấy kanguru đâu, nàng gọi lớn:

- Ryan, Ryan, sao nước Úc mà chẳng thấy bọn chuột túi?
- Đến đây này, nhiều lắm. - Tiếng anh đáp lại mồn một, chẳng rõ từ hướng nào.

Men theo lối Ryan đã đi cạnh một hồ nước nhỏ, nàng cứ thế tiến vào. Cây mọc san sát đan

vào nhau khiến nàng phải lách qua một cách nhọc nhằn. Trên nền đất có nhiều lỗ nhỏ, có vẻ là hang của một loài thú nào đó. Trong phút chốc máu phiêu lưu của nàng nhường chỗ cho sự sợ hãi. Có khi nào lạc trong rừng? Có khi nào bị thú tấn công? Nàng hốt hoảng gọi ầm lên:

- Ryan, Ryan, anh ở đâu, em bị lạc rồi.

Tiếng nàng vọng lại từ muôn phía. Quay trái, quay phải, nhìn trước, ngó sau, nàng không tìm thấy lối đi nào khả dĩ. Toàn cây, cành, lá đan chằng chít như mê cung. Nàng cố tìm hướng ra hồ nước khi nãy để làm mốc mà đi, nhưng chẳng thể nào định vị được.

- Á, á... Á...

Cả người nàng bị bó riết trong tay Ryan cùng lúc tiếng ăng ẳng của Cherry vang lên. Ryan cười sặc sụa. Nàng vẫn chưa định thần lại.

- Anh điên hả, muốn giết chết em hả. - Giọng nàng hổn hển.

- Nhìn mặt em kia, khỉ mà cũng sợ sao. - Ryan nói khi tay vẫn giữ nàng thật chặt.

- Em không sợ khỉ, em sợ cọp. - Nàng nói, phụng phịu.

- Ở đây làm gì có mấy con nguy hiểm đó, em khùng quá. Dù là núi non đây vẫn là khu vực gần dân cư, chỉ có mấy con hiền lành thôi. - Ryan nói, giọng bắt đầu nghiêm túc trở

Ryan chẳng đáp lời dù nàng gọi đến khản cổ. Có tiếng động từ sau vòm lá và nàng muốn rót tim khi nhận ra một chú khỉ đu trên cành, nhìn nàng lom lom.

Nàng lùi lại xa xa dù biết khỉ chẳng bao giờ tấn công người. Chẳng dám kêu tên Ryan lớn, sợ lại đánh động không gian khiến bầy khỉ kéo đến đông hơn, nàng bất động, tay chân cứng đờ. Nàng nhớ đã đọc đâu đó rằng khi gấp thú rừng tốt nhất cứ đứng yên chúng sẽ không động đến mình. Bỗng, cất một tiếng kêu như hét lên, chú khỉ phóng phốc qua đám cây và biến mất. Nàng hoảng hồn khi cảm giác phía sau mình có một vật gì lù lù ập đến.

lại.

Nàng lợi dần và ra khỏi tay Ryan, đứng trên nền đất ngó nghiêng xung quanh. Bầu trời trên kẽ lá chói chang. Nắng đã lên cao, ngay trong rừng mà vẫn cảm thấy nóng bức.

- Sao anh bỏ em lạc trong rừng vậy, ác vừa chứ. - Nàng quay lại trách cứ.
- Ai kêu, tự em đòi khám phá mà. - Ryan mặt vẫn kênh kên.
- Mà anh đi đường nào vào sao em không thấy vậy?
- Đường nào, anh núp sau cái cây kia kia, có xa em chút nào đâu, sợ em bị bọn khỉ bắt mất.

Nàng nhào tới đầm thùm thụp

vào vai Ryan. Anh cười khùng khục không kềm chế. Theo chân Ryan, chẳng mấy chốc nàng đã thấy hồ nước và ngọn đồi cao đầy cổ quen thuộc. Nắng rời từ mặt trời đỏ ối xuống đám cỏ vàng tựa như chảo lửa đang ngùn ngụt cháy.

- Nóng kinh khủng y như hồi lái xe từ Sydney qua Victoria đấy anh nhỉ. - Nàng nói, thở hắt ra.

- Tùy ngày em ạ, hôm qua còn se se lạnh đấy. Nói chung là thời tiết nước Úc y như đàn bà Việt Nam, sáng nắng chiều mưa, thay đổi tâm tính liên tục, chẳng biết đâu mà lần. - Ryan cười khoái trá.

- Gi mà không logic gì hết trơn vây, y như đàn ông Úc thì có,

hay nói thẳng ra là y như Ryan. - Nàng trả đũa.

Ryan bế thốc nàng lên, cánh tay anh ướt đẫm mồ hôi.

- Vậy giờ muốn nắng hay mưa, đàn ông Úc thể hiện ngay. - Mắt anh màu nâu hạt dẻ, dưới nắng gay gắt mùa hè trông như một hòn than vừa nhóm. Nàng cười duyên, đau địu:

- Thôi thôi, anh không định thiêu đốt cả hai chúng ta đây chứ. Chụp ảnh cho em làm kỉ niệm rồi về thôi. Có một căn phòng mát mẻ đang đợi chúng ta kìa, việc gì phải vội vã...

Tạo dáng đủ các kiểu bất kể con nắng mỗi lúc mỗi rát mặt, nàng nhất định nài nỉ Ryan chụp cho đủ ý tưởng bộ ảnh

Brokeback Moutain. "Em muốn giống những chàng cao bồi miền viễn tây, rám nắng, bụi bặm, một mình trên núi hoang với muông thú". Ryan gật gật, ra vẻ hiểu ý.

Thế là nàng nhập vai, lúc thì lên lưng ngựa, lúc thì đùa vui với lũ chim, lúc thì dạo trong rừng với Cherry, lúc thì nằm ngửa trên lưng đồi. Ryan nhẽ nhại mồ hôi chạy theo nàng, được chừng 20 kiểu thì anh bở hơi tai, giơ tay đầu hàng.

- Còn giờ thì trả công đi cô nàng cao bồi nước Úc. - Ryan nói, bế nàng đi bất kể nàng còn nài nỉ anh chụp thêm vài kiểu nữa.

Trong căn phòng nhìn ra đồng cỏ và núi đồi, rèm cửa màu

rêu, giường gỗ thấp trải drap nâu đó, lại vào lúc Dave và Michelle đã vào thị trấn, Ryan và nàng ngẫu nghiến nhau như hai kẻ khát tình lâu ngày gặp lại. Một lần. Vài lần. Đến khi mệt lả.

Nàng ngủ mê say trên vai anh, trong tiếng rì rì mát rượi của điều hòa, bất kể bên ngoài nắng nóng đang đốt cháy Taggerty.

LÀM BẾP Ở NHÀ DAVE

Chiều đã về, bóng nắng loang trên đỉnh núi xa xa.

Nàng lơ mơ dậy khi nghe tiếng Dave và Michelle chuyện trò ngoài cửa. Giọng ông nặng thõng ngũ, nghe như gió cuốn đi phườn phượn. Giọng bà thì chậm rãi buông từng tiếng, rõ ràng. Câu chuyện được vốn tiếng Anh lõm bõm của nàng dịch là tình trạng bệnh của Michelle chẳng hề thuyên giảm, bác sĩ mà họ gặp trưa

nay ở thị trấn dặn bà nên nghỉ ngơi, đừng đi làm, và Dave cũng nhấn mạnh điều đó, rằng ông có vườn nho, có thu nhập, bà không cần vất vả nữa. Michelle nhất quyết phải đi làm, vì bà không cần tiền, bà cần khuây khỏa, và không muốn mình trở nên vô dụng vì bệnh tật.

Nàng nghe lòng chùng lại. Hai người già mà nàng chẳng hề ruột rà, chỉ mới gặp lần đầu, còn chưa thân thiết đủ nhưng chẳng hiểu sao nàng thấy rất gắn bó. Nghĩ đến mẹ, ông bà ở quê cũng đã già nhưng còn có con cháu ở cạnh, nàng thấy cuộc sống của phương Tây có chút gì đó tàn nhẫn. Dave và Michelle già nua, lủi thủi với nhau trong khi Ryan ở xa tận

Việt Nam, Harry và Chris ở tít trên Melbourne.

Ryan trở mình dậy, định kéo nàng xuống ngủ tiếp.

- Dậy đi anh, hình như Michelle đang buồn. - Nàng nói thỏ thẻ.
- Không sao đâu, chuyện thường ngày thôi, Michelle bệnh mà.
- Em muốn tự tay nấu ăn cho mọi người, được không anh? - Nàng nói, thậm thụt như sợ Ryan cản.
- Ô, thật sao. - Ryan bật dậy ngay tức khắc như kẻ nghiện thấy thuốc - Thế tuyệt quá. Ăn đồ ăn Việt Nam nhé, anh ngán đồ Tây lắm rồi. Anh ôm hôn chùng

cười sằng sặc.

- Em cũng lắm trò quá. Đi mau
đi kéo tối kia. - Ryan chẳng
thèm chấp, bước đi phăng
phăng.

Nàng nhìn đồng hồ, đã gần 6
giờ tối. Giờ này Việt Nam hẳn
đã vào đêm, ở đây nắng vẫn
còn rực rỡ. Nhiệt độ có vẻ bớt
oi bức, kèm theo vài cơn gió
nên không gian trở nên dễ
chịu. Chạy lấp xấp theo Ryan,
nàng thấy anh từ xa đang xalendar
lựa lựa bỏ vô bỏ ra rất
chuẩn nghiệp. Các loại rau củ
quả thuần Việt: khổ qua, ớt đỏ,
rau mồng tơi, mướp, chuối...
nằm trên quầy làm nàng xúc
động.

- Nay, anh là đầu bếp Âu mà
sao tài lanh vây, để em. - Nàng

chút một cách sung sướng, môi cứ nói như lên đồng. “Thế là hôm nay em làm bếp trưởng thay anh rồi”.

Ryan lái chiếc Subaru chạy ra khỏi vườn nho, qua những con đường đất đỏ tung bụi rồi lên cầu Rosemary, vun vút qua những cánh đồng cỏ khô, dừng lại ở thị trấn Springvale. Tấm biển đề hai kiểu chữ Việt - Hoa: “Chợ người Việt”.

- Chỗ bí mật anh nói em là đây đó hả? - Nàng vờ thờ ơ, hỏi.
- Ủa, chứ không phải em thích ăn món Việt sao? - Mặt Ryan nghênh ra.
- Không, sao lại thích, là rất thích đấy chứ. - Nàng đang nhỏ giọng bỗng vút lên rồi

giựt lấy giỏ, nhanh nhẹn như bà nội trợ lâu năm.

Ryan cười, tay vẫn không ngừng lựa chọn. Chẳng mấy chốc mà tay xách nách mang khệ nệ. Nàng chuyển những thứ nặng cho Ryan cầm, không ngăn được phán khích, rên rỉ:

- Thế là tối nay mình sẽ có canh khổ qua nhồi thịt, tôm ram, rau muống luộc, trời ơi, em sung sướng quá.

- Sướng hơn cả vụ kia sao? - Ryan nói lớn, chẳng chút e ngại.

Nàng ngó xung quanh lấm lét, mặt đỏ gay, nạt Ryan.

- Ở đây là chợ người Việt đó, họ lại biết tiếng Anh, dân tụi em

“traditional” lắm, anh đừng có làm em xấu hổ nha.

Suốt đường lái xe về Ryan cứ cười tưng tẩm mãi. Nàng vờ làm mặt giận vụ “làm nhục” ở chợ, im bặt chẳng nói. Hai bên đường cảnh về chiều vắng lặng, trong nàng lại có chút gì đó xôn xao. Vẫn là trạng thái như mọi lần khi biết mọi vẻ đẹp đều sẽ thành quá khứ, nàng ngược lên trời, tự hỏi có cách nào giữ mọi thứ mãi mãi.

- Xuống đi cô gái, tới nhà rồi. -
Tiếng Ryan làm nàng giật tỉnh.

Nàng bước ra khỏi xe, nhìn mọi thứ trước mắt: vẫn đá khô lao xao dưới chân, vẫn thú hoang gọi bầy, vẫn ngôi nhà có bậc thang gỗ, vẫn buổi hoàng hôn vàng rực phía trời xa, vẫn

người Tây, cách sắp đặt dụng cụ theo một quy luật riêng khiến nàng bở hơi tai tìm kiếm, rồi phải sắp đúng chỗ cũ để không phiền Michelle phải dọn dẹp lần nữa. Nhìn thành quả trên bàn với đủ màu sắc xanh đỏ của đồ ăn Việt, nàng hài lòng.

Dave, Michelle ăn nhỏ nhẹ, thi thoảng đưa ly vang trắng lên cung theo thói quen ăn uống của người Úc. Nàng bất kể phải giữ kẽ để tạo hình ảnh, ăn ngấu nghiến vì đói, và cả vì thèm món Việt. Quay sang Ryan, nàng thấy anh cũng đang “hì hục” tương tự. Anh bắt gặp ánh mắt nàng, cả hai cùng phá ra cười. Sau khi no say anh mới bắt đầu chuyện trò với Dave và Michelle, rồi cà

những dãy núi mờ chạy quanh thung lũng... chỉ có khác chăng mới chỉ một ngày mà mọi sự xa lạ đã thay bằng cảm giác thân thuộc, như nàng đã ở đây từ lâu lắm.

- Để em làm bếp trưởng nhé, anh cứ việc ngồi uống bia chuyện trò với Michelle và Dave. - Nàng nói, giọng mượt mà.

Ryan tuân thủ một cách nghiêm túc đến mức nàng ân hận đã lỡ dặn anh. Chạy tới chạy lui trong gian bếp nhà Dave, gọt gọt xắt xắt, nấu nấu ném ném, phải mất gần một tiếng sau nàng mới bày ra bàn tất cả các món ưa thích. Không phải việc nấu ăn vất vả mà bởi lần đầu nàng đứng trong bếp

kê mãi đến tận gần 10 giờ đêm mới xong, cũng vừa lúc hai người cần đi ngủ.

Ryan xung phong rửa chén trong khi nàng thong thả nhấm nháp từng ngụm kem vani trước hiên. Tiếng côn trùng vang lên oàm oạp làm nàng nhớ nhà. Bạn bè, người thân hay nói nàng là người may mắn khi được chu du khắp thế giới, trải nghiệm bao nhiêu điều mới lạ, chỉ riêng nàng biết tất cả điều ấy chưa bao giờ quý giá bằng việc trở về quê nhà, ngôi làng nhỏ ở miền Trung, nơi có dòng sông chảy qua những ruộng lúa xanh ngát, những hàng dừa cao vút và đi dăm phút là đến biển. Giây phút ấy tự dung nàng muốn từ bỏ tất cả để

được ngay lập tức ngửi thấy mùi ruộng đồng, cảm nhận được cơn gió thổi qua hiên nhà mát rượi, và mẹ đã ngồi sẵn đó với những câu chuyện cũ.

- Nghĩ gì mà thẫn thờ vậy em?
- Ryan hỏi rồi ngồi xuống cạnh. Người anh đầy mùi xà phòng.
- Em nhớ nhà quá. - Nàng thở dài.
- Mới có hơn tuần mà đã nhớ rồi sao. Anh tưởng em đã quen di chuyển. Rồi mai này em qua Úc sống sao được...
- Khi đó tính... - Nàng nói, rồi chợt ngẫm lại, nàng la lên - Ủa, em qua Úc làm gì, em chỉ sống ở Việt Nam thôi.

- Bộ chờ em tính lấy chồng Việt Nam hả? - Ryan hỏi, vẻ mặt vô cùng nghiêm trọng.
- Ơ, thì... chưa biết, sao mà biết được. - Nàng lúng túng tựa như anh vừa cầu hôn xong.
- Thôi tôi biết cô rồi. Cô yêu tôi qua đường chứ không tính chuyện lâu dài. - Ryan làm mặt giận, đứng lên bỏ đi một nước.

Nàng biết anh chỉ đùa, ngồi yên ngó theo. Ryan mang tấm chăn sắc sỡ dùng để đi biển ra trải trên cỏ, hai chiếc gối và hai chai Bulmers. Xong xuôi anh nằm dài ra, mắt nhìn về phía vùng trời còn le lói ánh sáng. Trong bao la của trời đất lúc ngày đêm giao hòa, nàng tưởng như anh đang bay trên tấm thảm thần. Nàng bước

nhẹ đến nằm cạnh, tu bia ừng ực. Anh xoay nghiêng người sang, chỉ một lát nghe tiếng anh thở đều.

Nàng cứ nằm đó, cố dặn lòng không nghĩ gì không nhớ gì, chỉ nhìn thật lâu vào những ngôi sao chi chít trên bầu trời, và mong rằng thứ hạnh phúc nhỏ nhoi này không hề là ảo ảnh.

LÊN ĐỈNH

Hôm nay mình đi leo núi nhé em. - Ryan nói khi đang lui cui sửa soạn đồ đạc cho vào balo.

- Núi có cheo leo hiểm trở không, có bậc thang để leo không anh? - Nàng hỏi, vẻ mặt bất an.
- Bậc thang gì trời, em tưởng đi siêu thị hả. Đây là vùng núi non mà. Phải tự thân vận động khám phá mới thú...
- ...nhưng em là thân gái liều yếu đào tơ, lỡ leo có chuyện gì thì sao. - Nàng cướp lời, mặt

qua một con đường đất đỏ quanh co, rẽ vào một con đường mòn đầy cỏ dại, Ryan dừng lại ở chân núi Cathedral. Chung quanh cây cối um tùm.

- Nào, bắt đầu chưa nữ anh hùng. - Ryan nói, giọng châm chọc. Rồi anh khụng lại - Khoan, em mang giày này leo núi sao. Tay anh chỉ vào đôi giày búp bê màu đen hiệu Bata trông mỏng manh yếu ớt dưới chân nàng.

- Chứ em làm gì có giày thể thao, anh có báo trước kế hoạch leo núi với em khi ở Việt Nam đâu, toàn là “bí mật, bí mật”. - Nàng phụng phịu.

- Thôi kệ, cứ đi không sao đâu. May mà hôm nay trời mát, mình có thể đi chậm chậm

nhăn nhó.

- Thôi tôi xin cô, Vì nó còn leo
được, chẳng lẽ em không. -
Ryan đánh đòn hiểm, vẻ mặt
chắc thắng.

Và hiệu quả thật. Nàng tung
chǎn, tức tối.

- Cái cô mập ú đó mà leo núi
cái gì, chắc Harry lại chẳng dìu
đi từng bước. Đi thì đi, anh
tuyệt đối không được giúp em,
để sau này kể lại cho mọi người
anh phải nói chính em đã làm
được điều đó nhen chua.

Ryan cười tum tím, vẻ mặt của
kẻ biết âm mưu của mình quá
dễ để thu phục kẻ địch. Nàng
mặc quần short, áo jean, đeo
kính đen, hùng dũng bước vào
xe. Lái vòng về hướng sau nhà,

cũng được, như đi dạo ấy mà. - Ryan nói, giọng đầy động viên.

Nàng tin lời anh khi 30 phút đầu chỉ toàn đi trên những đoạn đường đất, hai bên có hoa dại màu vàng trông rất lãng mạn. Có lúc còn đi qua một dòng suối nhỏ, nước chảy lơ thơ trong vắt khiến nàng hứng chí cất tiếng hát vang vang.

“Đồng xanh là chốn đây, thiên đàng cổ cây. Là nơi bầy thú hoang, đang vui đùa trong nắng xanh. Đây những bờ suối vắng im phơi mình bên lùm cây. Đây những dòng nước mát khẽ vươn tay về thung lũng. Và những đôi nhân tình đang thả hồn dưới mây trời....”

Ryan cười nhoẻn, nhướng mắt

hỏi nàng hát thứ gì vậy, nàng bèn hát lời tiếng Anh của bài Green Field.

“Once there is a greenfield, park by the sun. Once there is the valley, the river used to run...”

- Trời, sao hợp tình hợp cảnh quá vậy, em sáng tác à? - Ryan kêu lên.
- Chứ còn ai, anh không biết bạn gái anh là thiên tài à. - Nàng hếch mặt ba hoa, bụng tự hỏi anh chàng người Úc này tại sao văn học nghệ thuật chẳng thông hiểu gì cả.

Nhưng những cảnh êm ả như vậy không được lâu, khi bắt đầu qua một cây cầu treo trên nước, hành trình báo hiệu gian

nan. Ryan phăng phăng đi trước, nàng lê lết theo sau. Dốc cứ cao dần, đất trộn sỏi nên bước chân cứ giật lùi. Đôi giày bệt trở thành nỗi lo ngại đúng như Ryan dự đoán. Hai ba lần nàng suýt trượt chân nếu không kịp bám vào những cành cây chìa ra trước lối đi.

- Ryan, Ryan, dừng lại đi, em không thở nổi nữa. - Nàng la oai oái, vẻ mặt hoang mang cực độ. Nói rồi chẳng đợi Ryan đồng ý, nàng ngồi phịch xuống một mỏm đá cao.

Gió thổi lồng lộng qua mang theo hơi ẩm mát rượi. Nàng nhìn về phía xa, thấy hai ba ngọn núi khác chập chờn trong mây. Khung cảnh cứ như trong phim “Tây du ký”. Hơi

thở dần ổn định, nàng chợt nhớ ra chẳng hề có tiếng nói nào của Ryan, bèn quay lại tìm.

Anh biến đâu mất. Trước mắt chỉ có rừng xanh ngan ngát, những thân cây cao vút lên trời. Mắt nàng hoa lênh. Lại trò trốn tìm như trong rừng đây, nàng bức dọc. Nằm ngửa ra mõm đá, nàng quyết không la lên kéo lại bị anh chọc ghẹo. “Thật dễ chịu”, nàng hít sâu, thở ra, căng tai ra nghe gió vi vút vờn qua da. “Cứ nằm thế này mà ngủ rồi xuống núi cũng được, cần gì phải chinh phục đỉnh, kiểu cách quá”. Nàng mỉm cười. “Nhưng cái cô Vi ghen ty kia làm được mà, Ryan sẽ lấy đó làm điều mà so sánh, không được, phải đi

giày mỏng, cảm nhận như đang bị hàng ngàn viên sỏi đâm. Rõ ràng là Ryan không đùa, anh đã đi trước, bỏ mặc nàng lại. Anh đã nghe nàng gọi nhưng không đứng chờ. Anh đã ở đây bao nhiêu mùa cùng Dave, không thể nói anh lạc đường được. “Mình sẽ không tha thứ, nhất định không tha thứ”, nàng mím môi, kiên quyết.

Qua bao nhiêu vách đá cheo leo, lần theo hướng đỉnh núi mà bước, cuối cùng nàng cũng tới đích. Giây phút ló đầu ra khỏi đám cây tua tủa để ánh sáng mặt trời tươi lên da làm nàng vui sướng tột độ. Thiên đường mở toang cửa. Chóp đỉnh là một mỏ đá lớn hình tam giác vươn ra thung lũng,

thôi". Nàng bật dậy.

- Ryan, Ryan, anh trốn ở đâu ra mau.

Từng âm thanh “i” “i” vọng lại khắp núi rừng. Núi hoang nên không có lối đi mòn, chẳng có vẻ gì là có dấu chân người qua đây. Nàng ngó ngược lại tìm nơi đã đi qua, cũng chẳng phân biệt rõ. Bốn bề là cây, đá sỏi, vách đá, và vực sâu. Từng bước chậm nàng vừa đi vừa dò đường. Đỉnh núi hiện ra trên cao, mây là đà trắng xóa, nàng cứ theo đó mà định vị. Có lúc tưởng gần đến nơi rồi thì lại gặp một khúc quanh mới.

Nàng quyết không khóc, dù cơn tức giận đang dâng tới đỉnh điểm. Mồ hôi túa ra ướt đẫm. Bàn chân trượt trong đôi

mây trắng phủ quanh như một bức tranh khổng lồ. Vài loại hoa lạ mọc quanh triền đá, tím ngát dưới ánh mặt trời.

“Mình đã làm được”. Nàng nghĩ thầm. “Mình cần phải hét to lên”. Nói đoạn nàng lần dò về mép đá sát vực, ngó xuống bao la thung lũng và hướng về phía những ngôi nhà lơ thơ trên thảo nguyên, cất tiếng lảnh lót.

- Tôi đã làm được rồi ôi ôi ôi ôi ôi.....

Tiếng nàng vọng ra muôn phía, dội lại như sương, như mưa. Rồi kì lạ thay, lại dội lại lần nữa, dày hơn, ấm hơn, chuẩn giọng Anh hơn.

- Em yêu của tôi đã làm được

rồi ôi ôi ôi ôi.....

Vòng tay Ryan ôm siết sau lưng ngay tức khắc. Nàng giãy giụa giằng co, la hét inh ỏi:

- Anh cút đi, cút đi.

- Yên nào, em không muốn hai chúng ta cùng rớt xuống núi đó chứ? - Ryan nói, tiếng anh hòa tiếng gió.

Nàng thấy vực sâu hun hút dưới chân, những mỏ đá nhọn và cây cối um tùm, sợ quên giận, đứng yên như tượng. Ryan nhẹ nhàng lui về, tay vẫn không rời thân nàng. Anh chọn một hòn đá bằng phẳng nhất, dưới bóng cây râm mát, đặt nàng ngồi xuống. Nàng im như thóc.

- Tha hồ giận đi, nhưng sau này em sẽ cảm ơn anh đã cho em trải nghiệm hôm nay. Nếu anh cứ ở cạnh em, thì em sẽ than mệt suốt và rồi em sẽ bỏ cuộc, và như vậy em sẽ không có cảm giác hạnh phúc này. Từ giây phút này, em hoàn toàn có đủ bằng chứng để tự hào với mọi người, rằng em đã tự mình leo ba tiếng đồng hồ lên ngọn núi cao nhất phía Đông Bắc Victoria.

Giọng Ryan đều đều như ru. Cơn giận tan ra, bay theo cơn gió. Nàng nở môi cười, ngã người dần xuống, thấy bầu trời xanh trên cao như biển, và mỏm đá dưới thân như thuyền, nàng bồng bềnh dập dờn theo sóng. Ryan nhẹ cúi xuống, môi anh ấm áp đậu lên

đôi mắt đang chập chờn vào giấc ngủ của nàng.

Rồi cứ thế anh khám phá, từng chút một, tựa như lần đầu đi vào trong nhau.

Nhiều năm về sau nữa nàng sẽ không quên lần gần gũi tựa như cơn mơ đó. Ở một nơi xa xôi bên kia địa cầu, cách Việt Nam nhiều giờ bay, trên một đỉnh núi hoang vắng cách mặt đất hàng nghìn mét, vây quanh là mây trắng và trời xanh, có gió trong lành, có nắng như mật, tịnh không bóng người, chỉ có nàng và người đàn ông dịu dàng trao nhau thứ ái ân ngọt ngào mà bao nhiêu thiên ki loài người cũng chẳng hề thấy cũ.

Nhất là với tình yêu.

NGƯỜI LÀM VƯỜN

“Tôi sẽ bỏ những việc đang làm, đem giáo gươm đã dùng vứt vào cát bụi. Xin Người đừng gởi tôi tới các Hoàng cung xa xôi, và cũng xin đừng bắt tôi dấn thân vào cuộc chiến chinh nào khác nữa. Chỉ xin cho tôi được làm kẽ chăm sóc vườn hoa.”

Tagore - Thơ tình số 1

Tiếng gió thổi xào xạc qua cửa gỗ đánh thức nàng dậy. Bên ngoài nắng chỉ vừa mới lên. Ngó sang cạnh nàng ngạc nhiên

- Đến đây Hạ Hương ơi, Ryan ở đây. - Tiếng Dave kêu lớn từ vườn nho xanh biếc.

Nàng chạy vội qua cánh đồng cỏ lau rộng, càng đến gần càng nghe tiếng máy cắt cỏ chạy xè xè. Giữa những luống cây nho non mới nhú vài quả nhỏ, Ryan trông rất giống nhà làm vườn chuyên nghiệp với bộ quần áo màu đen có dòng chữ “The professional taster”, chân anh đi ủng, đầu đội mũ phớt. Bên cạnh anh, Dave đang dùng kéo tỉa những lá vàng, chậm rãi nhưng linh hoạt, khác hẳn vẻ chậm chạp ngày thường.

- Cho em làm với, em cũng muốn cắt cỏ. - Nàng vòi vĩnh.

- Em thật sự muốn đó chứ, anh không chịu trách nhiệm nếu

khi không thấy Ryan đâu. Anh chưa bao giờ là người ra khỏi giường trước, kể cả động đất. Nàng sờ tay sang bên, chỗ nằm của anh đã lạnh từ khi nào, có vẻ anh đã đi từ lâu lắm.

Trong nhà, trên bàn tròn chõ Dave hay ngồi có hai ly bia uống dở. Váng bia còn đọng bọt ở thành ly. Nàng mở cửa bước ra hiên rồi co ro chạy vút vào vì lạnh. Khoác chiếc áo ấm màu nâu của Michelle ở góc nhà, nàng chợt nhớ đêm qua trời trở lạnh, gió thổi lồng lốc xuyên qua mọi ngõ ngách làm căn nhà như rung lên. Quả thế, không đâu thời tiết biến đổi nhanh như xứ Úc này - Nàng nghĩ khi chân vẫn phăng phăng bước trên cỏ.

trở về Việt Nam em chỉ còn một chân hay một tay đâu nhé. - Ryan nói, tay vẫn không ngừng đưa lưỡi cắt điệu nghệ vào đám cổ mọc dày dưới các luống nho.

- Con không làm được đâu Hạ Hương, trông thế chứ phải mất nhiều thời gian mới học được, hồi Ryan mới làm cũng “hi sinh” vài miếng da trên chân đó. - Dave quay mặt lại nói giọng rất nhỏ nhẹ.

- Dạ. - Nàng ngoan ngoãn - Con chỉ muốn tỏ ra có ích thôi, chứ từ hôm về đây con toàn ăn chơi không à, thấy áy náy quá a.

- Không sao, con sẽ có việc ngay thôi, thấy vườn chanh kia không, con qua đó hái hết

trái chín đi, tối mình làm lemon cellar.

Theo cánh tay chỉ của Dave, nàng thích thú nhìn những cây chanh sum suê trĩu quả gần hồ nước. Những quả màu vàng ánh lên dưới nắng trông căng mướt.

- Ryan, con đi với Hạ Hương đi, hôm nay thế đủ rồi. - Dave nói, mắt vẫn không rời những chùm nho non tơ.

Anh cố xoay thêm vài vòng nữa mới dừng lại, tiếng máy tạch tách rồi dừng hẳn. Nàng nhảy chân sáo đi trước, anh cứ thong thả đi sau. Trên đồng cỏ bao la, buổi trưa nắng chói. Cùng thoăn thoắt hái, chẳng mấy chốc trên tay nàng đã có một rổ đầy chanh vàng tươi.

- Lemon cellar là gì vậy anh?
- À, là loại rượu tinh khiết ngâm với vỏ chanh, rượu sẽ có màu vàng và hương chanh rất thơm.
- Vậy mình làm xong tổ chức một bữa tiệc luôn ha, cho hoành tráng, bữa giờ xuống đây toàn ăn cơm rồi đi ngủ không à.
- Rượu chanh làm xong cả tháng sau mới uống được cô hai ơi...
- Vậy à, thế mà em cứ tưởng. - Nàng tiu nghỉu.
- Nhưng không sao, mình cũng sắp có tiệc rồi, vì Chris đang trên đường xuống, từ Melbourne.

- Thật không? - Nàng hét lên sung sướng làm rổ chanh lơi lỏng rơi vãi đầy trên cổ.
- Em có cần phấn khích thế không, là Chris chứ có phải bạn trai em đâu mà mừng dữ vậy. - Ryan nhăn nhó, cúi xuống lướm từng quả một.
- Bạn trai em ở đây rồi, còn mong gì nữa. - Nàng ôm cổ anh, đu lên như trẻ nhỏ. - Nhưng dù thế nhìn lâu cũng thấy ngán vậy, em cũng cần “đổi gió” chứ - Nàng cười khanh khách.

Ryan đặt rổ chanh vào hai tay nàng, rồi ẵm nàng tư thế chú rể bồng cô dâu vào động phòng, băng băng đi về hướng gara xe, leo lên bậc thang, dùng lưng đẩy cửa, vào nhà.

Tiếng nàng cười vang vang
khắp thảo nguyên.

thân.

- Hi Hạ Hương, khỏe không? - Anh tiến đến hôn má trái má phải một cách tốc độ, nàng chẳng kịp trả lời thì anh quay sang rôm rả tiếp với Ryan như xa cách lâu ngày.
- Gớm, hai ông cứ làm như thiên thu mới gặp lại, mới hôm trước Noel đây chứ mấy. - Nàng gườm.
- Em ghen hả, tụi anh ngoài phụ nữ thỉnh thoảng cũng muốn “đổi gió”, làm bạn tình của nhau, có khi còn hơn gấp trăm lần tụi em. - Ryan cười, tay múa lên giả gái làm nàng không nhịn được cười.
- Thôi thôi hai má, vào nhà đi.
- Nàng nhăn mặt, môi vẫn

CHRIS

Chris đến khi nàng đã phụ Ryan bỏ xong vỏ chanh vào đầy hai chai rượu trắng. Tiếng máy xe của anh đánh động cả không gian yên tĩnh.

Ngoài gara, Ryan và Chris đấm tay nhau và nói chuyện xí xớn. Nàng cứ đứng trên hiên gỗ, cười cười chờ đợi. Anh chàng Chris nhỏ bé, hình xăm chạy dài bên cánh tay trái, gương mặt lai Âu và châu Mỹ Latinh quen thuộc mà nàng hay gặp ở Việt Nam mỗi cuối tuần ở nhà Troy, phút này khiến nàng có cảm giác như được gặp người

không sao khép lại.

Chris mở cửa xe mang theo mấy block bia và mấy chai vang trắng, mắt háy háy ý nói “đêm nay không xỉn không về”. Dave vừa từ vườn nho về ngồi uống bia trong nhà. Để mặc ba người đàn ông nói chuyện, nàng vào bếp trổ tài đảm đang. Vừa xắt xắt gọt gọt nàng vừa lẩm nhẩm hát một mình, lòng bỗng nào nức vui, chẳng lý giải tại sao. Chris dĩ nhiên không phải là William, hay Harry để khiến nàng chao đảo, thích thú. Anh không đẹp trai, quá nhỏ con, phong cách có vẻ bụi đời, chỉ được mỗi tính vui vẻ. Ở Việt Nam, mỗi khi Ryan nói, tối nay đi nhậu với Chris là nàng hào hứng bởi anh không màu mè kiểu cách,

chẳng bao giờ trách cứ than
vẫn nói xấu ai. Nhất là mỗi khi
nàng nói điều gì anh cũng
khen hay, và nếu có cự cãi với
Ryan anh luôn theo phe nàng.

Nàng nhớ có cái lần ba người
ngồi ở quán nhậu lề đường
Hàm Nghi, đột nhiên Ryan
thấy cô bạn gái cũ ở bàn bên.
Anh luống cuống, mất tự
nhiên, quay sang nàng nói: Tí
nữa cô ấy có qua chào em cứ vờ
như em và anh là bạn bè bình
thường nhé. Nàng tính sững
cồ lên thì thấy cái cô kia đã qua
tới, nên cũng đóng kịch cho
hết vở. Ngay khi cô nàng quay
đi nàng liền nổi cơn tam bánh.
Ryan nói với Chris, tớ có làm gì
sai đâu, sao Hạ Hương lại thế,
cậu có thấy thế không. Chris
rất điềm nhiên, nói: Không,

nếu là Hạ Hương, tớ cũng sẽ làm thế. Cô ấy có quyền được tức giận. Ryan ngồi im, vẻ uất ức.

Kể từ đó trong bộ ba, có khi nàng còn thân với Chris hơn cả Ryan. Chuyện gì anh cũng thích kể cho nàng nghe, nhất là về các cô gái anh hẹn hò. Có lần Ryan ghen ngược lại khi thấy nàng và Chris trò chuyện miệt mài.

- Tối nay em về nhà cậu ấy mà ngủ rồi nói cho hết, có còn coi anh ra gì không vậy.

Dĩ nhiên Chris không nghe thấy nên anh cứ tự nhiên đùa giỡn, còn nàng thì cũng giữ ý ít nhiều, tuy vậy khi hứng chí nàng cũng quên hết.

này cũng giống họ, cũng có lúc lạc lòng yêu nhau, ai mà biết được.

Chris ném mắt về phía nàng, như đọc được những ý nghĩ “bệnh hoạn”, nói lớn:

- Tới đây thử câu đi em ơi, ngồi đó nghĩ bậy.

Nàng cười sảng sắc chẳng hề giữ kẽ. Ryan đang hướng mắt nhìn về phía nàng bỗng hét lên:

- A, dính rồi.

Tay anh oắn đi, dây câu cong vẹp xuống. Chris nhảy đến giật mạnh hất về phía bờ. Nàng nhảy sang bên né. Một con cá to chừng ba kí giãy giữa trên đầm cỏ. Từng lớp vảy xếp long

- Hạ Hương, để đó đi, mình đi câu ít cá về làm sasimi chấm mù tạt, nhậu như ở Việt Nam ấy. - Ryan nói vọng từ bàn trà vào bếp.

Chris cầm lái chiếc Kia màu trắng, tảo vẻ rành rỗi đường đi nước bước xứ Taggerty, loáng đã đến hồ Talon, chính là nơi có con suối chảy qua dưới chân núi Cathedral mà nàng vừa leo sáng qua. Hai người đàn ông, một cao lớn tóc vàng, một nhỏ bé tóc đen nhanh nhẹn móc câu, thả mồi, trong khi chờ đợi còn cung bia côm cốc, vẻ mặt ngất ngây viên mãn. Nàng ngồi trên đá vọc chân xuống nước mát lạnh, tự dung nghĩ đến đôi nhân vật Ennis và Jack trong phim “Brokeback Moutain.” Có khi nào hai người

lanh như san hô.

- Ôi, thế là tối nay ta sẽ có một bữa sashimi hoành tráng rồi. - Nàng chạy đến bên xuýt xoa.

Thả câu thêm vài lần nữa, cuối cùng Chris lái xe về. Phía sau xe những con cá còn sống nhảy nghe đành đạch trong cốp, mặc cho những câu chuyện cười của Ryan và Chris cũng ồn ào không kém.

anh nghe ú ớ làm nàng bật cười.

- Anh còn phải học Ryan dài dài mới nói được như ảnh. - Nàng hớp một ngụm, nói.
- Sao không phải là em dạy, em chẳng phải từng là cô giáo dạy Văn, nhờ Ryan chừng học xong anh nói tiếng Việt có mà người... Irac hiểu. - Chris cười khoái chí.
- Cậu yên tâm đi, mình cũng chẳng đời nào dạy một đứa lười nhác và mê gái như cậu. - Ryan trả đũa.

Bữa ăn rất ngon miệng, hai người Úc mê mòn Việt Nam giải quyết gọn nhẹ hết canh chua cá kho, nàng đáp lễ cũng ăn nhiều cá nướng kiểu Âu và

CƠN GHEN CỦA RYAN

Dave và Michelle than mệt nên bỏ bữa tối, chỉ ăn nhẹ một ít trái cây. Còn lại nàng, Ryan và Chris với một bàn ăn linh đình. Nàng nấu canh chua với đầu cá, đuôi cá kho tiêu kiểu Việt Nam, còn Ryan và Chris ra tay làm món sasimi ăn kèm mù tạt, còn một ít để nướng lò ăn cùng sốt hành.

- Chúc sức khỏe. - Ryan nâng ly vang trắng, nói thứ tiếng Việt trộn trẹo. Chris hùa theo, giọng

sasimi dù thực tâm bụng đã đầy ứ. Hai chai vang voi dần rồi cạn. Ryan đòi đổi sang bia, Chris bèn mang ra nguyên block.

Nàng vui quá, miệng cứ kêu gào 100% rồi uống liên tục, chẳng mấy chốc đã say túy lúy. Đầu nàng nghèo sang bên vai Ryan gật gù mơ màng ngủ, rồi bất chợt nàng đứng phắt dậy, vừa múa vừa hát inh ỏi.

- Suyt! - Ryan giơ tay lên, chỉ về phòng Dave - Khẽ thôi, cho họ ngủ.

- Anh lúc nào cũng cản em. - Nàng gạt tay, lách ra khỏi ghế.
- Chỉ có Chris là luôn ở phe em.

Nói đoạn nàng bước đi không kiểm soát, về phía Chris.

Quàng tay lên vai chàng trai nhỏ bé, nàng cười khanh khách.

- Đây, đây mới là chiến hữu tốt của em nè. - Dứt lời nàng giật ly bia trên tay Chris uống cạn, đặt “cách” xuống bàn. Chris cười thích thú.

- Hạ Hương, em say rồi, vô phòng ngủ đi. - Ryan nói, mặt rất khó chịu.

- Say gì mà say, em đang muốn uống nữa. Chris, uống với em. - Nàng cứ như lên đồng, mở miệng ra là Chris, tay chân múa may, rồi ngã uy ch ra sàn nhà.

Chris chạy đến tính đỡ lên nhưng khụng lại khi thấy Ryan nom rất giận dữ. Anh nhấc

bổng nàng về phòng, quăng lên giường một cách mạnh bạo. Nàng vẫn không ngót kêu gào:

- Chris, Chris, sao anh lại đối xử với em như vậy...

Ryan trừng mắt, gầm lên trong miệng: im đi. Đèn trong phòng phút tắt, bóng đêm mau chóng lôi nàng vào giấc ngủ.

Chris đi từ sớm, nàng chẳng kịp từ giã. Sau nhà gara trống toang. Nàng quanh quẩn tìm Ryan, phòng khách, vườn nho, vườn chanh, đồng cỏ bao la chẳng bóng người. Đầu nhức như búa đổ, nàng chỉ chực nôn hết những thứ đã tống vào đêm qua.

Đây là lần say thứ hai kể từ khi chia tay Quân. Lần đó dù không quá buồn phiền nàng cũng kiềm cớ rủ đám bạn gái uống thật say trong bar, sau đó thì vật vờ mấy ngày liền, sống dở chết dở, nàng đã tự hứa với lòng chết cũng không đùa với lửa nữa. Có lẽ tại hôm qua vui quá, nàng biện hộ. Mỗi nàng nhoẻn cười nhớ lại những trò vui với Chris và Ryan, tựa như những ngày ở Việt Nam. Rồi đột nhiên mặt nàng nhăn lại khi sựt tỉnh nhớ lại gương mặt giận dữ của Ryan.

Có tiếng ngựa hí sau nhà, nàng chạy ra xem. Ryan đứng đó tự bao giờ, trên tay anh là rổ cà rốt nổi bật trên nền xanh của núi. Anh ân cần vuốt ve bờm hai chú ngựa hoang. Trời nắng

gay gắt, mồ hôi ướt đẫm lưng Ryan. Nàng lặng lẽ đến bên, cầm cà rốt đút cho con bé hơn có bộ lông vàng mượt. Ryan chẳng phản ứng gì.

- Chris đi rồi hả anh? - Nàng hỏi lấy lệ.

- Rồi, em có muốn đi cùng cậu ấy luôn không? - Ryan nói, không hề cao giọng nhưng nàng đoán được sắc thái cơn giận chưa nguôi.

- Anh nói gì kì vậy Ryan.

- Ai kì, em tự coi lại mình đi. Suốt đêm qua em một Chris, hai Chris, em thích cậu ấy lâu rồi phải không, hôm qua là em mượn rượu bày tỏ...

- Thôi đi Ryan. - Nàng bắt đầu

bức ảnh chụp toàn gia đình rất thân mật, trong đó có cả Ryan và Kate. Cơn giận trong nàng được dịp bùng phát.

Nàng chạy ngược ra sàn gỗ sau nhà, rít lên:

- Ủ, tôi xấu xa, nhưng ít ra là do say. Còn anh, anh tỉnh vậy sao chia tay sáu tháng rồi anh vẫn ôm áp hình bóng người ta chưa đủ, anh còn để cả gia đình anh cũng tôn thờ chứ?

Ryan xoay người lại, chiếc rổ cà rốt trên tay anh rỗng không. Lũ ngựa cũng quay lưng về núi. Anh ngẩn người ra giây lát như không hiểu, rồi khi bắt kịp vấn đề mắt anh cũng long lên. Anh xăm xăm đi về phía đồi, như muốn tránh sự ồn ào có thể khiến Dave và Michelle

mất kềm chế. - Anh thừa biết em không biết uống, đêm qua em say nên vô ý chứ chẳng có tình cảm gì với ai hết...

- Ai ép em uống! - Ryan rít lên.

Nàng tức tối bỏ vào nhà, ngồi phịch xuống ghế sofa trong phòng khách. Đập vào mắt nàng ngay tia nhìn đầu tiên là những bức hình gia đình được trưng bày trang trọng trên một chiếc kệ gỗ đứng. Hình cô gái mắt xám gấp hôm đám cưới chiếm một khoảng lớn. Nụ cười cô tỏa như nắng, mái tóc vàng, khuôn miệng rộng mở. Phía sau Ryan đang ôm cô khít khao. Chung quanh là hình Dave, Michelle, Harry và Vi, cậu em trai khác và vợ, vài đứa cháu nhỏ. Nhất là có một

nghe thấy nếu bất chợt trở về.

Khi đã chắc chắn khoảng cách đủ an toàn so với ngôi nhà, Ryan bắt đầu nổ tung. Nàng chẳng chen được lời nào. Anh khác hoàn toàn con người điềm đạm vui vẻ mà nàng biết, dịu dàng thấu hiểu mà nàng ngỡ mình tường tận. Vẻ mặt anh hằn lên sự ghê gớm như bất kì ai. Nàng chợt nhớ đến Quân, cũng từ một hoàn cảnh tương tự thế này nàng đã phát hiện ra anh ta có tính bạo lực, và đã tháo chạy. Trong khi Ryan vẫn nói, nàng nhìn quanh đồng cỏ mênh mông, lòng đầy lo sợ. Nếu Ryan đột nhiên điên lên như Quân nàng có thể chạy đi đâu, nơi này quá xa xăm, lạ lẫm.

Nhưng Ryan dĩ nhiên không phải loại người sử dụng nắm đấm giải quyết mâu thuẫn. Anh kết thúc bài “diễn thuyết” mà nàng chỉ nghe lùng bùng những câu chẳng khác gì hôm đám cưới Christina, chưa kịp đáp trả thì anh đã chạy vội về nhà, dáng vẻ tất tả.

- Ryan, ơ, chưa xong mà. - Nàng kêu lên.
- Có cháy từ vườn nho, đi với anh nhanh lên. - Ryan hụt hơi.

Nàng lấp xấp chạy theo anh về hướng vườn nho, khuất sau một bụi cây cao, khói đang bốc lên mù trời. Càng đến gần nàng càng hốt hoảng với cảnh tượng trước mắt. Một ngọn lửa lớn đang phừng phực cháy. Cỏ khô mùa nắng nóng nhanh

chóng bắt lấy, khiến lửa lan rộng.

Ryan chạy vào nhà rồi chạy ngược ra, anh nhanh nhẹn điều khiển máy chữa lửa đến gần, dùng vòi xịt đám cháy đang tiến gần vườn nho. Nàng thấy tay chân thừa thãi khi chẳng biết làm gì để giúp anh, cứ chạy qua chạy lại kêu ầm ĩ “cháy cháy, cứu với”. Chung quanh chẳng có dân cư sinh sống, tiếng gọi rơi vào thinh không. Đám cừu trên đồi chạy ngược về núi.

- Không sao đâu, anh gọi cứu hỏa rồi. - Ryan điềm tĩnh, trấn an.

Nhin anh lúc này, bao nhiêu tức giận trong nàng tan biến. Chàng trai vừa hùng hổ trách

mắng như một gã lăm lời chán
ngắt giờ đã lại linh hoạt, bình
tĩnh giải quyết mọi rắc rối.

Đội cứu hỏa địa phương đến
nơi sau khi Ryan đã giải quyết
được phần nào những đám
cháy nhỏ. Chỉ vài thao tác nhỏ,
khung cảnh đã lại yên bình.
Trên đồng cỏ vàng, những
đường ngoằn ngoèo đèn ngòm
chạy dọc như một bức tranh
siêu thực sau khi lửa đã dập
tắt.

- Mùa hè Victoria là thế đấy cô
bé. - Một anh chàng mặc đồ
vàng nói với nàng khi đã thu
dọn hết đồ nghề lên chiếc xe
màu đỏ.

- Dù cũng hơi kinh khủng,
nhưng đúng là cũng thú vị. -
Nàng đáp lời, môi đã lại cười

tươi.

Dave và Michelle về đến nhà, nhìn quang cảnh chẳng chút hốt hoảng. Ryan ngó nàng cười, nụ cười đầu tiên sau cãi vã, nhẹ tênh:

- Với người Úc, chẳng có gì là nghiêm trọng. Nên chuyện anh và em vừa rồi, cũng thế.

Nàng ập vào lòng anh, hít lấy hít để mùi mồ hôi còn lẫn mùi khói, gật gù lia lịa.

SINH NHẬT MICHELLE

Một cách tếu nhại, hôm sau khi nàng đi qua phòng khách, những bức hình có Kate đã được cất đi. Chỉ duy tấm cô chụp chung với đại gia đình nhà Ryan thì vẫn còn đó nhưng có ai đó làm như vô tình dùng một tấm khác che nửa khuất nửa hở gương mặt có đôi mắt xám. Nàng đứng ngây ra một chút rồi lặng yên, trong lòng cảm xúc có gì đó phân vân, nửa xúc động, nửa áy náy. Nàng bước vội về phòng, muốn nằm gọn

trong vòng tay Ryan.

Anh đang nằm quay lưng về cửa, nửa thân người ấp lên gối, dáng tựa trẻ thơ. Những mảng tàn nhang màu nâu trên nền da trắng khiến nàng thấy thân quen. Lặng lẽ, nàng tiến đến bên mép giường, xoa tay nhẹ lên lưng anh. Cảm giác yêu thương làm tim nàng thắt lại.

Ryan nhẹ xoay người, anh đưa tay đón lấy nàng dù mắt vẫn nhắm nghiền, rồi nói khẽ “hôn đi”. Nàng thì thầm “ở đâu”. Anh nói nhỏ “đâu cũng được”. Nàng rê lưỡi quanh cổ anh, rơi xuống ngực, rất chậm, ẩm ướt. Rồi như một ả điếm kinh nghiệm dày dạn, nàng chui vào chăn và hôn lên rốn trong khi tay di chuyển sâu xuống.

Anh nâng nàng lên và nhanh hơn nàng kịp chuẩn bị, quần áo nàng đã rơi khỏi người cùng lúc thân nàng ngửa lên. Ryan cúi xuống hôn ngực nàng chậm rãi, và khi anh đổ xuống, mọi thứ cứ khớp như sắp đặt. Thật dễ dàng và trơn láng. Anh nhịp nhàng trong từng cử chỉ, cả người nàng như có lũ, đầm đìa khao khát. Ryan tiến lên, buông tha, lại tấn công, rồi ngừng lại. Tất cả còn hơn một bản hòa tấu. Nàng rên rĩ:

- Em thích việc này quá.

- Anh cũng vậy.

Trong khi nàng ở trên, Ryan đã dồn dập thúc vào và kết thúc. Anh trở người sang bên và ôm lấy nàng. Tóc nàng trải trên ngực anh. Tay anh tìm lấy tay

nàng. Giấc ngủ ùa đến thật dễ dàng.

- Hôm nay sinh nhật Michelle, chúng ta sẽ không nấu ăn mà cùng vào thị trấn dùng bữa nhé. - Ryan nói, ngay khi thức dậy.

- Hay quá, nàng sức tỉnh, vừa lúc em bắt đầu ngán đồ ăn Việt Nam, từ bữa về Taggerty toàn món Việt, bạn bè em biết tui nó cười cho thúi mũi, đi Tây mà toàn cứ nước mắm với cá kho...

- Bình thường mà, anh còn thấy thèm nè. Chà, thông qua chuyện ăn uống thấy em đúng là người cả thèm chóng chán. Liệu Ryan có cùng chung số phận? - Anh nói, giọng vút lên cao như đang diễn hề làm

khan.

- Em không ngờ giữa chốn hoang vu này có một nơi đẹp kiêu sa thế này. Chẳng thua gì Melbourne.

Trước mắt nàng, những công trình kiến trúc mang âm hưởng thời phục hưng hiện ra nguy nga lộng lẫy. Những mái vòm, đường uốn lượn, hình điêu khắc... đều sắc sảo tinh tế. Tô điểm cho nét cổ kính yêu kiều là những cây cao có hoa tung xòe trắng muốt, từ xa cứ ngỡ như có tuyết đậu. Bầu trời ngày gió lạnh càng làm cho khung cảnh thêm phần nên thơ.

- Em chưa đi châu Âu, nhưng em nghĩ chắc cũng chỉ đến vậy thôi chứ gì. - Nàng nói, vẻ cả

nàng cười rung rúc.

- Cho đến lúc này thì chưa. - Nàng nói, vùi mặt vào thân anh lười nhác.
- Thôi đi nào, Dave và Michelle đang đợi tụi mình.

Ryan tung chǎn đứng dậy, hơi ấm theo anh tan loãng hết. Nàng kì kèo chẳng được nên phải thức dậy mặc đồ ấm mà đi. Mới đây mà trời đã lại trở lạnh.

Khi xe Ryan vừa đỗ lại bên cây cầu vắt qua sông, nàng tròn xoe mắt ngạc nhiên. Thị trấn Alexandra trông như cô tiểu thư duyên dáng nhất vùng Taggerty vốn bình lặng và khô

quyết khi đã tay trong tay Ryan bước đi trên vỉa hè lát gạch.

- Dĩ nhiên là có nét riêng, nhưng cơ bản đúng là có nét tương đồng. Phương Tây nói chung theo Thiên Chúa giáo, nên nhà thờ khắp nơi. Nơi sinh sống riêng thì phải đạt tiêu chuẩn vì sự rộng rãi, trong nhà có vườn, nên nhìn đâu em cũng sẽ thấy giống là phải thôi... - Ryan giải thích nhiệt tình.

- Nhưng dù đẹp đến thế nào thì em cũng chỉ thích sống ở Việt Nam thôi đấy nhé. - Nàng nói, sợ sa đà vào việc khen ngợi rồi lại rút lời không kịp nếu Ryan đề cập đến việc sang Úc sinh sống.

Anh chẳng nói thêm gì như đọc rõ mọi ý nghĩ toan tính trong nàng. Hoặc cũng có thể vì đã đến nơi hẹn rồi, quán cafe The Diary - tấm biển chạy trên hàng rào trắng hiện ra trông vô cùng tao nhã.

Michelle và Dave ngồi trong nắng, vẫy tay về phía Ryan. Họ ngồi với vài người bạn cùng lứa, tóc ai cũng phau phau như ông tiên bà tiên bên cạnh những tán hoa tím nhạt trong của khuôn viên quán. Ryan xin phép đi lấy thức ăn.

- Ở Úc vui không con? - Một người đàn bà tóc ngắn đeo kính râm trông khá thời thượng hỏi nàng.

- Dạ, rất vui, cái gì con cũng thích hết.

- Chắc tại lần đầu con đến nên hiếu kì...
- Dạ không, con đi một lần hồi tháng 9, mùa xuân, nhưng lần đó không thích bằng lần này.
- Chắc tại vì lần này có Ryan phải không? - Dave chen lời, nheo nheo mắt.

Nàng cười đồng tình, đưa mắt nhìn quanh. Khu vườn buổi sáng thật êm đềm. Chỉ mới đó mà các bàn đã kín chỗ. Những nhóm bạn già ngồi uống cafe. Những gia đình mang theo con nhỏ, mái tóc vàng và đôi má hồng của các cô bé gái làm nàng thấy yên bình. Cả những đôi tình nhân thỉnh thoảng trao nhau nụ hôn chùm chím bằng môi thật tự nhiên. Mặc cho cả thế giới từng ngày nói

về khủng hoảng kinh tế, đời sống khó khăn, riêng người Úc mọi thứ cứ thong thả, bình an, như đau khổ là khái niệm xa lạ.

Nàng bỗng khụng lại khi nhìn Michelle. Hôm nay bà mặc chiếc áo màu lông chuột, đeo một đôi hoa tai bằng ngọc, vẻ tươi sáng hơn mọi ngày. Tuy nhiên, dưới ánh sáng buổi xế trưa, bên cạnh những người bạn bình thường khỏe mạnh và sinh động, trông bà vẫn lộ rõ vẻ già yếu đáng thương. Michelle cười đùa cùng với bạn bè nhưng tay chân không thôi luống cuống. Nàng thấy lòng có gì đó xao xác buồn. Rất nhiều khi đang ăn bà phải dừng lại ôm cổ ho sù sụ, đáng rất khổ sở. Những lúc đó, Dave

Quanh đó, những người khách lạ cũng cầm ly của mình giơ về phía bàn Michelle, nói lớn. “Chúc mừng sinh nhật”. Nàng hớp ngụm latte, sự ấm áp tỏa lan cùng với những tình cảm tốt đẹp của người dân xứ này. Bên kia bàn Ryan vẫn đang bấm hình tanh tách.

Để Dave và Michelle lại với những người bạn già, Ryan kéo tay nàng đi “có chuyện gấp”. Nàng ngơ ngác chẳng hiểu gì, cứ thế leo lên xe cho anh dẫn vòng vèo qua các con phố như chơi trò trốn tìm. Mãi anh mới dừng lại ở một cửa hàng lưu niệm, phía trước cửa kính trưng bày nhiều thứ nho nhỏ xinh xinh.

chậm rãi đưa khăn lau nhẹ lên miệng Michelle, ân cần như cuộc tình vừa mới bắt đầu. Bạn bè của Michelle cũng rất tinh tế, họ sẽ vờ tiếp tục cuộc trò chuyện để không làm Michelle ái ngại. Lối ứng xử Tây phương làm nàng học được rất nhiều điều.

- Của em đây, latte nóng và omelette trứng cuộn jambon, như ý chưa cô gái chưa chi đã ngán đồ Việt Nam? - Ryan đã đến bên, giọng anh đầy sinh khí.
- Khe khẽ thôi, đừng làm em xấu hổ chứ. - Nàng nói nhỏ vào tai Ryan.
- Nào, cùng chúc mừng sinh nhật Michelle nhé. - Ryan rót đầy bia vào ly và nâng lên cao.

- Vào đây làm gì, anh tính mua quà cho em hả?
- Mua cho em làm chi, mua cho Michelle, tụi mình đã chuẩn bị gì đâu.
- Chết, em đoán quá. - Nàng gãi đầu.
- Thôi không sao, em đâu biết đâu có tội. - Ryan vừa ôm lấy vai nàng vừa đảo mắt tìm.

Cân nhắc tới lui cuối cùng nàng và Ryan cũng thống nhất chọn một chiếc đồng hồ dây da có đính đá nhẹ ở bề mặt, trông rất thanh lịch. Trong khi đợi cô bán hàng gói món quà vào hộp, Ryan nói nàng đứng đợi anh sang kia đường một chút. Nàng tranh thủ ngó nghiêng lựa thêm vài món hay làm

quà cho bạn bè ở Việt Nam. Sau khi mua thêm dăm ba loại nến thơm, tinh dầu, đồ handmade với giá không rẻ chút nào, nàng lén nàng đã thấy Ryan trở lại.

- Và đây, Hạ Hương - Anh nói, vẻ mặt rất trang trọng - Từ giờ em sẽ nằm trong album ảnh nhà anh.

Nàng thấy mình run run khi đón lấy bức ảnh trên tay Ryan vừa rửa, mùi thơm giấy mới và cảm giác ấm áp khiến nàng nghẹn lời. Trên đó là nàng, Michelle và Dave cùng vài người bạn già tóc phơ phơ bạc đang cười thật hồn nhiên, phía sau là những bụi hoa lavender tím ngát trên nền trắng của hàng rào quán Diary. Nàng

những muối thốt lời cảm ơn, mà lại ngượng ngùng nên cứ đứng lóng ngóng. Cô chủ quán đưa quà được gói trong lớp giấy màu trắng thật trang nhã, Ryan cầm lấy rồi kéo tay nàng đi vội vã:

- Làm gì mà em đứng phỗng ra đó, về mau thôi, Christina vừa xuống từ Melbourne thăm tụi mình kia.

Chiếc Subaru vun vút lao đi trong bóng chiều chang vặng.

ĐÓN CHRISTINA

Hoàng hôn buông xuống toàn thảo nguyên một màu cam chói lọi. Ngồi trước hiên nhà, Ryan, nàng và Christina lặng yên nghe gió thổi. Trên bàn gỗ có một dĩa phô mai các loại và vài chai vang trắng.

- Lái xe một mình có mệt không Fi? - Nàng hỏi.
- Ô, quen rồi. Bên này toàn tự thân vận động chứ làm gì có thời gian đón đưa. - Christina cười, nụ cười cô tỏa ra thứ cảm

- Hai người cưới ở Việt Nam nhất định tụi em sẽ bay qua dự, muốn đi lắm mà chưa có dịp, nhanh nhanh nha Ryan. - Christina nói, vô tư.

Ryan trả lời gì đấy chừng như giải thích cho việc có thể việc ấy chưa thể vội được. Nàng ngó lơ nhìn ra bức tranh tuyệt đẹp của thiên nhiên trước mắt. Đã ở đây trọn tuần, quen thuộc như nhà mình nhưng nàng không sao ngăn được cảm xúc hào hứng với mỗi thời khắc trong ngày của cảnh vật. Những ban mai trong lành tinh khiết có chim hót. Những buổi trưa nóng bức tưởng như đốt cháy từng ngọn cỏ. Những chiều vàng nắng chói trên vườn nho. Và nhất là những hoàng hôn chân trời đỏ rực,

tình dễ chịu.

- Thế chị và Nick không đi trăng mật hay sao có thời gian xuống đây thăm tụi em?
- Có chứ, nhưng đợi Nick nghỉ phép đã, hiện ảnh vẫn đi làm. Vả lại nhân dịp Ryan về Úc nên Fi cũng muốn dành thời gian gặp ảnh, cả năm mới gặp lại mà. Sợ năm sau có khi mê Việt Nam lại chẳng về ấy chứ. - Christina nói, háy mắt quay sang Ryan.
- Em cứ làm như anh tệ lắm vậy, nói gì thì nói mỗi năm anh phải về một lần thăm mọi người chứ. Chỉ có điều sẽ không đi một mình thôi. - Ryan nói trong khi tay âu yếm quàng qua vai nàng.

bóng cây hằn lên nền trời tựa như có họa sĩ tài phác những nét vẽ sống động. Kia là đường lên núi, kia là lối ra hồ nơi có rất nhiều chú kanguru ẩn nấp thi thoảng nhảy ra rồi vụt mất, đi thẳng là vào rừng, rẽ trái là vườn nho, rẽ phải là lối ra thị trấn, ra sau nhà là đồng cỏ, nơi có những chú ngựa hoang đến ăn cà rốt... Tất cả những điều thân quen này sẽ trở thành giấc mơ, thành kí ức một lần và mãi mãi, khi ngày mai nàng và Ryan trở về Melbourne.

Bất giác nàng buông tiếng thở dài. Ryan ngưng chuyện trò, quay sang âu yếm:

- Sao thế em?
- Tự dưng nghĩ ngày mai rời

khỏi đây em buồn quá. - Nàng nói.

- Hạ Hương hay ghê, Fi xuống đây một buổi thì được chứ hơn nữa thì buồn chết. - Christina góp chuyện.

- Thế thì hãy tận hưởng nốt thời gian còn lại đi, kéo em lại tiếc nuối nhiều hơn. - Ryan kéo dài giọng vẻ triết lý.

Trời sẩm tối, côn trùng bay vo ve quanh chõ ngồi. Những chai vang trơ vỏ. Dĩa phô mai còn vài mảnh vụn. Nàng nghèo đầu mơ màng ngủ trên vai Ryan, trước mắt hay trong mơ đều chập chờn bóng núi xa xa trên nền trời thẫm đỏ.

TRÁI TIM Ở LẠI TAGGERTY

Christina lái xe ra về trước từ tinh mơ, chưa kịp nghe tiếng chào đã thấy xe cô chỉ còn là một chấm nhỏ cuối đường, kéo theo một đám bụi mịt mù. Ryan dậy sớm hơn mọi ngày, anh miệt mài cắt cỏ ở vườn nho với Dave. Từ cửa nhà nhìn ra thấy anh khuất lấp trong màu xanh ngút ngàn của những trái nho trĩu quả.

Trời đã lại trở lạnh, nàng mặc áo khoác của Michelle, lặng lẽ phụ bà làm vài việc lặt vặt trong nhà. Dù chậm chạp nhưng bà làm mọi việc rất chỉn chu, đâu vào đó. Chỉ một loáng bàn ghế đã sạch tươm, ly tách được xếp khéo léo như sắp sửa cho một bữa tiệc.

- Ủa, hôm nay tiếp đãi ai hay sao Michelle? - Nàng hỏi khi đang dọn dẹp khu vực bếp.
- Có ai đâu, chỉ có bốn chúng ta thôi, làm một bữa tiệc nhỏ chia tay ấy mà. - Michelle nói khi tay vẫn khua khoắng.
- Chẳng cần cầu kì đâu Michelle, tụi con giờ là người nhà rồi mà chứ có phải khách khứa gì đâu.

được hả con.

- Nhưng hai bác rồi sẽ già yếu, lỡ trái gió trở trời... - Nàng nói, rồi nhận ra mình lỡ lời bèn im lặng.

- Văn hóa phương Tây nó vậy con ạ, mọi người chấp nhận chuyện đó như chuyện hẵn nhiên, đời người ai không phải chết... - Giọng Michelle đều đều, an nhiên tựa như có bão giông sấm chớp gì ngay lúc này cũng chẳng lay chuyển nổi.

Mặc cho nàng nài nỉ được vào bếp, Michelle kiên quyết từ chối. "Con đã nấu ăn suốt thời gian ở đây rồi, hôm nay ngày cuối, tới phiên bác nấu cho con và Ryan". Nàng bị chỉ định giặt đồ và cho ngựa ăn. Nhẩn nha

- Thật ra là bác thích vậy, lâu quá mới có người đến ở cùng, quanh năm chỉ hai ông bà già, muốn tiệc tùng cũng chẳng có lý do - Michelle nói, giọng ngâm ngùi.

Tự dung nàng thấy mắt cay cay. Nàng nhìn Michelle trong chiếc áo len nâu đi qua lại một mình trong căn nhà rộng, chạnh lòng nghĩ đến tình cảnh phổ biến của cuộc sống hiện đại: những đứa con tha hương đi tìm chân trời mới, những ông bố bà mẹ già nua phải lủi thủi một mình.

- Michelle, sao các con bác hay Dave không ai sống cùng hai người?

- Tui nó có gia đình riêng, con cái riêng, làm sao mà ở chung

ngoài đồng cỏ một lát, khi trở lại nàng ngạc nhiên thấy thức ăn đã sẵn trên bàn. Bò ướp gia vị nấu với đậu, khoai nghiền ăn kèm. Salad bơ và xoài, hạt đậu khấu. Vang trắng cũng đã rót. Đèn vàng đã bật dù bên ngoài trời nắng chang chang. Michelle ngồi ở đó, như đã đợi từ rất lâu. Ryan và Dave cũng vừa về đến, gấu quần lấm tấm cỏ may. Trong khi Dave kéo ghế ngồi, Ryan nhanh nhau bật nhạc từ chiếc cassette cũ kĩ. Tiếng nhạc gợi nhớ những ngày xa xưa.

- Cảm ơn tụi con đã đến đây, bác rất vui. - Michelle nâng ly rượu sóng sánh, nói.
- Nhẽ ra tụi con cảm ơn hai bác mới đúng chứ, tụi con ở đây

phiền não, ồn ào, ăn hết cơm
hết gạo. - Nàng cố dí dỏm
trong khi mắt chực khóc.

- Con muốn thì sang đây ở luôn
cũng được, bác chẳng giàu
nhưng nuôi con ăn ở dư sức. -
Dave nói, khẽ khà.

- Hạ Hương nói rời khỏi đây cô
ấy buồn lắm ba ạ. - Ryan cuối
cùng cũng lên tiếng.

Nước mắt nàng rơi thành giọt
xuống má. Michelle và Dave
cùng cười. Ryan đưa tay ôm lấy
vai nàng vẻ vừa trêu chọc vừa
vỗ về.

- Bất cứ lúc nào em cũng có thể
trở lại, gì mà khóc. Hoặc ít ra
chắc chắn thì năm nào anh
cũng về đây, em sẽ đi cùng
anh. Đây là nhà em rồi, biết

rượu vang nhà làm trong khi Michelle nhất quyết bắt nàng cầm vô số nến thơm làm quà. Mặt trời lấp ló sau răng núi xa xa.

Sau những cái ôm siết chặt chia tay, nàng và Ryan rốt cuộc cũng ra khỏi cơn dằn níu của cảm xúc, hùng dũng bước lên xe. Chiếc Subaru từ từ lăn bánh ra con đường đất giữa vườn nho và bạt ngàn đồng cỏ. Nàng ngoái lại nhìn ngôi nhà gỗ ẩn hiện sau lớp bụi mờ.

Dave và Michelle vẫn đứng trước hiên, trên môi họ nụ cười dường như không bao giờ tắt. Vạn vật mờ dần trong bao la của đồng cỏ và bầu trời đỏ ối lúc hoàng hôn. Chiếc xe cũ kĩ trong gara. Bậc thang lên nhà

không?

Ngay khi đó nàng thấy bức hình Ryan mới rửa đã được lồng khung trang trọng, đặt cạnh những bức ảnh gia đình Dave và Michelle. Môi cười mà mắt ướt nhòe, nàng nói trong tiếng nấc:

- Con rất hạnh diện được là một thành viên của gia đình mình.

Tiệc tàn cũng là lúc nắng tắt dần. Ryan uống một ngụm vang cuối, đứng lên:

- Thôi, chắc tụi con phải đi, kéo trời tối.

Anh mặc jean và khoác thêm áo, kéo hai chiếc vali nặng ra xe. Dave đưa anh rất nhiều

nơi mỗi sáng có lũ chim King Bird về đậu. Cỏ dại ngút tầm mắt. Con đường đất đỏ tung bụi. Ngựa hoang ở chân núi. Đàn dê có bộ lông đen mượt trên đồi. Một vùng xa xôi, hoang vắng, chìm khuất dần trong đêm tối âm u.

Sớm mai thức giấc, nắng vê rạng rõ trên khu Chadstone, ngoại ô Melbourne.

Nàng duỗi mình trong chăn, cảm nhận da thịt Ryan ấm áp bên cạnh. Anh say ngủ, mắt nhắm mà môi mỉm cười. Cửa sổ mở toang cho gió ùa vào. Từ chỗ nằm nàng có thể thấy bầu trời xanh trong soi bóng xuống hồ bơi, những khóm hoa lay động và vài cánh rơi lòa xòa

trên mặt nước. Thật là một ngày dễ chịu.

Dễ đến gần trưa Ryan mới chịu thức giấc sau khi nàng kì kèo vài bận.

- Anh ngủ gì mà lầm thế, đưa em đi chơi đi kéo về Việt Nam lại tiếc.
- Em tưởng anh là thánh hả, anh lái xe mấy tiếng cho em nằm ngủ khì, giờ không cho anh ngủ là sao...
- Ai kêu anh đòi về sớm, sợ mệt thì cứ ở dưới Taggerty, em còn muốn ở lại đó thêm dăm ngày nữa...
- Anh cũng vậy, nhưng hôm nay là sinh nhật Harry. Đã không về thì thôi, chứ không lẽ

về Úc mà sinh nhật em trai lại không dự coi sao được hả em?

Nàng im bất, tim run lên. Harry. Harry. Nàng mường tượng lại tóc vàng óng ánh trong nắng chiều Clifton, đôi mắt xanh biếc như đại dương nheo nheo nhìn nàng mời mọc và nghịch nàng lén lút đúng kiểu phiêu lưu của những trai trẻ. Không phải là chuyện của đạo đức, sự chung thủy, vì với Harry nàng không có sự choáng ngợp kiểu William, đó đơn thuần chỉ là sự mê say trước một điều gì đó đã qua, điều mà nàng từng có. Harry như một sự nhắc gợi quá khứ, những bồng bột cuồng điên bất chấp mà nàng mơ ước.

- Harry tổ chức lúc mấy giờ

khóa kín nàng từ phía sau, cười khoái trá. Quá quen với những trò khỉ của Ryan, nàng biết rõ chồng cự vô ích, nên nằm bất động mặc cho Ryan. Đang hào hứng với trò khích tướng thấy nàng nằm im như thóc phía dưới, chẳng hưởng ứng cũng chẳng phản kháng, Ryan mất hứng, đột ngột dừng lại. Nàng đợi hồi lâu thấy anh chẳng động tĩnh gì, bèn ngoái lại nhìn. Mặt anh nom rất chán chường.

- Sao thế anh?

- Em làm anh có cảm giác như anh đang ép em, và em phải chịu đựng vậy. - Ryan nói, nằm vật ra bên cạnh.

- Ô hay, sao anh lại nghĩ thế?

anh? - Nàng hỏi, sau hồi lâu
nghĩ ngợi.

- Chắc 5 giờ, Vi nói làm sớm để
mẹ còn về nghỉ sớm.

- Thế thì anh càng lại nên dậy
ngay đi, có biết đã quá trưa
không, anh không tính mặc
pijama đi dự sinh nhật đó chứ.
- Nàng kéo dài giọng.

Ryan bật dậy tung chăn,
nguyên một cơ thể trần như
nhộng lừng lững tiến vào nhà
tắm. Nàng lười nhác nằm sấp
trên nệm. Có tiếng nước xối ào
ạt. Đột nhiên nàng thấy sức
nặng ập xuống lưng, ướt đẫm.
“Ryan, anh điên à”. Nàng la oai
oái. “Chúc mừng em, Janine và
Rob đều đã ra ngoài, chỗ này
có anh và em thôi, có la cũng
chẳng ai nghe đâu” - Ryan

- Nhìn gương mặt em trong gương đi. - Ryan chỉ tay.

Nàng thấy một thân thể nâu mượt trong gương, những vùng nhấp nhô mời gọi, mái tóc buông xõa, duy chỉ có đôi mắt trống thất thần và khuôn miệng méo xệch chẳng nở nỗi một nụ cười.

Lần đầu tiên trong mối quan hệ với Ryan nàng nhận ra sex trở thành một nỗi phiền toái. Nàng chỉ muốn âu yếm, đùa giỡn, không cứ phải làm chuyện quá quen thuộc ấy nữa. Ryan thở nặng nề bên cạnh, vẻ khó mà giảng hòa nếu nàng mặc kệ. Cực chẳng đã, nàng nở nụ cười xoa dịu, rồi từng chút một chủ động tiến sâu vào Ryan, như một kỹ nữ

thuần thực. Hoàn toàn lý trí. Môi nàng lướt xuống thân anh, tay nàng không ngừng vuốt ve. Cảm xúc đi vắng, nàng như hình nhân chuyển động. Nhanh. Chậm. Vào. Ra. Ryan nhắm mắt và tay bấu chặt vào lưng nàng khi đến đích.

Ôm vai anh, nàng giấu tiếng thở dài.

CÁM DỖ TRỞ LẠI

Thuận theo ý cô vợ, Harry tổ chức sinh nhật 28 tuổi ở nhà hàng Việt nổi tiếng trong khu Footscray. Nàng như đụng vào ổ kiến lửa, lập tức lên tiếng.

- Cô nàng đó quyền sinh quyền sát ghê hả, chứ em nghĩ bạn Harry toàn Tây, tụi nó sao ăn đồ Việt được...
- Chứ anh là gì, vẫn ăn ngon lành đó sao. - Ryan trêu.
- Nay, anh bệnh cô Vi đó đó hả,

em không chê món Việt, mà là em ghét cô đó.

- Thôi, mình người lớn chấp nhất gì, em là vai chị đó, bao dung đi. - Ryan vẫn không thể ngưng cười.

Nàng phung phịu im lặng. Bản thân nàng biết mình vô lý khi nói điều đó. Nàng chẳng qua chỉ là ghen với việc ngày hôm nay cô nàng đó sẽ trở nên vô cùng quan trọng vì là vợ của chủ nhân bữa tiệc. Và nàng không sao chịu được việc sẽ thấy Harry âu yếm cô nàng trước mặt. Ryan ngó nàng, trêu hoài chẳng được nên chăm chú lái xe. Không dừng nàng ghét anh kinh khủng.

Khi đến nơi, nàng và Ryan đã thấy mọi người đông đủ. Ngoài

Vi và Harry, Katrina mẹ Ryan, còn có Chris, một người em cùng mẹ khác cha khác của Ryan vừa đến từ Thompson, vài chàng trai cô gái ăn vận trông rất trẻ trung và thời trang.

Nàng lập tức chú ý đến diện mạo của Vi đầu tiên để làm một cuộc so sánh. Cô ta mặc chiếc váy bó màu đen ánh bạc kim tuyến, tóc suôn dài thả qua hai bên vai, môi đánh nhũ đồng, trông khá thời trang và cuốn hút. Hôm nay nàng cố tình mặc một chiếc áo màu đỏ rực rõ thắt chặt ở eo và bung xòe ra chung quanh khiến bước chân cứ tung tẩy như bướm lượn.

- Cái áo đẹp quá chị ơi. - Một cô

ngoài. Mọi thứ phụ kiện kèm theo đều rất thời trang, từ chiếc đồng hồ Rolex nạm kim cương, chiếc nhẫn ngọc và khăn quấn đầu, tựa như anh là một siêu sao vừa ra khỏi sàn diễn bộ sưu tập mới nhất của D&G ghé qua.

- Ryan và Hạ Hương ngồi đây đi, để dành cho hai người đó. - Harry chỉ hai ghế bên cạnh anh, nàng thót tim không hiểu là vô tình hay cố ý.

Vì ngồi bên kia bàn, đối diện với nàng, mải bận tiếp chuyện với đám bạn. Nàng ngồi giữa Ryan và Harry, tim đập thình thịch. Bên trái tay nàng Ryan nắm lấy, bên phải đùi nàng chạm khít với Harry, tựa như bám vào nhau. Không cần vờ

gái tóc vàng lên tiếng.

Nàng cười duyên dáng và vờ khiêm tốn.

- Ô thật à, cảm ơn nhé, mình lại nghĩ hôm nay Vi là người đẹp nhất. - Nàng cười tỏ ra hết sức vô tư.

- Nói chung tất cả các cô gái hôm nay đều đẹp, nhưng đều không bằng tôi, vì tôi là nhân vật chính mà. - Harry lên tiếng, hàm răng anh trắng lóa khi cười.

Nàng cố gắng nhìn Harry thật nhanh rồi quay đi để không ai thấy nàng đang xúc động dữ dội. Anh mặc jean vừa khít, áo sơ mi sọc bên trong và địệu dàng khoác nhẹ một chiếc blazer màu lông chuột bên

vịt nàng cũng cảm nhận được thỉnh thoảng tay Harry rót xuống đùi nàng, vuốt nhẹ và ấn sâu vào vùng nguy hiểm. Miệng anh chàng vẫn không ngừng huyên thuyên, mùi nước hoa át cả mùi thức ăn và mùi hương BVL của Ryan.

- Ai hết nào, đưa đây mình rót.
- Harry đứng phắt dậy, kêu lớn, tay lăm lăm chai vang còn dở dang sóng sánh. Anh ngồi xuống lại, thì thầm thật nhỏ - Hạ Hương uống thêm không?
- Ô, mình say rồi, chắc... - Nàng chưa dứt lời thì vang đã tưới vào như suối, màu đỏ như máu. Dưới bàn, tay Harry lại không ngừng khua khoắng, mỗi lúc thêm sâu hun hút. Nàng chẳng hề muốn phản

kháng chút nào. Có gì đó vừa cấm kỵ vừa phô bày, sức cuốn hút của nó mạnh mẽ như điều tất yếu. Miệng nàng cười mà hơi thở róng riết. Thêm một hai ly vang đỏ nữa, nàng gầy như quay cuồng.

- Say hả em, kê đi, hôm nay vui em cứ tới đi, về ngủ thôi mà. - Ryan quay sang ôm lấy vai, nói thật âu yếm.

Bàn tay Harry dưới bàn lơi lỏng.

- Em phải đi vô kia chút xíu. - Nàng chỉ về toilet. Cả Ryan và Harry đều nghe thấy.

Di chuyển rất chậm về góc trong nhà, từng bước leo lên cầu thang, nàng cố định thần lại. Những suy nghĩ tinh táo

liên quan đến đạo đức, khuôn phép ứng xử bị cơn say và cả sự mê thích bản năng dành cho Harry khiến mọi thứ trở nên mờ nhạt. Nàng yêu Ryan, anh chàng yêu Vi, những trò mạo hiểm đó chỉ là thói ngông cuồng tuổi trẻ mà thôi.

Ngay cửa ra, nàng bất thắn thấy Harry bước vào, gần đến nghẹt thở, như đã đợi từ lâu. Nhanh như chớp nàng nhận ra chung quanh không có ai. Đã khuya, khách khứa đã về hết, chỉ còn lại bàn tiệc nhà Ryan dưới lầu. Chẳng có tiếng chân nào vang lên từ cầu thang. Khung cảnh mồi mọc guy hiểm. Harry chẳng vội vàng, anh từ tốn nhoẻn môi cười, cả người tựa hẳn vào cửa.

- Thế nào cô nàng da nâu, em vui chứ?
- Vui, rất là vui, nhất là những trò của anh. - Nàng ngược lên, khiêu khích, mắt mở to và môi cong bướng bỉnh.

- Đó chỉ là mấy trò vật trẻ con, đây mới là trò người lớn nè.

Harry đứng thẳng dậy và chỉ trong một giây, nàng gọn lỏn trong tay anh. Mùi thơm bao phủ lấy thân nàng. Mọi thứ như đã ở trong tưởng tượng của nàng từ lâu và giờ là hiện thực hóa. Làn da mịn ở cổ, cánh tay rắn chắc, vồng ngực ấm, vài sợi râu lún phún cọ vào má nhồn nhột. Và đôi môi, còn có gì mềm mại và quấn quýt hơn thế, tựa sự pha trộn của trẻ thơ và sự quyến rũ của một

gã gợi tình.

Nàng đáp lại, cuồng nhiệt, tay bầu lấy lưng anh. Mùi rượu vang nồng trên lưỡi. Mắt nàng nhắm nghiền tựa như trôi mãi vào một cơn mơ. Ngực nàng pháp phồng chờ đợi những cơn sóng cuồng điên. Cho đến khi nàng mở mắt ra, Harry đã rời khỏi. Như bóng ma. Như anh chưa hề bước vào và khuấy động chút xôn xao, nàng chỉ đã tưởng tượng ra mọi thứ.

Khi nàng trở lại, mọi người đang lục tục chia tay ra về. Ryan và Katrina nói chuyện say sưa. Nàng đưa mắt tìm Harry, anh đang đứng cùng Vi, tay ôm ngang eo, nói cười rõn rảng.

hôn má nàng, lịch thiệp và giữ khoảng cách.

Kì lạ, chính nàng cũng chẳng cảm thấy gì khác lạ khi Harry chạm vào.

Trời khuya, nhiệt độ giảm xuống, gió mang chút hơi lạnh. Khách đã về hết. Katrina lên xe Chris về trước. Harry và Vi đứng nói chuyện với Ryan. Nàng yên lặng, co ro. Chiếc váy đỏ phút chốc trở nên quá mỏng manh. “Vào xe thôi, kéo em bệnh” - Ryan nói và đẩy nàng lên chiếc Subaru. Khởi động máy xong, chừng như nhớ ra điều gì, Ryan mở kính với ra nói với Harry.

- À, chắc chia tay luôn tại đây nhé, mốt anh và Hạ Hương về Sydney rồi về Việt Nam luôn.

- Đến đây Hạ Hương, anh muốn cùng em tặng quà. - Ryan gọi lớn.

Như đốixứng, bên kia Harry ôm Vi, bên này Ryan ôm nàng, mắt nhìn vào nhau, nàng cố tìm bằng chứng cho tất cả những động chạm, những cơn chấn động đã xảy ra, nhưng chỉ thấy nụ cười Harry vô cùng hồn nhiên. Ryan dút món quà vào tay nàng, nói nhỏ “Em tặng đi, chúc gì đó”.

- Chúc cậu luôn đẹp trai, sát gái, hấp dẫn, làm cho lũ đàn bà điên loạn. - Nàng nói rành rọt, tỏ ra tư thế bà chị dâu tương lai.

- Em cảm ơn anh chị, món quà dễ thương lắm. - Harry ôm lấy Ryan, rồi quay sang ghé môi

- Ô tiếc quá, vậy mà em tưởng mai mình hẹn gặp ở chỗ mẹ lần cuối. - Vì nói, giọng cô nàng nghe chẳng thật lòng chút nào.

- Ủ, thôi vậy đi. Đằng nào chả gặp ở Việt Nam. - Harry nói tưng tửng.

Nàng đang ngây ngất chợt tỉnh phắc. Harry sẽ về Việt Nam ư? Tất cả những cơn mơ vương mùi cám dỗ vẫn chưa dứt sao?

- Được, mong là hồ sơ xin việc của cậu ở RMIT Việt Nam sẽ có kết quả sớm. Vì chắc kiếm việc ở đó không khó. Về đi, mấy anh em mình sẽ gặp nhau thường xuyên. - Giọng Ryan đáp lại thủ thi.

Harry vẫy tay rồi ôm vai Vi

tiến về chiếc xe vàng phía trước, không một lần liếc qua, không một lần ngoái lại, chỉ để nhìn vào mắt nàng một lần.

Suốt đường về nàng bỗng chẳng biết nói gì. Cơn say dần tan, sự tỉnh táo khiến nàng nhớ lại nhiều điều và vẫn không ngừng tự hỏi: cái gì là thật, cái gì là mơ? Có thật Harry đã bày ra mọi trò đên rồ như một cột mốc phiêu lưu, để khi vượt qua được thì chối bỏ một cách vô trách nhiệm. Hay bởi nàng quá ngây thơ làm con mồi trong mắt chàng trai trẻ ngông cuồng?

Ryan chăm chú lái xe, cố bắt chuyện nhưng nàng chỉ âm ừ. Đường từ Footscray về lại Chadstone chỉ 15 phút lái xe

mà nàng thấy đằng đẵng.

Ryan đáp, rồi lơ đãng nhìn ra chung quanh khiến nàng chột dạ. Miếng xúc xích trong miệng đầy ứ khiến nàng thấy nhợn, nhè ra khăn giấy. Có khi nào Ryan tinh tế nhận thấy nàng có biểu hiện say nắng với Harry. Hoặc Harry đã khai báo cho Ryan theo kế hoạch của Vi để Ryan coi khinh nàng. Nàng muốn mở miệng kể cho anh nghe hết để tự bào chữa cho mình, rằng mọi chuyện là do gã em cùng mẹ khác cha ấy bày ra hết, nàng vô tội. Nhưng Ryan đang ăn rất ngon, mặt anh nom vô cùng thỏa mãn. Vừa khi ấy Janine từ nhà bước ra, mái tóc trắng của bà lơ phơ trong gió.

- Thế nào Ryan, hôm qua gặp lại Katrina hả?

THĂM NHÀ NGƯỜI VIỆT

Hôm qua sao khi về em bỗng đứng ít nói vậy, có ai làm em buồn à, Vì có nói gì hay sao? - Ryan hỏi, khi đang ngồi ăn sáng cùng nàng trên chiếc bàn gỗ cạnh hồ bơi.

- À... đâu có gì, do em say thôi.
- Nàng không nhìn vào mắt anh, tay vẫn đưa mẩu bánh mì lên miệng như vô hồn.
- Nếu em có gì muốn nói cứ nói nhé, đừng để trong lòng không tốt.

- Dạ, mẹ Katrina có hỏi thăm mẹ. - Ryan nói giọng nhỏ nhẹ.
- Thế à? Quên, mẹ con và Hạ Hương hợp nhau không?
- Dạ, hợp lắm ạ. - Nàng đõ lời.

Rob vừa xuống tới, ông ngồi cùng với Janine. Ba người họ nói chuyện cùng nhau, nàng ngồi yên cười góp chuyện, tâm trí lơ đãng. Có thể Ryan chẳng biết gì cả, nàng là kẻ tội đồ nên lúc nào cũng lo âu thôi. Nghĩ đến những bộ phim từng xem của Hollywood, nàng biết văn hóa Tây phương coi trọng sự thành thật. Nhưng cũng đồng thời những sự thay đổi sẽ kéo theo những sự tan vỡ. Cô Carrie trong “Sex and the city” đi du lịch cùng đám bạn gái, gặp lại người yêu cũ, trong

một phút xao lòng để anh chàng hôn mà đã ân hận và dần vật đến mức phải gọi từ muôn dặm về New York để cầu xin Mr Big tha thứ, đổi mặt với chia tay. Nàng thấy mình không đủ can đảm, hoặc từ thẳm sâu nàng vẫn bao biện rằng bản thân chẳng làm gì nên tội.

- Khi nào tụi con về lại Việt Nam? - Janine hỏi, đặt nĩa chéo lên dĩa, bữa ăn đã kết thúc.
- Dạ, ngày kia. - Tiếng Ryan.
- Thế hôm nay phải đi những đâu nữa không? - Tiếng Rob.
- Hạ Hương, em muốn đi đâu?
- Ryan quay sang.
- Em muốn đi thămdì của em,

cũng ở Melbourne, để coi ở đâu. - Nàng lục trong điện thoại. - À, 21 Cormorant, khu Cairnlea.

- Cairnlea là ở đâu ta? - Janine hỏi, vẻ thắc mắc thật sự.

- Không sao, cứ theo Map trên điện thoại ấy. - Ryan nói cho nàng yên tâm.

Nhưng thật ra không dễ như vậy. Đường từ Chadstone lên Cairnlea bản đồ ghi 45km, mất chưa đến một giờ lái xe, nhưng Ryan vòng vèo mấy bận vẫn chưa ra. Anh mải chăm chú vào tay lái nên nàng phụ trách chỉ dẫn bản đồ, nàng không quen nên báo sai hoặc báo chậm khiến Ryan đi lố. Đường cao tốc đã qua thì không thể quay lại. Ryan bức dọc la hét

ầm ĩ. Nàng cũng chán nản ngồi im chẳng thèm bào chữa. Hai tiếng trôi qua, Ryan mồ hôi nhễ nhại, nét mặt như sẵn sàng gây hấn.

Mãi sau một hồi lòng vòng có khi hai ba lần cùng một con đường, Ryan cũng tìm ra số 21 Cormorant. Đó là một con đường nhỏ vắng lặng, hai bên là những căn nhà gạch nâu với đầy hoa, giống khu nhà William ở Sydney. Dì Thưởng, người từng trải qua thời thơ ấu với mẹ nàng ở quê đã sang Úc từ lúc 20 tuổi, lấy chồng sinh con đẻ cái ở đây. Từ trong ngôi nhà có bề ngang rộng rãi bước ra, dì cất tiếng vẫn còn nguyên âm sắc làng quê miền Trung:

- Ủa Hạ Hương, con tìm được

này sao, giỏi quá, mẹ con sáng nay gọi qua nói con lên mà dì cứ không chắc.

- Dạ, con mà biết gì, nhờ Ryan.
- Nàng nói, như để hòa giải với anh, mà cũng để giới thiệu với dì.
- Thôi tụi con vào nhà đi. Dì có làm đồ ăn Việt. - Quay sang Ryan, dì nói tiếng Anh như gió
- Ryan, cậu ăn mắm tôm được không?

Nàng đi trước, ngó nghiêng ngắm ngôi nhà thênh thang với năm phòng ngủ, phòng bếp rộng nhìn ra khu vườn trồng đầy rau cải. Bên cạnh là phòng khách thông phòng ăn, cũng rộng rãi thoáng mát gấp nhiều lần những căn nhà Việt Nam.

- Thế nào, thấy nhà dì đẹp không? - Dì nói, không giàu vẻ tự hào.
- Quá sức tưởng tượng, vậy mà mọi người ở quê cứ tưởng đất bên này đắt đỏ.
- Thì cũng đắt, nhưng chính phủ cho vay mà, thoải mái. Nhà dì 700m² đó. Tui con đi theo dì nè.

Ryan ngồi phịch xuống ghế vẻ mệt mỏi, giơ tay ra dấu nàng cứ đi. Dì Thưởng đi trước, miệng không ngớt xuýt xoa kể chuyện ngày xưa đồng thời kể việc chuyển bao nhiêu nhà ở Melbourne để cuối cùng chọn chỗ ở ưng ý này.

- Hai đứa con dì lớn cả rồi, lập gia đình, sinh con cái, ổn định

Việt Nam thôi. - Nàng nói vẻ mặt không thoái mái.

- Giờ con nói vậy thôi, sau này có con cái, nghĩ đến tương lai tựi nó con sẽ thay đổi. Dù sao, nhớ lời dì, phải giữ mối này, nom nó có vẻ đàng hoàng, dì nói chuyện dì biết.

Nàng âm ừ. Khương, con dì Thưởng mới vừa lái xe đến cùng cậu con trai lên ba, ngồi nói chuyện tíu tíu với Ryan. Nàng vào bếp phụ dì làm bún mọc và cơm tấm. Trong nhà người Việt ở Úc, mùi vị quê nhà tràn ngập. Dì Thưởng dọn ra bàn tất cả những thứ trong nhà có, nàng nhìn muốn ngopher thở. Chả lụa. Dưa chua. Đậu hũ, mắm tôm. Rau sống. Heo quay. Bún mọc. Cơm. Bánh

hết, nên dì cũng yên tâm. À, con với cái cậu Ryan này có định lâu dài không?

- Trời, chứ không con theo người ta về đây chi.
- Ừa, vậy thì tốt, chứ con nhỏ nhít gì nữa. Thằng Khương nhà dì bằng tuổi con mà có hai đứa rồi đó.
- Cái đó tùy duyên dì ơi, sao ép được. - Nàng nói dàn hòa.
- Nhưng mà dì nói con nghe, con quen người Úc là sướng, cưới một cái là có quốc tịch, chứ như dì hồi đó qua đây khó khăn lắm. Ráng giữ mối này nghen con.
- Dì ơi, nhưng con đâu có muốn qua đây, con muốn ở

chưng. Cả bia Saigon.

- Con gọi Ryan và Khương qua đì, hôm nay cũng giống như ăn Tết sớm vậy đó. - Dì Thưởng nói, khệ nệ bưng chồng chén ra sấp.

Suốt bữa ăn chỉ có nàng trò chuyện cùng dì Thưởng, Ryan cặm cui ăn. Có lúc anh cũng nhiệt tình chụp hình giúp, rồi lại im re. Nàng chẳng tiện nói nên vò như không.

Lúc chia tay ra về, dì Thưởng cứ cố dúi bao nhiêu thứ đồ “gửi về Việt Nam làm quà cho mẹ”, nàng phải nặm lần bảy lượt từ chối vì lý do hành lý không đủ chỗ. Ryan giơ tay tạm biệt, nụ cười rất nhẹ. Dì để Ryan ra tới xe, giữ nàng lại ngay cửa, nhắc câu cũ rích.

- Nhớ đấy, giữ lấy anh chàng này, rồi kiếm cớ qua Úc sống cho sướng nghen con.

Nàng cười mím chi, chẳng gật chẳng lắc.

LẠNH LÙNG

Dường về Ryan cũng chẳng thèm nói gì. Nàng lười nhác mặc kệ, mở cửa kính mắt ngó nghiêng ra ngoài. Xe chạy phăng phăng về trung tâm Melbourne, ngang qua những tên đường quen thuộc. Queen street. King street. Những con phố sầm uất ồn ào giờ tan tầm, từng đoàn người lũ lượt qua phố. Gió chiều lạnh buốt.

Ryan dừng ở một quán bar trên đường King. Chui qua một lớp cửa trông chẳng có gì đặc biệt, nàng ngạc nhiên thấy sau nhà là một quán bar ngoài trời

trông khá độc đáo. Bốn bể được bọc kín bởi những khu vườn treo. Từng tốp thanh niên đứng ngồi lố nhố, tay cầm bia tu ừng ực.

Bạn Ryan bước ra chào, một anh chàng thấp người có nước da rám nắng.

- Hi, mình là Chris, - anh chàng tự xưng.

- Lại Chris ư! Mình là Hạ Hương. - Nàng đáp lại và cười.

- Ủ, ở đây toàn Chris, tên Chúa mà. - Anh chàng đáp lại hài hước.

Ryan và Chris trò chuyện liên hồi, nàng ngồi ngắm trời chiều dần xuống. Trong quán có ai đó gọi bánh mì và khoai tây

chiên, mùi thơm sực nức. Một lát sau bạn gái Chris đến, một cô gái New Zealand tròn tria nước da trắng. Nàng đang buồn chán, cố gắng bắt chuyện nhưng thật không may, khác với phong cách hoạt ngôn của hầu hết người phương Tây, cô gái kiệm lời quá mức. Vẻ hiền lành nhút nhát thể hiện từ cái vuốt tóc đến cách nuốt nước bọt. Cô chậm chạp, thật thà, vẻ sợ hãi với bất cứ gì nhanh nhau. Nàng đành ít lời rồi im lặng hẳn. Chris thỉnh thoảng ôm vai Aline, tên cô gái, hôn chùn chụt lên má. Lạ lùng, nàng chẳng hề thấy xao xuyến với những cảnh đó, trong lòng có chút gì đó trống rỗng.

Trời vào đêm, không khí càng lúc càng quánh lại. Nàng co ro

Aline nồng nàn.

Ở nhà hàng Argentina bên bờ biển Black Rock, bữa ăn như dài vô tận. Toàn bộ thực đơn là 20 món, dù mỗi món chỉ một chút như kiểu cách. Mới đầu nàng còn lấy làm hứng thú, đến món thứ 10, món trùu, nàng lặc lè. Aline có vẻ thích ăn uống, cô giải quyết sạch sẽ hết từ gà, heo, dê, tôm, cừu, kể cả món bánh tráng miệng rất nhiều tinh bột.

- Thật là ngon miệng. - Cô thốt lên, khác hẳn vẻ ít nói thường nhật.
- Chúng ta nhất định sẽ quay lại đây năm sau khi cậu về Úc nhé Ryan. - Chris nói, rồi như quên sự hiện diện của nàng, anh quay sang. - À, cả Hạ

chui vào góc quán kiếm chút hơi ấm. Cả ba người còn lại có vẻ đã quen với những đổi thay thời tiết, vẫn phơi mình trong sương đêm. Nàng nhạy cảm thấy Ryan bỏ mặc nàng với mọi biểu hiện buồn vui. Anh vô tư hay cố tình tỏ ra vô tư với bạn bè khi nàng rời khỏi. Nàng gọi một cocktail mùi ớt, uống lắc lư trên quầy, chẳng buồn nghĩ thêm gì. Mai về Sydney, mối về Việt Nam, chuyện này rồi sẽ ra sao, nàng chẳng muốn bận lòng nữa.

Ryan đi từ sau vườn vào, nói lớn, như với đám đông:

- Đi ăn tối thôi em, đói rồi.

Nàng lò dò đi theo. Gió từ phía tràn về, nàng lạnh đến thấu xương. Bên kia Chris đang ôm

Hương nữa chứ.

Nàng cười mỉm, bản thân nàng cũng ngờ vực điều đó. Mọi quan hệ đang rất êm đềm đẹp đẽ, bỗng chốc như có vật cản vô hình. Nàng vẫn không sao thoát ra được cảm giác có điều gì đó nặng nề đeo đẳng tâm can.

Ryan chào tạm biệt hai người bạn thật lâu khi đêm Melbourne đã dần thành giá rét, nàng mím môi cố không kêu lên. Đến khi lên được xe, nàng gần như tím tái. Cơn tức giận vì nhiều lẽ cũng theo đó dâng lên. Anh im lặng, nàng đăm đăm, xe lướt đi để về Chadstone, chỉ nghe tiếng nhạc vang lên ai oán trong đêm tối.

THIẾT THA HAY NHẠT NHÒA?

Ngay cửa phòng, Ryan có ý lôi nàng vào một cuộc ân ái, nàng nhất quyết từ khước, vẻ mặt căng thẳng như thể ép thêm một giây nào nàng sẽ rời khỏi đây ngay lập tức. Mắt nàng long lên, mắt anh cúp xuống. Ryan chán nản quay lưng nằm ngủ.

Nàng nằm đó, thao láo nhìn ngọn đèn ngủ vàng chiếu ánh sáng mờ mờ lên những con

búp bê trong góc phòng. Những điều khiến nàng thấy mơ mộng nên thơ của ngày đầu đến đây phút chốc trở thành vướng víu khó chịu. Tiếng Ryan thở đều bên cạnh, như cơn muộn phiền do nàng gây ra chẳng tác động gì đến anh. Trong lòng nàng vừa phẫn uất vừa thương cảm.

Ấp tay làm gối, nàng lặng lẽ nhìn anh từ sau lưng. Anh có một cấu tạo thân thể lạ kì, đường lượn hông cong cong nhấp nhô như đàn bà đã qua kì sinh nở, vùng mông vun lên. Nàng khẽ đưa tay chạm nhẹ dọc theo đường nét trời ban, muốn tìm lại thứ tình yêu bền bỉ đã có trong tim. Anh không có lỗi gì, chỉ có sự êm đềm của mối quan hệ khiến sự nổi loạn

giấu kín của nàng tìm cớ đi hoang. William. Rồi Harry. Và còn bao nhiêu gã đàn ông đẹp đẽ, gợi tình, mời mọc xuất hiện nữa, còn bấy nhiêu cơ phản xạ cảm mến không điều kiện sẽ nảy sinh nữa. Nàng tự thấy mình là người tội lỗi, không xứng đáng, luôn biện minh bằng nhiều lý lẽ cho những hành động không đoan chính của bản thân. Ryan vô tư, hồn nhiên, đầy tin cậy chẳng bao giờ nghi ngờ, còn nàng thì cứ buông thả theo xúc cảm.

Nếu mất anh thì sao? Nàng tự hỏi, rồi giật mình tựa như có một luồng điện vừa chạy qua tim. Nó thảng thốt, mát mát và xót đắng hơn nhiều thứ hồn hởi cảm dỗ mà những gã đẹp

trai mang lại. Những điều kia là nhất thời, thoảng qua rồi vụt mất, như một cơn say từ rượu rồi lại tỉnh. Chỉ có Ryan, anh là sự ổn định, vững chãi, an bình, anh chỉ là nước, không làm nàng say nhưng là nhu cầu của sự sống.

Phút chốc trong nàng tất cả những hình ảnh buổi ban đầu hiện ra mồn một. Nàng bỗng như thấy lại dáng anh lom khom vén rèm bước qua cửa Sushi bar, đội nón kết, đeo túi nặng trĩu, nụ cười đôi má lúm hiền hòa và thành thực. Nàng như nghe lại thấy tiếng anh vang vang cùng lúc đôi mắt màu hạt dẻ ấm áp chiếu rọi.

- Hạ Hương, anh biết đây chỉ là lần đầu, và anh cũng chưa bao

lâu 26 đầy gió, những đón đưa
dỗi hờn quen thuộc, vòng tay
anh mỗi đêm, câu hỏi kinh
diển mà nàng luôn cần mỗi
sáng. “Hạ Hương, đêm qua em
ngủ có ngon không?”. Những
đêm lang thang ốc nhậu vỉa
hè, những cuối tuần tắm nắng
ở hồ bơi cùng bè bạn. Những
bữa ăn cùng nấu, những chốn
quen từng qua. Nàng đã trải
cùng anh bao thời khắc lặng
mạn của Halloween, Noel, giao
thừa, rồi sẽ còn bao nhiêu
niềm vui đang đợi nữa khi Tết
sắp đến, Valentine, sinh nhật
nàng. Nước Pháp mùa đông,
nước Nhật mùa tuyết rơi, còn
bao nhiêu kế hoạch khám phá
thế giới. Và rồi sẽ đưa anh về
làng quê miền Trung bé nhỏ,
làm đám cưới bên bờ biển
trước khi sinh cho anh cặp

giờ hẹn hò với một cô gái Việt Nam, nhưng anh muốn nói để em rõ, anh có em trai đã lấy vợ Việt Nam, anh yêu Việt Nam và muốn kết hôn, sinh con để cái ở đây. Anh không thích vui vẻ chơi bời cho qua ngày, vì anh sẽ ở đây hết phần đời còn lại.

Kể từ giây phút định mệnh đó, anh đã bước vào đời nàng như sự sắp đặt của số phận, như sông đổ về biển, chẳng hề gượng ép. Nàng và anh đã không cần phải trải qua những dò xét, vờn đuổi, thử thách trước khi trở thành tình nhân. Mọi thứ cứ như đã sẵn đó từ ngàn năm và đến lúc hiển hiện.

Căn phòng ba mặt nhìn sông

thiên thần sinh đôi.

Mắt nàng nhòa đi trong sự tuôn chảy của kí ức và cả những vòng nước mắt đọng ở thành mi. Không gian nhỏ xíu của căn phòng bỗng bao la như vũ trụ, và nàng cô quạnh như một tinh cầu bé nhỏ.

Rồi dần dần nàng thiếp đi bên thân anh, trong màu trời dần sáng phía bình minh.

DẤU YÊU QUAY VỀ

*"Không si mê đâu, nếu tôi yêu
được một người*

*Tôi sẽ yêu anh ta hơn anh ta yêu
tôi nhiều lắm*

*Tôi yêu anh dấu ngàn lần cay
đắng..."*

Xuân Quỳnh

Nàng đã ngỡ rằng khi thức giấc anh sẽ cẩn vặn và giận dỗi bởi sự né tránh tối qua, nhưng Ryan tỏ ra bình thản lạ lùng. Anh

thức giấc, ngó đồng hồ rồi nằm thêm một lát nữa, mắt nhắm nghiền, trán thỉnh thoảng nhíu lại. Chừng 11 giờ, khi nắng bắt đầu chói chang ngoài cửa, anh lách nhẹ ra khỏi chăn và mau chóng chỉnh chu trang phục như đã sẵn sàng cho việc ra khỏi nhà.

- Hôm nay mình lại lên trung tâm Melbourne lần nữa em nhé, anh nghĩ chắc em cũng cần mua ít quà về cho bạn bè đồng nghiệp. - Ryan nói, giọng khó đoán sắc thái tình cảm trong đó.

- À, em quên mất. - Nàng trả lời, cố giữ cho âm điệu có vẻ tự nhiên như Ryan.

Chiếc Subaru chạy ra khỏi con đường đầy hoa quanh nhà

Janine, rẽ vào đường cao tốc Princess và cứ thế phăng phăng tiến về trung tâm. Ngày nắng rang rỡ, tinh thần của nàng cũng có chừng được vực dậy. Có mấy lần nàng tính mở chuyện để lấy lại không khí vui vẻ thường nhật mà lười cứng đờ, nên dành im lặng chờ đang hát theo mấy bài hát trên radio. Ryan cũng chẳng nói gì, chăm chăm nhìn về phía trước.

Sau khi ghé DFO, một trung tâm chuyên bán tất cả các hàng sale của Úc và một vài tiệm lưu niệm nhỏ quanh nhà hát Victoria, nàng rốt cuộc cũng mua được vô số những món nho nhỏ xinh xinh làm quà. Anh đi theo, lựa chọn ngó nghiêng nâng lên rồi đặt

xuống, chẳng mua gì, nhìn từ ngoài vào tưởng anh là tài xế đơn thuần. Thời gian tất bật nên bữa trưa nàng chấp nhận ăn qua quýt trong một food court gần đó với món sushi mang đi chẳng hương vị gì. Ryan thì cứ tu bia ừng ực như chết khát.

Thời gian từ trưa đến chiều Ryan ghé thăm vài người bạn, lúc ghé nhà lúc ghé quán cafe. Nàng đổi vai, chỉ im lặng cười trừ lịch sự, không tham gia giao tiếp gì. Những lúc ngắm Ryan ôn ào sinh động bên bạn bè, nàng tự hỏi: mối quan hệ lúc này có gì bất thường không khi nàng hoàn toàn ra khỏi sự lưu tâm của anh. Không như khi còn mặn nồng, làm gì ở đâu anh cũng đưa mắt nhìn,

tay chạm tay, thỉnh thoảng ôm siết và nhắc tên nàng trong cuộc trò chuyện. Cái khoảnh cách vô hình tưởng rút ngắn lại dài thêm ra.

Nắng bắt đầu nhạt trên bầu trời Melbourne, Ryan chạy vòng vèo qua bao nhiêu con phố rồi đỗ lại dưới góc đường Collins. Mở cửa xe ra ngoài nàng chạm ngay một cơn gió vừa ùa đến, lại lạnh lẽo lạ lùng so với con nắng gắt gỏng trưa nay. Những tòa nhà cao vút che ánh sáng le lói cuối ngày làm không gian thêm hun hút.

Ryan đóng sập cửa, bước đi về phía sông Yarra. Nàng lẽo đẽo theo sau. Chiều rồi, từng dòng người tan tầm đi phăng phăng, các ngã tư ùn ứ lại chờ đèn

xanh. Dù trong lòng có chút u uẩn nàng cũng không khỏi phấn khích với quang cảnh Melbourne về chiều. So với nước Úc hiện đại, Melbourne là nơi duy nhất còn thấy các xe điện nhiều màu chạy leng keng gợi những ngày xa xưa. Những nhà ga cổ kính lâu đời Flinder Street, Southern Cross ánh sắc vàng trong nắng chiều dần xuống. Ryan đã đi cách khá xa trong khi nàng mải mê nhìn ngắm, ngược lên thấy dáng anh nhỏ xíu đi qua cầu bắc qua sông Yarra, nàng hộc tốc chạy theo.

Bắt kịp anh ở chỗ xuôi dốc, cũng vừa lúc từng dòng người nô nức dưới chân cầu bước lên, nàng lọt thỏm trong đám đông huyên náo. Quay bốn phía tìm

Ryan, nàng hoa mắt bởi màu áo xanh của anh chìm trong trùng trùng sắc màu trên phố đi bộ. Đừng lạc nhau, mình ghét trò này lắm - Nàng hít sâu tự nhủ. Điện thoại không roaming, tiền không cầm theo, đường về lại chõ đỗ xe nàng chỉ nhớ mang máng, mối quan hệ đang giai đoạn đóng băng, mấy cái trò thất lạc này chẳng hay ho gì. Nàng nghe trong lòng chùng như có chút lo lắng.

Ngồi phịch xuống chiếc ghế sắt trên đường đi để định thần, chẳng mất quá lâu để nàng nhìn ra Ryan nơi cuối đường. Anh đứng hẵn lại, mặc cho dòng người đi qua, mắt nheo nheo nhìn nàng như lần đầu gặp mặt. Vừa xa lạ vừa thân

quen. Trong giây phút như cả vũ trụ đọng lại đó, nàng chợt như thấy một luồng ánh sáng rời qua tim mình, thấu tỏ trở lại mọi thứ cảm xúc tưởng chừng đã nhạt phai. Mỗi nàng khẽ mỉm cười với anh, tay nàng vẫy nhẹ. Anh chậm chạp tiến đến, sừng sững vững chãi như nhân vật anh hùng trong các phim cổ trang, những bóng người đang lướt qua anh trở nên mờ nhạt.

Ngay tại đó, giữa con đường chiều sầm uất, bên dòng sông Yarra xanh thăm có thấp thoáng vài con thuyền, ngay cạnh những quán bar sặc sỡ với tiếng bùng âm thanh, nàng nhỏ bé trong vòng tay anh ôm siết. Chẳng cần ai nói với ai lời nào, tự thân hơi ấm vồng ngực

anh và những ngón tay lợi trên
tóc, trên vai cho nàng biết,
tình yêu đã trở lại, êm ấm đã
quay về.

ẤM ÁP CHIN CHIN

Dùn đường thấp lên, những ngả đường Melbourne rực sáng. Ryan nắm chặt tay nàng đi ngược về khu nhà hát ballet Victoria và sòng bài casino trứ danh Crown.

- Tụi mình vào đây thử vận may hả anh? - Nàng hỏi, lại tươi tắn như thuở nào.
- Em muốn thì vào, nhưng anh chỉ sợ không có đường ra, khi đó thì em phải ở lại đây làm công đến khi nào trả hết nợ thì

thôi. - Ryan hóm hỉnh.

- Thôi thôi, em chẳng dại. Ở Việt Nam em còn được tích sự chứ ở đây chỉ có mà làm nail. - Nàng cười khinh khích.
- Thôi mình đi ăn, cái đó chắc lành hơn. Anh biết nhiều nhà hàng hay ho ở đây lắm. - Ryan nói rồi sải bước đi.

Ryan rẽ vào một con hẻm tối có lối lên bằng đá, nàng giật mình nhận ra đó là nhà hàng Movida, nơi tháng 9 năm ngoái nàng có dịp đến cùng Huy. Là lần cuối cùng ngồi cạnh nhau trước khi nói lời tạm biệt. Nàng còn ám ảnh hoài ánh mắt anh đẫm buồn khi nàng nói:

- Huy, em xin lỗi, em ước giá có

thể yêu anh. Anh rất tốt, anh là niềm mơ ước của bất kì ai muốn có một người chồng giỏi giang, hiền lành, tử tế. Nhưng em...

Trong ánh sáng vàng mờ hắt lên từ những ngọn nến, Huy đã cầm ly vang trắng và uống liên tục, chẳng nói gì. Đồ ăn Tây Ban Nha được bày đẹp đẽ nhưng nàng chẳng còn tâm trạng nào để đến. Mãi đến khi sắp rời khỏi, Huy mới nói một câu, nghe buồn nã ruột:

- Anh cũng không thích ép một người không yêu anh, thôi em cứ đi đi.

Rồi anh bắt tăm luôn từ đó. Có đôi lần nàng nghĩ mình nên viết cho anh một lá thư giải bày cẩn kẽ, mà rồi lại thôi.

Nghe đâu giờ này anh vẫn độc thân, chưa sẵn sàng cho mối quan hệ khác kể từ cú sốc nàng gây ra. Và giờ thì nàng đang trở lại chốn cũ, với người đàn ông khác, người may mắn hơn Huy bởi được nàng yêu, điều ấy chẳng hiểu sao với nàng có gì đó bất nhẫn.

- Vào đi, sao em thẫn thờ vậy. - Ryan đã đứng bên trong cửa tự bao giờ, ghé người ra gọi.
- Em, à, anh, mình ăn tiệm khác được không, em ngán đồ Tây. - Nàng luống cuống nói, sợ người gác cửa Movida nghe thấy.

Ryan giơ tay tỏ ý xin lỗi, bước ra và kéo nàng ra một góc, vẻ mặt không vui.

- Nhà hàng này ngon nhất Melbourne đó, không đặt chỗ trước chẳng bao giờ có, may mà bếp trưởng là bạn anh mới xếp được, em định từ chối thật sao? - Anh nói.
- Em biết, nhưng em đang muốn ăn đồ châu Á, nha anh. - Nàng nài nỉ.
- Thôi được, ý em là ý trời. - Ryan nhún vai, kiểu không muốn có thêm giận hờn nữa.

Đi lên một con dốc nữa, Ryan dừng lại ở quán Chin Chin. “Nhà hàng Thái, được chưa cô”. Anh kéo dài giọng, nàng gật lia lịa như vớ được phao. Vừa lọt vào trong quán nàng đã choáng ngợp với lượng khách đông khủng khiếp. Từng bàn từng bàn nêm chặt

nàng phơi phới, vui vẻ.

- Ryan, nói thật em nghe, anh đã bao giờ lạc lòng vì ai chưa?
- Sao em hỏi thế. Không, tính anh không thích rắc rối. Nếu anh bắt đầu thích ai đó, anh sẽ cho em biết. Và anh ra đi. - Vẻ mặt Ryan kiểu thế có trời chứng giám.
- Anh đúng là người quý hiếm, may cho em ghê. - Nàng cười tít.
- Em đang lạc lòng vì ai sao? - Ryan bỗng hỏi, mắt nhìn sâu vào mắt.

Nụ cười trên môi nàng xiù xuống, rồi tắt hẳn. Cơn say chếnh choáng bỗng biến mất và nàng sực tỉnh. Trò chơi này

vào nhau, tiếng ồn phát ra từ khắp các ngõ ngách. Bạn Ryan là quản lý nhanh chóng xếp cho anh một chỗ cạnh quầy bar. “Thông cảm, ở đây ngày nào cũng vậy hết” - Anh chàng người Úc trông có vẻ lai Mỹ Latinh e ngại nói.

Dù sao đó không hề là lựa chọn tồi, đồ ăn rất ngon, tươi, không khí trong quán khiến nàng cảm giác như đang tham dự lễ hội. Ryan ngồi cạnh, tay anh đặt lên eo nàng ve vuốt trong khi vẫn thưởng thức mọi thứ vẻ ngon miệng. Các món King fish ăn sống với mù tạt, rau trộn cuốn bánh tráng kiểu Ấn, các món đặc trưng Thái cay xè được nàng giải quyết một cách nhiệt tình. Men bia Singha nồng nồng đầu lưỡi. Tâm trạng

tự nàng bày ra, và kết cục của nó thật ngoài dự kiến. Tay Ryan vẫn liên hồi gấp thức ăn, vẻ mặt chẳng có chút ngờ vực nào. Anh hỏi nhưng mắt lại nhìn quanh quắt không gian ồn ã của Chin Chin, như nàng có trả lời hay không chẳng mấy cần thiết.

Nàng nhìn ra thành phố đêm lung linh đèn, những tòa nhà nguy nga tráng lệ dù cho bao thời gian trôi qua. Những dòng người vẫn thong dong đi trên các vỉa hè. Trong quán, những đôi tình nhân ngồi đối diện tìm cách âu yếm nhau. Cuộc sống vẫn trôi theo cách đẹp nhất của nó. Và nàng đang ở đây, cô gái Á Đông bé nhỏ mà chẳng hề lạc loài bởi có Ryan bên cạnh. Có những bí mật vì

thế cần được chôn vùi, hoặc nhìn nó bằng con mắt khác, như một kỉ niệm mà tuổi trẻ ai cũng đã từng qua, hơn là đào xới và làm ảnh hưởng đến hiện tại. Nhất là một hiện tại êm ám thế này. Thật khẽ khàng và dịu dàng, nàng chui bàn tay nhỏ bé vào bàn tay rộng lớn của anh, nói:

- Nhiều lắm, nhưng chỉ cần nhìn thấy anh cười hai lúm đồng tiền và được anh nắm lấy tay thế này, mọi thứ lại chẳng có ý nghĩa gì hết.

Ryan nâng cánh tay qua đầu và ôm vai nàng thật chặt. Mỗi anh chùm chím chạm khẽ rồi luồn sâu vào trong, tách môi nàng ra ẩm ướt. Lưỡi anh cuộn chặt làm nàng gần như ngập

thở.

- Mình về nhà ngay đi em. -
Ryan thổi vào tai, hơi thở anh
hổn hển.

BÊN NHAU. TRONG NHAU.

Khi Ryan lái xe về lại Chadstone, đêm đã về khuya, cả con phố im lìm vắng lặng. Mùi rosemary trước nhà Janine dậy hương ngào ngạt. Anh dắt tay nàng bước khẽ qua bậc cửa, cẩn trọng không gây bất kì tiếng động nào. Nàng hồi hộp tựa như lần đầu cùng anh tham gia trò mạo hiểm.

Mò mẫm qua cánh cửa phòng

ăn, leo lên gác gỗ, đẩy cửa vào phòng, mọi thứ sau đó còn hơn trò thôi miên.

Không hề bật đèn, Ryan đẩy ngay nàng vào nhà vệ sinh phía góc trái, rồi nhanh như chớp nhấc bổng nàng lên lavabo. Anh đứng sát, vòng tay mở khóa áo ngực. Mắt nhắm nghiền, mùi rượu nồng nồng, anh thuần thục trong từng cử chỉ.

Đẩy nàng về sát kiếng, Ryan lập tức thúc vào. Không khởi đầu gì hết. Và như thần dịu, cơ thể nàng tích hợp nhanh chóng. Ryan đi vào liên hồi, tựa như cần phải gấp gáp. Nàng ôm cổ Ryan, hưởng ứng sự đê mê dại trong không gian nặng mùi kem đánh răng, mùi

quần áo và hổ lốn mùi da thịt người.

Giữa chừng mê đắm, Ryan bế nàng vào phòng tắm, bật vòi sen. Môi không rời nhau. Tay anh không ngừng xoa bóp. Và khi làn nước ấm chảy trên vai xuống ngực, anh tiếp tục đi vào, dồn dập, cứng cáp. Nước tràn trên người, nước tuôn từ bên trong. Nàng bám riết lấy anh như tầm gửi.

Anh đột ngột dừng lại. Hơi lạnh bủa vây tứ bề. Với tay lấy xà phòng, anh xịt đầy tay và thoa lên người nàng. Ân cần, dịu dàng như một bà mẹ với đứa con thơ, anh tắm cho nàng. Từng kẽ hở trên người, tay anh truyền tới thứ hơi ấm rưng rức. Xà phòng trơn tuột.

Tay kia anh xối nước ấm, cả cơ thể nàng như cháy lên. Sạch sẽ. Thơm tho. Mời gọi. Anh cúi xuống, không lường trước, nàng giật thót khi lưỡi anh thọc vào. Mềm mại và ẩm ướt, gợi tình đê mê cuồng. Nàng ưỡn người ra sau, tận hưởng cảm giác nữ vương. Anh như một cận thần hay nô lệ đang hầu hạ nàng nhiệt thành.

Tất cả những đắm say trước đó, tựu lại hết trong đêm nay. Nàng không kềm chế được, kêu lên từng hồi “Ryan, em say mê anh chết mất”. Đáp lại tiếng rên rỉ như con cái đến mùa sinh nở của nàng, Ryan tiến lên, buông tha, lại tấn công, rồi ngừng lại. Tất cả còn hơn một bản hòa tấu.

Rồi khi cơn mê đã đến đỉnh
điểm, anh lao đi như lửa, đốt
cháy nàng ra tro.

VỀ NHÀ

“Kìa bao người yêu mới

Đi qua vùng heo may

Chỉ còn anh và em

Cùng tình yêu ở lại”

Xuân Quỳnh

Khi thức giấc nàng liếc thấy đồng hồ đã quá trưa. Ryan vẫn đang lót tay làm gối, giấc ngủ ngon như sẽ chẳng có chuyến trở về nào nữa. Đây là Melbourne, là nơi anh sinh ra, là nhà. Nàng theo anh đến đây, thấy bao nhiêu điều mới mẻ, gấp bao nhiêu

người thú vị, nhưng vẫn là kẻ xa lạ tha hương, hiếu kì nhìn ngắm chứ chẳng bao giờ thuộc về.

Nước Úc nằm trên cả một châu lục, bốn bề là biển, thiên nhiên kì diệu, thời tiết đổi thay lạ lùng, con người hiền hòa, đồ ăn thức uống tươi ngon, cảnh trí sinh động, những ý nghĩ tuôn ra như thác làm nàng chỉ ngạc nhiên một nỗi: tại sao trong lòng nàng xứ sở này lại đẹp đẽ và thơ mộng đến vậy? Đâu rồi những lời đồn đại về xứ Úc nóng rát mặt mùa hè, lạnh lẽo băng tuyết mùa đông chẳng ai sống nổi, rằng hàng hóa chi tiêu đắt đỏ, con người i ạch lười biếng?

Ryan khẽ cưa mình, cánh tay

anh bâng quơ quàng sang người nàng ấm áp. Nàng cuộn lại trong anh, trả lời được thắc mắc ngay lập tức. Vì nàng yêu chàng trai người Úc tử tế này. Mọi đường nét đã từng không chút đặc biệt của buổi đầu, mái tóc ánh vàng, gương mặt hơi vuông chữ điền, đôi mắt nhỏ màu hạt dẻ, lông mày thưa, chiếc mũi cao nhưng hơi dài, giọng nói như ông già lụ khụ... giờ đây đã thân quen và trở nên đẹp hơn hết thảy.

Nàng nhớ lại câu thần chú tự an ủi bản thân lúc trước "*phải hôn nhiều con ếch mới gấp được hoàng tử*", rồi cười một mình. Liệu Harry, William có phải là ếch, sau những nụ hôn như gió thoảng họ dành cho? Và những Daniel, Phi Vũ, Quân,

nếu có là cho nỗi xa cách nước Úc sắp sửa.

Bên ngoài cửa sổ, nắng vàng ươm như mật. Nàng ngóng tai nghe âm thanh của gió xào xác, tưởng tượng ra những bụi hoa trước nhà đang khẽ lay và rụng vài cánh xuống mặt đường. Mỗi khi có xe ngang qua, hoa cuốn tung lên như tuyết, màu trắng lấp lánh trong nắng trên con đường dài vắng vẻ im lìm.

Những thứ đơn giản như vậy thôi, từ mai cũng đã không thể nhìn thấy nữa. Nàng bồi hồi. Và còn bao nhiêu kỉ niệm sẽ lưu giữ trong tim nàng như một dấu ấn khó quên.

Nhắm mắt lại nàng tựa như có thể chậm chạp lướt lại từng

Huy, Nicolas, Nguyên Khôi? Không loại trừ cả Ryan trong cuộc tình với Kate. Chẳng phải tất cả đàn ông đều là chàng ếch trong những cuộc tình dang dở trước khi thành hoàng tử của cô gái cuối cùng?

Nàng ngược nhìn Ryan âu yếm, mọi cảm giác yêu thương tưởng đã từng xao nhãng vẫn còn đây nguyên vẹn. Anh đã là hoàng tử trên ngôi cao của trái tim nàng, cho dù ai biết anh sẽ tại vị trong bao lâu? Hay biết đâu đường về đích còn xa? Chẳng phải kim cổ đều dạy cứ hạnh phúc với hiện tại, nàng tự nhủ.

Phải, tại đây, lúc này, hoàng tử đã xuất hiện. Nỗi lo âu không cần thiết dành cho anh, mà

thước phim về chuyến đi 20 ngày qua. Con đường se lạnh dẫn đến nhà William. Chiều lang thang các quán bar Sydney với Troy. Chút cảm xúc lạc lòng với William bỏ lại cùng với hành trình xuyên nước Úc, băng qua những núi non biển hồ, rừng sâu, sa mạc, thị trấn. Đám cưới kiểu Tây của Christina. Những ngày không quên ở vùng hoang vu Taggerty. Những cơn giận hờn cùng Ryan. Trò nghịch của Harry. Cơn đố kị rất đàn bà với Vi. Người mẹ khá kì lạ của Ryan. Những người bạn thật nhiệt tình, những cái tên sẽ còn lưu trong kí ức: Dave, Michelle, Christina, Janine, Rob, Chris...

Nàng mỉm cười, lòng cũng

bình yên như nắng. Ryan vừa tỉnh hẳn, mắt anh trông như hai viên bi tròn.

- Đến giờ về rồi, dậy thôi hoàng tử. - Nàng nói, giọng âu yếm.
- Hoàng tử ư? - Ryan ngớ ra.
- Ủ, hay anh muốn làm con ếch?
- Ơ, anh không hiểu...
- Về Việt Nam em giải thích cho...